

Iva Adamcová

KOŠICE

21.6.2013

Iva Adamcová – Košice 21.-22. 9. 2013

21.9.2013

Dobrý den, vítám vás a jsem ráda, že jste dorazili, protože tohle počasí vůbec není sranda. Takže si toho fakt vážím, že raději nejste v chládku někde u oroseného püllitru. Nechci tím říct, že chlastáte. (*Smích*) Ne, fakt vás vítám. Cestovala jsem také dneska, vlastně celou noc. A tak jsem se na vás těšila, protože minulý rok to bylo moc pěkné. A některé tváře si i pamatuji. Některé z vás si pamatuji, na to já mám velikou paměť. A čas pokročil, uplynulo od té doby devět měsíců. A za tu dobu se stalo velmi mnoho věcí. Všichni jste velmi pokročili. A i ke mně přišlo velké množství informací, které jsem tenkrát ještě neměla.

Existují audio nahrávky, které jsou k mání na adrese, kterou vám tu potom napíšu a nechám. Je to adresa: dan.hrabal@gmail.com, a když napíšete Danovi, tak on vám je potom pošle. Ty audia se natáčejí, jsou velmi důležitá pro ty lidi, kteří pochopili, a kteří byli staženi tím zájmem na nahrávkách na videích, které už nejsou od září minulého roku, protože skutečně jenom jedna sedmina lidí je schopna přejít do stavu 5D. Už jsem i na těch přednáškách, které teď v nedávné minulosti byly. A skutečně od začátku roku jezdím každý týden, pouze dva víkendy jsem byla od začátku roku doma, to bylo týden před Velikonocemi a o Velikonocích. Jinak skutečně neustále cestuji a mluvím k lidem, protože je to pro vás velice důležité.

Od konce března tohoto roku planeta uzavřela bránu a celá planeta je v 5D vibracích. Někteří lidé byli velmi znepokojeni, protože si připadali, že najednou něco nestihnou... Prosím vás, to jsou nesmysly. Víte, věci se mají úplně jinak. Planeta je oživlá matka Země. A vaše těla, která máte a bydlíte v nich, jako malá část Boha, tak tato těla mají a obsahují prvky této planety. Jestliže člověk potom opustí to své tělo, ve kterém tady přežívá, navrátí se prvky Země zpátky. Ano: prach jsi a v prach se obrátíš. Nicméně planeta už je v 5D a budu vám muset dopodrobna a detailně vysvětlit, jak se vlastně chovat, nést tělo, které ještě neodložilo 3D. To znamená, není schopné vibračně neposlouchat hladinu, která odděluje Boha od Země, ale protože vy už jste schopní, a už jste načerpali velké množství poznatků, vy tyto informace nejenom, že už tušíte. A budu zase vyprávět velké množství příběhů, abyste vnímali, jaká je skutečná realita. A abyste konečně odložili už poslední záchvěvy negativních emocí, které ještě někde můžete s někým nebo nad nějakou situací prožívat. Je to zbytečné. Protože planeta je v 5D, jakýkoliv egoismus lidského těla neboli hmoty člověka, pozor, je okamžitě a střelhitě „trestán“ a naopak. Jakákoliv činnost láskyplná a altruistická, a hlavně úmysly, protože vaše nitra jsou Bohové a potřebují se sjednotit v jedno jediné obrovské centrum Jednoty. Podívejte se, tento obrázek už znáte. Já ho vlastně maluji pokaždé, ale teď je to trošičku výraznější a jemnější, protože tady znázorňuji, že Bůh, který je malován červenou barvou, je v každém človíčku v té hmotě nalitý. Ano, tohle je realita Jednoty. A jestliže vy budete každý z vás tento panáček, máte v sobě mít Boha. Ale teď si uvědomte, že cokoli děláte druhému člověku vedle sebe, děláte to sami sobě, vidíte to, protože realita Boha v druhém člověku je i realitou vaší.

Také vám budu vyprávět dnes a zítra tajemství, které vám mám odhalit. Už se to objevovalo asi zhruba před čtyřmi, pěti týdny, kdy mě otec ze shora po nocích tlačil k tomu, abych vám odhalila tajemství Svatého grálu. A já jsem si jako Iva nebyla jistá, pořád jsem to trochu jako by odmítala. Nikdy nechci zasahovat jako Iva, tak si to většinou rozmýšlím. A teď jsem o tom vyprávěla Deny, když jsme byly na kávě a když jsem potom byla v Šumperku, kdy natáčel Dan Hrabal zase další nahrávku. Pak za týden jsem jela do Rusavy a vyzvedávaly jsme s Oldřiškou, s jednou paní z Chomutova, kterou jsem vezla s sebou, Dana v Otrokovicích na pumpě. A když jsme si všichni dali kávu, tak Oldřiška vstala, odběhla na záchod, a najednou otec promluvil přes Dana, přes Danovu schránku. Dan zvedl hlavu a říká: „Minulý týden, jak jsem natáčel v Šumperku, nad tebou byl Svatý grál. Ty jsi Svatý grál.“ To už jsem věděla, že musím. Takže minulý týden jsem poprvé začala opatrně mluvit v Pardubicích a dnes, a zítra a v Brně budu pokračovat dál. Ano, tisíce let hledali lidé Svatý grál. Tito lidé, kteří jej hledali, chtěli být nesmrtelní, chtěli mít takzvaný Roh hojnosti, aby dostali v pravou chvíli a v pravý čas všechno, co k nim přichází, aby byli nepřemožitelní, aby je nikdo nemohl nikdy zlikvidovat ani jim ublížit. Ano, tohle všechno je pravda. Ale věřte mi, Svatý grál se nedá nikdy zneužít. A je to člověk, který nepodléhá hladině oddělenosti neboli této hladině, které já říkám hladina zákona hmoty, to se rovná, tam je silná vůle Satana = egoismu. Všechno, co se tady na světě odehrává, totiž to negativní, co vy vidíte, že se tady děje, nedělá nikdo jiný než on, ano, zákon hmoty. On předepisuje odmítající emoce všem lidem, kteří mají svá jména, což jsou jména hmot neboli těl, ve kterých se Bůh pohybuje. A oni v nevědomosti útočí. Tito lidé jsou ale, vidíte to, mrtví. Oni jsou vedeni vlastně jako marionety tady po světě. Ve vašem nitru se obrovsky vyvine odpor, který pochází z této hladiny. Podle toho, kterou čakru umíte nebo neumíte, tam se zobrazí. A tehdy vy zareagujete. Ale pozor, to je potom nekonečná cesta osamělosti, protože vy nevíte, že útočíte sami na sebe. Takže v té chvíli, kdy zaútočíte, sami sobě vytváříte budoucí karmu útoku z vnějšího světa na vás.

Jestliže ale pochopíte tento systém, který vám teď ukážu, a vysvětlím systém Svatého grálu, pochopíte to, co jsem říkala už na základních přednáškách. Nepřítel neexistuje. Každý, kdo vám z vnějšího světa cokoli udělá, vám přijde pomoci, protože vám vybíjí karmu z minulosti, kterou jste si odporem zakusili. Takže on vám ten člověk pomáhá. Ano takové to pověstné: HURÁ! Už se to stalo docela oblíbeným a lidé se smějí, píší mi. Ano, měli byste skutečně vnímat ono: HURÁ!, protože ten člověk v okamžiku, kdy zaútočí, vás přijde prozkoušet, jestli podléháte ještě hladině egoismu neboli Satanovi. A pokud vyvinete negativní emoci, zapíšete si karmu, protože vy útočíte nitrem, vaší skutečnou realitou, která tam existuje. Existuje velice rychlý systém, jak zastavit karmu, (ale prosím vás, nikdy to nedělejte, varuji vás před tím) tím, že si někomu řeknete z vnějšího světa.

A protože je tady hodně lidí a dlouho jsem na Slovensku nebyla, tak vám musím odvyprávět vlastně základ všeho, abyste pochopili (protože tohle všechno je na audio přednáškách), ale vy to samozřejmě nevíte, je to pro vás velmi důležité. Mnozí lidé si myslí, že karma člověka je negativní věc. To je iluze. Zkuste si vzpomenout, jak se jmenovaly základní přednášky: že vše je dobré. Jestliže vše je dobré, i karma člověka je dobrá, ano, protože vy vlastně sklídíte to, co jste kdysi udělali a dostanete se na druhou

pozici člověka, kterému je jakoby ublíženo, abyste prožili, co ten člověk cítí, jak se cítí skutečně v tom nitru, když je na něj zaútočeno. Takže karma je, a teď dobře poslouchajte, jako kdybyste byli prvňáčkové, byli byste v první třídě v hodině matematiky, já budu učitelka, dám vám příklad z matematiky a vy ho napíšete na dvojku až pětku, zkrátka není to dokonalé, není to jednička – tohle je karma. A ta vaše známka je dobrá proto, abyste zjistili, že máte ještě rezervu, že to ještě neumíte. Proto je dobrá. Jestliže ve škole budete mít samé jedničky, už se nebudete dál látku učit, je to pravda, ale jestliže budete mít dvojku, ještě budete vědět, že je co zlepšovat. Tím se zvedá vlastně ta výše té známky. Tady vlastně vnímáte, jak umíte pořád méně a méně. Takže, jestliže vy řeknete potom někomu z vnějšího světa, aby vám tu karmu vytáhl, už uvidíte nejenom sebe, ale i toho člověka, který karmu vytahuje, protože vy jste pak podfukáři. Vy gumujete něco, jako když vezmete gumu a vygumujete tu známku. Tudy cesta nevede. Teprve ten člověk vám ublíží, ten co zasahuje, byť by mylně myslel, že vám pomáhá. Ano, on vám ublíží, protože vy se potřebujete naučit matematiku první třídy, abyste mohli pokračovat matematikou druhé třídy a třetí třídy a až tedy třeba dejme tomu do promoce na vysoké škole. Ano, to jsou stupně, vy se všechno musíte naučit, abyste dolezli do vítězného konce. A jestliže vám bude něco chybět, nebudete rozumět vyšším stupňům. Takže ten člověk vás vlastně poškodí, protože uběhne nějaký čas, když vám vygumuje karmu, jenže přijde další zkouška, vaše tělo se pohybovalo v iluzorním čase a prostoru, přibyly další časové věci a věci, které jste se měli dál naučit, ale to už vůbec nezvládnete. Takže přijde nějaká veliká osudová darda, abyste prokázali, že to umíte. Ono vás to dožene.

Já jsem učitel, já nikomu v životě nebudu vytahovat žádnou karmu. V mém případě je to systém, kdy napřed jsem hodně mluvila. Kdysi dávno po víkendech jsem mluvila šest až devět hodin každý den k jednomu člověku, a potom teprve, když on souhlasil, on samozřejmě během té hodiny přehodnotil (co jsme si povídali během těch pár hodin) celý pohled, najednou mu bylo jasné, které věci už by neudělal. A tehdy vlastně jsem vysvětlovala tomu člověku, jako v té první třídě: jak napsat tu písemku dobře, abych to dobře spočítal. V tom případě, vidíte, jsem duchovní učitel. A pozor, už je mi jedno, jestli to opravíte z pětky na čtyřku nebo na trojku nebo na jedničku, to už je záležitost vašeho vnitřního Božství, jak jste pochopili moje povídání. A každý z vás vždycky má kapacitu na jiné procento. Je mi jedno, jestli pochopíte jedno procento nebo sto procent. To je záležitost vaše, protože i vývoj A až B je nastavený. A nikdo svůj vlastní vývoj nikdy nemůže předběhnout. My skutečně máme velmi, velmi malou vůli vzít to do svých rukou. A je to proto, že vy se vidíte odděleně jako jednotlivý člověk. Jenže vy kolem sebe máte lidi, ze kterých se učíte, je to rodina, jsou to přátelé, jsou to lidé v práci. A nikdo z nich nemůže urychlit svůj vývoj, protože on by utekl a nepočkal by na ty ostatní kolem vás. Tady by zase ten člověk projevoval odtržení od Jednoty.

Máme svoji vlastní vůli, ale je velmi malá, je to takzvaná šíře té cesty, to jsem malovala na základních přednáškách. Ale pozor, varuji vás. Ta šíře cesty je sice vaší vlastní vůlí, ale tahle šíře cesty vám pak, ta vůle, zdemoluje tělo. Niterným odmítnutím vlastně, kterým nechcete přijmout ten osud. Takže realita 5D je: jsem Bůh, který si přišel zahrát svůj vlastní osud těla jménem Iva (vy si tam samozřejmě dosadíte vaše jméno vašeho těla) a jestliže já jako Iva budu toužit po Bohu, já se k němu nikdy nedostanu, protože

jsem: já ... a Bůh, a jsme v dualitě. Ale dostanu se k němu jednoduchým způsobem, jestliže já jsem Bůh, který si přišel zahrát roli těla Iva a vybral jsem si hmotu těla Iva, které obsahuje DNA, hlavní program celého mého osudu se všemi lidmi s jejich činy, které jsem si předobjednal, aby mi ti lidé učinili a situacemi, které se mi v životě stanou, tehdy stačí, abych se dostala na post Boha, kdy pokorně, slyšíte to, tehdy pokorně a s klidem přijmu všechny lidi a všechny situace, tedy celý osud těla Iva. Byť by se dělo, co by se dělo. A nikdy nezaútočím negativní emocí. Když budete mít tělo klidné a do toho světa se budete dívat, vevnitř bude bouřit tahle hladina egoismu neboli vašeho jména, které by to chtělo jinak a odsoudilo by čin vedlejšího člověka anebo situaci, tehdy zdánlivě budete klidní, ale nebudete pokorní. Vy musíte jít tím životem v klidu od bodu A až do bodu B – tehdy všechno vyřešíte. A když skutečně zrušíte nad sebou tuhle hladinu oddělenosti, tehdy se stáváte Svatým grálem. V pravou chvíli dostanete všechno potřebné, to co vám náleží (ať jsou to finance), jste nesmrtelní, skutečně nesmrtelní. Tam padá strach ze smrti, protože ego, které ta hladina představuje nad námi, která nám prochází vlastně třetím okem, tak tahle hladina bude velmi silně útočit hlavně v noci přes strach, aby vás ještě chytila zpátky, ale když vás nedostane... A věřte mi, zachovejte klid. Já o tom ještě budu mluvit i dnes a zítra. Vyplatí se, protože tady se potřebujete sjednotit s tou celou bytostí, která je tohle. Jestliže jeden člověk, jediný se ve vašem životě a osudu naskytne, proti kterému byste něco měli, ať odsudek, posuzování, kritiku, zlost, tlak, odmítání, nedostanete se sami k sobě, k vlastní velké bytosti – a tu vy hledáte. Věřte mi, pracuje to, já jsem v páté dimenzi už žila, také jsem se pro vás vrátila.

A můj život byl dennodenně jeden obrovský zázrak. Pamatuji si, jak asi před dvaceti, pětadvaceti lety jsem jednou byla ve skupině lidí, na které řval jeden člověk, který tenkrát zařizoval nějakou brigádu a představoval si, že jsme měli udělat něco jinak, než jsme udělali. On se na nás velmi zlobil a křičel na nás v takové místnosti, napůl hospoda to byla, napůl taková chata. Jací jsme pitomci, jak jsme to zkazili, a teď nám nadával, a mně to bylo jedno. Já vám pak později vysvětlím, za chvíličku, co to znamená odložení hmoty. Jestliže já nejsem hmota Iva (za kterou se nepovažuji), já vnímám jenom to bytí vevnitř, pak mě nemůže nikdo urazit. Kdyby někdo urazil Ivu, to je jako kdyby vám někdo urážel plaňku od plotu nebo volant od vašeho auta. Vám to je jedno zkrátka. Také Iva, když pro někoho něco udělá, tak nepotřebuje pochvalu, protože Iva to nedělá. Já to jenom konám. Ano? Tam jsou jiné pocitové vlastnosti, které tam prožívám. Takže já jsem popíjela kafe, pozorovala jsem toho člověka, jak se vzteká, ani jsem neposuzovala. Já jsem věděla, že v něm bouří ta hladina toho Satanství. On to chtěl jinak, vidíte? prosazování vůle toho člověka. A teď se zlobil, zlobil a lidé různě reagovali. Někteří se s ním dohadovali, někteří to prožívali vevnitř, to je takové to červenání, kdy vám stoupne tlak, kdy se bráníte niterně. A on mluvil, mluvil, nadával, nadával, a najednou do mě zapíchl oči a říká: „Na vás to neplatí.“ Ano, já jsem se totiž od něj vůbec neodtrhla, já jsem zůstala i v jeho nitru. Ten člověk bude útočit na kohokoliv vedle vás, ale na vaši čistotu nemůže. Tohle je systém Svatého grálu neboli propojených nádob.

Tisíce let lidé hledali ale Svatý grál ze zjištěných egoistických důvodů. Aby vládli světu, aby měli všechno, na co si vzpomenou. Takový člověk se nikdy k němu nedostane. A

pozor, dostanou se k němu všichni, úplně všichni, až po čase vyzrají a odloží svůj egoismus. Tento grál se nedá zneužít. On je stanovený, skutečně existuje. Takovému člověku nemůže být nikdy ublíženo ani myšlenkou.

Vysvětlovala jsem nedávno, že kdyby na mě třeba zaútočil černý mág, za prvé: já tu nejsem, pro něj, vidíte to? Za druhé: okamžitě by se to samo nasměrovalo na něho, protože on v nevědomosti toho, co činí, by zaútočil sám na sebe. Moje nitro je stejné jako jeho, sice vidíte moje tělo, které se tady pohybuje, ale ono tady vlastně de facto není, vibračně je úplně někde jinde, je to, jako kdyby skutečně tady neexistovalo. Vaše oči to vidí, ale je to úplně jiná realita. Takže tady tyto věci sjednocení jsou velice důležité, tenhle člověk, který zlikviduje sloužení ve hmotě. Vidíte, tito lidé slouží hmotě, slouží sobě jako hmotě, slouží druhým lidem jako hmotě. Ale hlavně, co se tady odehrává, je přivlastňování hmoty. Vzpomeňte si na své osudy a životní zkoušky, které jste měli. První přivlastňování hmoty je třeba to, že se narodí malé děti a teď žárí na rodiče. Ano. Přivlastňují si maminku, tatínka, už tam jsou boje. Nebo vzpomeňte si, když jste byli malí, měli jste kamaráda, kamarádku, a najednou přišel do té party někdo třetí. Už tam nebyla harmonie, už tam něco skřípalo, protože ti lidé si začali najednou přivlastňovat a tahat k sobě ty kamarády trošku víc. Pak je tam přivlastňování partnerů. A přivlastňování dětí, když už se k vám někdo narodí. To jsou všechno iluze a vy nesmíte podlehnout chtění vlastnit druhého člověka, vy o něj nikdy nemůžete přijít, protože skutečná realita je, a teď dobře poslouchejte:

Stav 5D je, že já se narodím do těla Iva jako Bůh a přede mnou se otevře celý osud. Je to celý ten kanál z bodu A do bodu B. Takže vejdu do tunelu, a teď tím tunelem jdu krok za krokem, v čase toho těla, který my tady považujeme za čas. Už víte, samozřejmě, že čas v prostoru neexistuje. To je pouze iluze pro to tělo, pro hmotu. A teď jdu tím životem, kráčím krok za krokem, a na levé straně tunelu je spousta dveří. Těmi dveřmi vchází hmota mého života neboli lidé. Dejme tomu, v jednadvaceti letech se mi narodí Lucinka. Ona tam vejde, teď se mnou jde... Oni tam vcházejí další lidé, moje druhé dítě, partneři, přátelé, všichni lidé, které tam máte mít tam jsou. Někdo se tam zdrží déle, někdo velmi krátce, někdo velmi brzo odejde, ale někdo odejde skutečně i ze svého života, což vy vnímáte velmi bolestně. Ale pozor, to tak není. Stav 5D, tam neexistuje absolutně žádná bolest. Tam je jenom trvalá radost. Byť by to bylo moje dítě nebo kdokoliv, koho jsem obrovsky milovala. Radost z toho, že se mnou směl jít ten čas tunelem, tam je skutečně jenom radost. Tam není žádná bolest, protože vy z toho člověka získáváte tím, že se s ním učíte na společné cestě. Takže vy jste vždycky obohaceni a nemůžete o to své bohatství přijít, protože to, co jste se naučili s tím člověkem zůstává v umění vašeho těla, vývoje. A už víte, jak to funguje, že vlastně buňky vašeho těla opakují konání stavu, vás, jako buňky směrem k hmotnému světu, iluzornímu světu, takže sklízíte to, co jste zaseli.

Z pravé strany tunelu jsou také dveře, tam jsou zase situace, které jste si zvolili ve svém životě. Co je to situace? Situace třeba je, že někdo z rodiny onemocní... Situace je, že někoho z rodiny dejme tomu zavřou do vězení... To je také situace. Vezměte si, v těch situacích se pohybuje víc té hmoty, víc těch lidí, víc lidských těl. A každý umí zareagovat tak, jak umí anebo neumí, takže přesně na něj to je nastaveno. A teď mezi tím, mezi

těmi lidmi, co se odehrává za ty vývojové prvky, z toho všeho vy získáváte zkušenosti. Ale také čím větší je negativní odmítání, tím prosazujete více vůle, tím víc vám to demoluje tělo. Takže, nedávno mě psala paní. Velmi mě to rozesmálo, říkala: „Ivanko, já jsem velmi skromná. Já nepotřebuji mít 5D, mě stačí 4D.“ (Smích) Já říkám: „Vy jste špatně poslouchala (to tam fakt je), protože 4D je pouze systém, je to brána.“

Člověk ve 3D podléhá hlasu Satana neboli zákona hmoty. On si připadá jako člověk, kterému druzí ubližují, takže vytváří negativní emoce. Na jedničce negativní emoci je posouzení, že je něco špatné. To je velký omyl. Neexistuje nic špatného, protože vy jste si zvolili kompletní osud těla a potřebovali jste jako Bohové zjistit, co umíte jako vaše tělo a jméno za reakci při útoku z vnějšího světa v osudu vašeho těla. Tohle prozkoušení je důvod, dobrý důvod. Pamatujte si, že trvalé projití životem, že vše je dobré neboli přijímání vám otevře třetí oko. Ano, protože váš Bůh se může nalít do vašeho těla, které se jmenuje vaším jménem.

Bloky vznikají zvláštním způsobem. Já to vždycky budu vysvětlovat na mně, abyste to viděli, protože neznám samozřejmě vaše jména vašich hmot neboli těl. Takže Bůh, který si přišel zahrát roli Ivy se má nalít do těla Ivy stoprocentně. Aby se tam nalil, tak Iva nesmí nic odmítnout na žádné čakře. Tehdy, kdy Iva s klidem jenom řeší věci, které přichází v různých situacích, je mé tělo naplněné stoprocentním Bohem, který si přišel zahrát moji roli. Blok vzniká teprve tehdy, kdy Iva prosazuje vůli Ivy a řekne někde na čakře: NE. Tam Iva sevře (což je egoismus, prosazování vůle člověka, který neexistuje), tam se sevře vlastně brána, já vytvořím negativní emoci tím pádem. Vidíte to, čtvrtá dimenze je zastavení negativních emoci, což vlastně se týká základů mých přednášek ze Starých Křečan, to je těch prvních šest dílů. Tam vysvětluji, na které čakře, co se nesmí dělat, protože každá negativní emoce skutečně vás uzavírá v branách, v iluzi těla se jménem jako člověka.

Božský člověk je ten, který zastaví veškeré negativní emoce. Vy můžete mít jenom pozitivní emoce, což je láska. Nesouhlasná emoce anebo dojetí. To je když jste dojatí, že třeba dostanete květiny nebo slyšíte krásnou hudbu nebo malé dítě vám něco přinese. Ano, všechno, co je souhlasné, s tím souhlasíte. Všechno, s čím nesouhlasíte nitrem, prožitkem, pozor, vy smíte nesouhlasit tělem, to je právě to, co mnozí lidé nevnímají.

Já jsem teď dostala dopis. A teď si nejsem jistá, je pravda, že těch dopisů je velmi mnoho, já se vám omlouvám, jestli jste mi někdo psal a nestačila jsem odpovědět. Já pořád neskutečně cestuji a toho času je velmi málo. Také mám jenom jedno hmotné tělo, a jedno aurické sezení trvá hodinu až tři, je to velmi obtížné a máte neskutečné osudy, nemohu tím jedním tělem takhle zareagovat. Ale úžasné je, že už takové malé aurické sezení probíhá i na těch přednáškách, kdy vám docvaknou věci. A teď jsem minulý týden dostala dopis od jednoho mladého muže ze Slovenska, ale on žije někde v Americe. Víím, že mi psal, to jsem si všimla, že teď někdy má přijet, tak nevím, jestli třeba není tady. To nevím. A ten to pochopil na příběhu, který se mu teď stal. Je to asi týden, čtrnáct dní. On mi napsal velmi krásný dopis, je to asi čtrnáct dní, tři týdny. A vzápětí, tento týden, přišel také dopis s tím, že mi vyprávěl příběh, kdy zjistil, jak to krásně funguje, když neodmítá svým jménem. On pracoval v Americe, nebo pracuje v

Americ. Čtyři roky nebyl na Slovensku, ale má tady dívku. Říkal, že pracuje ve stavební firmě. A ta parta, se kterou pracují od rána až do noci, tak ona se někam měla přestěhovat do jiného bydlení. Ti kluci se přestěhovali, řekli mu adresu a on večer přišel z práce a tam byl neskutečný nepořádek. Říkal: „To jsem v životě neviděl, to bylo jak smetiště. Ale já jsem to neřešil. Já jsem si řekl: Teď se musím vyspat. Tak jsem si tam natáhl na zem nějakou matraci, abych se vyspal a ráno šel do práce. Celý den jsem pracoval a z práce jsem se šel najíst do nějakého toho Dideru.“ A jak tam seděl a jedl, tak říká: „No jo, já jsem vlastně zapomněl, to bydlení. Budu asi muset něco si sehnat. Tady v tom asi bydlet nebudu.“ A vidíte, bez negativních emocí. Jenom zkrátka jak byl unavený, neřešil to. A najednou proti němu seděla starší paní. Dala se s ním do řeči, a ve velice krátkém časovém úseku, asi do hodiny se domluvili, ona mu nabídka bydlení. Asi za čtvrtinu ceny toho, co vlastně měl tam. A ještě říká: „Ještě dostanete ode mě najíst, protože pro sebe já bych si neuvařila a já vás budu mít jako berličku, abych si vlastně uvařila i pro sebe.“ A on vylezl z té hospody a říká: „Mně to došlo. Ono to fakt pracuje.“ Ano, vy tou negativní emocí se uzavřete, takže od toho Boha, od vás, od jediné, jedné veliké bytosti to nemůžete dostat. Vyzkoušejte si to, tohle je praxe.

Niterně na jedničce nesmíte vytvořit, že něco je špatného. Pozor. Bůh nerozlišuje pocit horší. Jestliže máte horší, už je to špatné. A nesmí být NE, – je to tak, jak to je. A je to v mém životě, takže já jsem si to zvolil. Je to moje, je to můj osud. Tohle přijetí kohokoliv a jakékoliv situace vám všechno vyčistí z cesty. Na dvojce je to takzvaná vztahovka, to znamená, nesmí vám nikdo a žádná situace vadit. Jakmile vám vadí, je to nekonečný proces. Na trojce to je pocit moci, to znamená odmítnutí toho člověka anebo situace, a pozor, nebo když konání druhého člověka směřuje směrem k vám, když se cítíte být hrnutí, tlačení. Ne, já jenom tomu člověku dám najevo, že mi to nevádí a situaci také přijmu. Jakmile ji přijmete, okamžitě zmizí, okamžitě ji nevidíte. Vy si totiž zhmotňujete věci, které vidíte. Vy jste skutečně Bohové.

Karma vzniká tehdy, že já něco odmítnu. A to je moje hladina, kterou jsem naposledy nezvládla. Takže uplyne krátký čas týden, měsíc, rok. Jakmile půjdu kolem podobné situace, zase ji uvidím, protože naposledy jsem byla schopná ji vidět, odmítnout. Takže vidíte, jak vy si to tvoříte. Kdybychom šli všichni životem tady vedle sebe, já neuvidím žádnou situaci, každá bude moje, bude mi patřit a já ji jenom vyřeším. A vyřeším ji tím, že ji hned v prvním okamžiku přijmu. A pak ji budu řešit jenom tělem. Nebude mi protivná, nebudu ji odmítat. Ta situace totiž je. A tím, že zavřete oči, nebo se od ní odkloníte nebo otočíte zády, tím ji nevyřešíte. Musíte konat. Konat rádi, protože to je pro vás výzva a zkouška proto, abyste to nějakým způsobem vyřešili. Jde to. Je to velmi jednoduché, když se naučíte věci napřed přijmout. Vidíte? Blok se vytváří tím, to jsem před chvílkou řekla, když vaše jméno a tělo emocí odmítne váš původní program Boha, protože vy jste ten Bůh, který to chtěl. Takže Boží vůle, která se děje, je vaše vlastní vůle Boha, který si to přál a vybral si tělo s tímto programem. Vy se bohužel vidíte odděleně, jako vaše těla, ale tak to není.

Skutečná realita Boha je, že planeta, celá planeta (což jste vy, vy jste oživená těla planety), má svůj program, má svůj vývojový program, kterému se říká akáša. Tady je každý z vás, kdy jste se sem narodili. Koukali jste na tu planetu, vybrali jste si tamhleten

kompletní osud, protože vám vyhovoval se vším děním všech lidí, se vším děním v situacích, protože v minulosti někde jste něco podobného ještě nezvládli. Tam to trochu dřelo, abyste si prozkoušeli zas něco hladšího, výraznějšího, tak jste si přesně tenhle osud vybrali, ale tady si můžete prohlédnout, že neexistuje váš osud, tamti druzí vás se nedotýkají... Ne, všechny naše osudy se nás všech společně dotýkají. Vy totiž se potkáváte v těch vašich tunelech, reagujete na sebe, spolupracujete anebo nespolupracujete. Ono je vždycky ano i ne v jedné rovnovážné rovině, jenom záleží na pohledu, jakým se na to díváte, a tohle je vaše realita. A už jste si mohli všimnout, že pokud máte skupinu lidí, máte je rádi, jeden z nich by byl nešťastný, ani vy byste nemohli být šťastní na sto procent, protože se to týká i vašeho osudu. Máte to ve filmu života. Spousta lidí vidí poslední dobou, ano, protože už jsme velmi čistí a ta hladina egoismu už je snižená, spousta lidí vidí a má velikou intuici. Někdo ne úplně takové to dežaví, které tam vnímá, umí přijímat. Někdy se toho bojíte, prosím vás, je to zbytečné. Protože dítě, které se narodí do těla, které vyjde z matky ven, má svůj nastavený osud a ten program toho filmu vidí až do konce. V okamžiku odkládání v bodě B, což není délka vašeho života, tam je množství umu, který jste si naložili v tomhle stavu, co budete umět při odchodu, abyste nekomplikovali další pokračování. Vyvíjí se celé boží tělo, vy jste jenom jedna buňka. Vidíte, máme být jednotní, jsme my, neexistuje oddělenost člověka. Oddělenost je mrtvolná. Jakmile by všichni zrušili tyhle ucpávky, nastala by obrovská harmonie. Ona samozřejmě už nastává, když se setkají lidé, kteří jsou schopni minimalizovat ten poslech a zrušit citlivost svého čidla v levé hemisféře, která přijímá negativní emoce neboli pokyny hladiny hmoty.

Už jsem říkala, že vlastně hladina hmoty je nastavená hlavně na vlastnění druhých lidí. Podívejte se, kolik negativních emocí ve vašich životech se vytvořilo vlastněním druhých těl. To jsou žárlivosti, vlastnění dětí, teď ti lidé nechtějí pustit děti do života, do světa. Pak přijdou jejich partneri, a už zase ty rodiny bojují proti těm partnerům. Prosím vás, sjednocování a Jednota znamená souhlas. Kdyby moje dcera, to je iluze, prosím vás, já mám úžasné zeťáky, představte si, že budu mít dceru a moje dcera si přijde ke mně do kuchyně stěžovat na svého muže. Já bych ji obrovsky ublížila, kdybych přikyvovala a říkala jí, že můj zeť je idiot. Věřte mi, protože její čakry by se sevřely ještě víc, pociťovala by ještě větší oddělenost. Já bych přihazovala na negativitu, navalovala bych to na své vlastní dítě. Ne. Já si ji posadím, když by tomu tak bylo, já ji ukážu, kolik dobrých vlastností ten její muž má. A než by ode mě odešla, za hodinu za dvě, tak by odešla domů s úplně jiným čakerním systémem. Viděla by na něm více těch dobrých věcí, které tam jsou. A kdyby začala přehlížet, začalo by se to měnit, ten její pohled, ale pozor, když by v tomhle stavu přišla domů, ten její muž by se k ní choval úplně jinak, protože by ty tunely byly otevřené. Takže vidíte, jak se přihazuje negativita. Nebo jak tvoříte budoucí nemoci druhých lidí.

Já znám jednu ženu, která je babičkou, a samozřejmě, znáte to, ty druhé babičky, tam jsou souboje o vnoučata. To jsou všechno nesmysly. Čím víc lidí bude milovat moje děti, tak je to pro mě přece lepší. A teď si představte, co v té rodině řeší. Ona má dceru a ta dcera má velice vážnou nemoc, má roztroušenou sklerózu. Oni jí tu nemoc zjistili, když měla malou dvouletou holčičku. A pak se rozhodla, ještě po dalších pěti letech, že budou mít další dítě. Byl to chlapec. Bylo to pod kontrolou, všechno proběhlo dobře,

narodil se krásný zdravý kluk. Ale v okamžiku, kdy oni se rozhodli, že by chtěli mít další dítě, tak ta druhá babička se bála. Bojíte se, že ano, o syna, aby ta manželka byla zdravá, nikdy nevíte, aby nebylo ještě něco. Tam jsou běžně logické důvody, které ti lidé prožívají. Jenže pak se narodil chlapec, všichni zapomněli na ty původní pocity. Každý toho kluka miluje. Já jsem se k němu dostala na návštěvu v době, kdy ona měla nějaký spor s tou druhou babičkou. A v takovém záchvatu, kdy na ni vysílala tato hladina negativních emocí, mi řekla: „Já mu to stejně řeknu, že ta druhá babička ho nechtěla.“ Já jí říkám: „To bys fakt udělala?“ Ona: „Jo, to si piš. Už trochu odrostl, tak to udělám.“ „A já ti tedy řeknu, co vytvoříš.“ To je takovou větou, takovým souvětím, takovou jednoduchou zvláštní věcí, jak dokážete zasít semínka budoucího utrpení. Já jsem jí říkala: „Podívej se, neměla bys to dělat. Já ti ukážu, co se může stát. Ty nikdy nevíš, jak to dítě, tahle bytost, která je teď v malém těle a bude větší a větší, přijme tuto okolnost, že ho někdo možná nechtěl. Nemůžeš vědět, jestli je láskyplný a jestli to skousnul. A zkus si představit, kdyby to třeba bral skutečně jako útok od té druhé babičky, začal by ji nenávidět. On si totiž tohle může sklidit jako rakovinu.“ Už jsem vysvětlovala na základních přednáškách, kdy vzniká a proč vzniká rakovina, ano to je zášť. Říkám: „Ale vždyť ty toho kluka miluješ, přece. Chceš to ještě udělat?“ A ona: „Ne.“ Ano, malinký jemný egoistický neboli odmítavý pocit, kdy odstrčíte všechno, to je princip, který pracuje proti sjednocení. Máte přijímat všechno, my tady stejně vidíme všechno úplně jinak, protože Bůh, vidíte to, si sem přijde zahrát do hmoty divadlo. A aby ten Bůh tady vydržel, tak se tato hladina ze začátku zavře velmi silným egoistickým cítěním. A vy se učíte v zapomnění, abyste odsud neodcházeli, tak všechno vidíte obráceně, když se sem narodí dítě, tak se radujete, a přitom jeho čeká ten program vyučování. Ano. Někdy jsou osudy hodně, hodně těžké. A naopak, když někdo odchází, tak si ho přitahujete, nerespektujete to, že splnil svůj osud a to, co slíbil. A věřte mi, přesně tolik, kolik mu bylo v letech jeho těla, tak mělo být. Tady neexistuje žádná bolest.

Moje mladší dcera, ta co dělá šperky, ta teď je na tom velmi špatně. Celou dobu, už mnoho let, je velmi unavená, ale opravdu velmi. Ale ona si z toho nikdy nic nedělala. Má tři děti, hodně práce, teď se staví centrum, kdy vlastně budeme u těchto věcí, takže je velmi zaměstnaná. A teď jí přišly po těch velmi dlouhých letech (Frančesce je osm, takže je to minimálně osm let) na to, že má celiakii. Takže osm let vlastně nejedla. Ta celiakie se projevuje tím, že máte vlastně alergii na lepek, takže tělo autoimunitně zareaguje tím, že ve střevech zajedou klky, všechno, co sníte, vyjde ven, takže s tím říká: „Mami, prosím tě sáhni si na mě. Já musím dělat nějaké blbosti, to není možné.“ Všechny čakry byly čisté, ale byla za stínem, za takovým zvláštním stínem. Říkám: „Petruško, na čakrách nic není. Jsi pro mě ve stínu, tam se zkrátka něco odehrává, tam se nesmí zasahovat.“ Představte si, teď je to asi měsíc dva, přišli na tu celiakii. Jí se hrozně ulevilo. Říkala: „Konečně už vím, co mi je.“ Sice to bude ještě asi dlouho trvat, ale týden před tím mě vyjela hadí síla v noci a ze shora mi otec ukázal různé stavy. Teď je toho víc, počítejte s tím.

Bude to pro vás velmi těžké dohonit planetu, protože planeta má opravdu vysoké vibrace. V osmdesátých letech jsme měli 7,8Hz, teď už je asi 11,2Hz, což je skoro dvojnásobek. A protože my bychom planetu sežrali, takže váš program těla, protože je stvořen z prvků této země, je stanoven na změnu stravovacích návyků. Za prvé

konzervanty, které se dostávají do jídla a všechny tyto věci, které tu jsou, ty vás ucpávají. Dělá to také i lepek a ukázali mi, že zrovna celiakie není nemoc, je to jenom skutečně program těla, který dohoní nás jednou všechny. Je to kvůli tomu, že my bychom dobrovolně nezměnily stravovací zvyky a máme se dožívat po pár generacích až tři sta let. Takže tam je skutečně obrovský nárůst jakoby zdraví a dlouhověkosti pro buňky těl. Je to velmi důležité. Ta změna je tady. Ty děti s celiakií se začaly rodit v osmdesátých letech. Nejdříve to byly děti, teď už to mají i dospělí. Přichází to nečekaně. Já jsem také zjistila, že když sním něco z bílé mouky, jsem nafouklá, necítím se. Takže, když skutečně minimalizují, tohle nepociťuji, takže on to v nějakém programu plus minus autobus, bude mít každý z vás, to budete pociťovat při stravování, jak se budete cítit. Už i vy dnes ale máte v sobě programy, že vám začínají chutnat i jiné věci, než to bylo v minulosti. A děje se to u velké spousty lidí. Pak do toho patří také reakce kůže. Tohle je také dost důležité vědět, protože kůže také reaguje. To je čištění na bázi hmoty, kterou my tady představujeme jako člověk. Takže teď nějaký čas v tom bude docela veliký zmatek a nebude lidem dobře, protože musíte dočišťovat všechny negativní emoce, které se v minulosti projevovaly ve 3D. To si zkrátka musí každý zaplatit sám.

Víte, já jsem nedávno dostala takovou zvláštní upoutávku. Bylo to krásné malé video o malinkém chlapečkovi, možná jste to viděli, jak odmítal jíst chobotnici, tak mluvil hezky o zvířatech. To bylo moc hezké. Nicméně, když jsem tam přišla, tak jsem tam viděla na liště, takhle vedle (já tam nechodím, nemám ani na to čas), kolik magie běhá po internetu a lidé, kteří jsou schopní a chtěli by zasahovat směrem do svých minulostí. Nedělejte to. Víte, učím vás, že vše je dobré. A vše bylo dobré pro vás. My tady se učíme systémem jakoby zaškobrtnutí a opravy, abyste zjistili, že to jde udělat lépe. To znamená, že vše, co jste v minulosti prožili, je dobré. A jestliže si vymažete i svůj vlastní program, to tam teď taky právě někdo dělal, že to tam navrhoval, a je tam systém vymazávání vlastních minulých programů, nedělejte to. Špatné programy neexistují. Vy jste prožili tuto věc, abyste se ponaučili, abyste si tím mohli sebrat i ten výtěžek, který jste se vlastně naučili. Žijte, tak jak máte. Každé ráno jde, když se vzbudíte, otevřete oči, odevzdat své tělo otci, protože on ví nejlépe, co ten den máte prožít. Je to v programu vašeho těla a nemusíte se po ničem pít a shánět. Ta informace vás dožene úplně stejně, jako když tohle velké tělo ovlivňuje každou buňku svého těla, protože ona má programy. Takže informace, pokud byste měli nějak jet, udělat přesně, vytvořit něco – nemůžete ji minout. Tohle si myslí jenom člověk ve 3D, který se pociťuje jako v náhodném životě s náhodnými věcmi. Tak to není. Zázraky se začnou dít teprve tehdy, kdy začnete obrovsky minimalizovat nad vámi tuhle ucpávku.

Žijte morálně. Hlavně nezapomeňte, že jdete do Jednoty, takže máte souhlasit. Někdy vaše osudy budou velmi, velmi obtížné. Jsou lidé, kteří si myslí, že se musí bránit. Vy si zapíšete jenom další karmu, věřte mi. Jestliže někdo ke mně přijde a ublíží mi, stačí jedna jediná pozice, a teď dobře poslouchejte, jestliže ten člověk jsem já (a ono to tak je – ten druhý) a on mně přijde ublížit, přišel mi vybit věc z minulosti, kterou jsem já někde podobnému člověku, buď v tomto životě, nebo v minulosti udělala, takže mi přišel pomoci, tehdy stačí jenom jedna fáze lásky. Spousta filosofických svatých textů, kde se vždycky uvádí, že máte lidi milovat a někteří si s tím nevíte rady, tak vysíláte ze srdce takovou tu lásku. To ještě není ono, nebojte se, je to zbytečné, pak tlučete lidi

láskou. Tahle fáze, která je zapotřebí ke sjednocení, se jmenuje soucit. Je to soucit k bytosti, která mi dnes přišla vybit karmu a já vím, že si zapisuje svoji vlastní, protože zaútočila. Ten člověk vám velmi pomohl. A jestliže jenom soucítíte s tím, že víte, co si v budoucnosti svého těla odžije, ten soucit zastaví jakékoliv odmítavé emoce, které byste vybudili. Nepovažujete ho za špatného. Vy víte, že podlehl tomu černému, který mu to nakukal, aby to udělal. Na dvojce vám to nevadí. Tak co, tak to udělal. Já mu odpustím lehce. A kdybyste mu neodpustili, tak si nesete tu tíhu sebou, na sobě. Nezlobím se na trojce na něj. K čemu? Vezměte si, ten člověk vám to udělá teď, jestliže vy se na něj zlobíte, tak vy si píšete svoji karmu a zase to musí někdo přijít udělat. Vy máte skutečně všechno ve svých rukách. Žádné lítosti. Vždyť vy jste si vybrali kompletní osud těla. Proč bych se měla litovat, že mi to někdo udělal, když to bylo moje přání, aby mi to udělal? To jsou všechno nesmysly. Tak to vidí jen 3D člověk. Žádné nenávisti, máte pak špatné hrozné pocity, protože jakmile zareagujete blokem, tak vy si nesete tu tíhu toho odříznutí se od Jednoty. Vy to vždycky tvoříte v sobě.

A tady i na těch obrázcích vidíte, že každý člověk je vlastně zodpovědný za své vlastní chování. Takže vy můžete řídit přes své vlastní chování celý svět, zbavit se všech útoků a všech negativních reakcí okolních lidí, když je pokorně přijmete. To se týká také samozřejmě i páté čakry, to je poslední, šestka – já vás vedu přes šestku vlastně k otci, on už si vás převezme. Já jsem pouze převaděč. A věřte mi, opravdu vás předám podle toho, co pochopíte a co ne. Pak se stáhnou, je to nutné, on si vás pak převezme, protože budete žít v Jednotě 5D. Já jsem letos v březnu přednášela ve Znojmě a tam mě rozesmál jeden neuvěřitelný dotaz. Tam jedna paní na lísteček napsala: „Ivanko, vysvětlíte nám šestou, sedmou, osmou dimenzi.“ Já jsem se smála, říkám: „Panebože, vy neumíte ani pátou. Za prvé, já jsem učitel pro pátou dimenzi, já to ani nevím. K čemu by mi to bylo? Ale i kdybych to věděla, tak vám to neřeknu, protože byste se posrali strachy.“ To je jako kdybyste prvňákovi řekli, že existuje deskriptivní geometrie. Víte, co by ti prvňáci dělali? Ti by se zbláznili. Ty představy, než by tam dolezli s těmi těly, co existuje za jakou hrůzu, že to nikdo nedá. Ne, ale oni to naberou, tím jak půjdou tím životem, tak se budou učit vyšší a vyšší prvky. To je ono. Předbíhat nějaký čas, vytahovat se..., nikdo nic neurychlí. Naopak, tím, že se snažíte jakoby vytáhnout, ono vás to okamžitě zdemoluje. To vás zastaví. Tohle se týká i stavů magických, kterých je na planetě obrovské množství. Víte, vy se vyvíjíte ve skupinách a v takzvaných plástvích. To už víte, že vlastně spousta lidí tady na planetě vůbec neví, že magie existuje. Nemají šanci se to dozvědět. Vzpomeňte si na Harryho Pottera, na „mudly.“ Nicméně po dlouhém vývoji těla takzvaného „mudly“ dolezete k hranici, kdy najednou toho Božství máte hodně a začnete dělat černou magii. Ale pozor, pár životů černých magických pomine, začnete pak dělat bílé magické, což je také ještě braní své vůle člověka do svých rukou, ti už chtějí dělat dobro, ale zastavují a vlastně už víte, že ubližují. Dříve tohle už byl vrchol, konec, jenže svět se vyvíjí. A Vasco Rossi zpívá v jedné písni: Buoni O Cativy, non e la fine: Dobří nebo špatní, to není ještě konec. A on pak pokračuje – napřed musíš udělat chybu, abys mohl něco pochopit. Ano. Dobré a špatné neexistuje. Je vyšší stupeň, a nad tímto stupněm je ještě další vyšší, a ještě vyšší... To už jsou potom známky vyšších dimenzí, ale k těm jednou dojdete, až tam dojdete. Teď musíte pochopit v této fázi, že skutečně vše je dobře. To je pouze změna

vědomí, kdy se sjednotíte do té bytosti, která je tady namalovaná tím červeným (*Iva ukazuje na obrázku*). Nikdo ze hmoty, což reprezentuje lidi, tak na vás nebude moci dosáhnout, protože duch je vždycky nad hmotou. Jestliže se napřed ten člověk ve 3D ztotožňuje se hmotou, on slouží hmotě, a nikdy ji nedostane. Dívejte se, jestliže tenhle človíček neustále od toho světa něco chce, přitahuje to k sobě, tak mu ten svět dělá to samé. To znamená, že mu to nedá.

Ale co dělá člověk, který je sjednocený. On je poslední v řadě. Já neočekávám nikdy, že něco dostanu. Já jenom vydávám lásku, úsměv, trpělivost, cokoliv. I když jsem neměla někdy peníze, tak jsem jenom dávala. Tehdy přesně to, co zasejete, sklídíte. Ten člověk to napřed skutečně dělá pro celý svět. Je mu jedno, jakého člověka tam vidíte a reprezentujete proti němu, on to jenom dělá pro ten svět, on je tím posledním. Vzpomeňte si na Ježíše: „Až budeš posledním v řadě, budeš pro mě tím prvním.“ Ano, všechno, co Ježíš říká, nám přišel pouze nastínit, abychom to viděli. Tady vidíte, to je ukřižování egoismu, tahle díra (*hmotná hladina na obrázku*) se tady otevře a ten člověk dojde vzkříšení v Jednotě. Tady jste opravdu nesmrtelní, přesahujete hmotu, protože už tu hmotu ovládáte, takže ona vám slouží. A slouží ve formě lidí, slouží ve formě peněz, které tam jsou, majetku. To všechno vlastně máte v tu danou chvíli, co potřebujete, a nemusíte to mít zamčené, uložené na straně. Všechno pouze dostáváte v pravý čas a v pravou chvíli. Tohle je systém Svatého grálu, který dochází ve stavu Kristovství. Vždy, když chodili ze shora a chodí, tak mě oslovují: „Sestro v Kristu.“ Člověk, který dojde do takzvané transcendentální srdeční čakry, to je desátá čakra už reprezentuje Kristovství. To už tady skutečně jenom rozdává věci, které se týkají láskyplnosti. A ten žije v takzvaném ukřižování egoismu. On tu skutečně není v tom smyslu hmotném, tady se pouze pohybuje jeho tělo. Vy všichni, vám to bylo ukázáno. Ale teď pozor, Bůh je ve vás, je to vaše nitro. Jestliže vy byste podle toho systému dávali světu, abyste dostali, už to nepracuje. To už je skrytý egoismus, je tam vypočítavost. To skutečně musíte žít nadoraz, to se nedá obejít, tohle je genialita prožitku Jednoty. Tady skutečně nemůže nic člověk obejít, vy to musíte skutečně žít, protože ten Bůh je vaše nitro. A on ví, co byste chtěli schovat. Tehdy to nebude fungovat. Takže čistota žití pro druhé buňky, takzvaná služba, ta služba se může projevit jedině tehdy, když skutečně ukřižujete jméno, tělo, pocit těla, kdy se odevzdáte do služby celku neboli celého světa. Tohle začne žít teď jedna sedmina lidí. Někdo dřív a někdo později.

A protože planeta odskočila (to už jsem říkala) teď od konce března, chová se a dějí se velice drsné věci na planetě. Ano, to už vidíte, že je zemětřesení, tsunami, hodně lidí umírá, jsou nečekané hromadné havárie. Najednou se někdo jakoby zblázní, postřílí spoustu lidí. Ano, to je všechno vedené z té hladiny, protože hladina zákona hmoty bouří. A protože tahle hladina zákona hmoty vás chce a věřte mi, nepovažujte ji za nepřítel, ona je velmi dobrá. Musíte tak žít, že vše je velmi dobré. Ano, ona nikoho nepustí zadarmo, byť s malou kapkou egoismu. Takže, kdybyste bojovali proti svému egu, tak se tam nedostanete. Máte své ego milovat a spolupracovat s ním. Takže, když se ve vás ozve myšlenka negativity, říct si: „Super, že jsem to směl vidět. Já si na to dám pozor. Tady mám rezervu.“ Tohle je velmi důležité vědět. Jakmile byste se neměli rádi, že tam ještě ta myšlenka se objevila, tak už vás má. Vy už se totiž považujete za ego. Jenže pozor, vy nejste ego, vy jste Bůh. To, co za vás mluví tady na světě a za kohokoliv

druhého, je tahle hladina, kterou nejste vy. Vy to máte jenom pozorovat. Už jsem vysvětlovala, že každý na světě, kdo je na planetě, i osvícenci mají ego, protože jsou ponořeni pod hladinou, kterou máme všichni společnou. Jakmile má někdo tělo, má ego. Ale i ten osvícenec vidí negativní myšlenku, která tam proběhne. Ale teď budu zase drsná, nebojte se, raději vás upozorním. Toho osvícence tato egoistická myšlenka už nesere, on ví, že mu nepatří, ignoruje ji, už ji neposlouchá. Věřte mi, jestliže vás chytí a vy poslechnete, už v tuhle chvíli, kdy ta vaše hranice se obrovsky ztlumí, když poslechnete a reagujete, tak dostanete obrovskou dardu, protože teď se tady dějí velké čistky právě z toho důvodu, že když vás ještě vlastně na tu udičku, na tu myšlenku ta hladina zákona hmoty chytí, tak to hodně, hodně rychle zaplatíte. A proto vás varuji, nedělejte to. Takže budete vyzkoušeni, jestli podléháte hmotě. Tohle prozkoušení se týká samozřejmě i třeba peněz. A věřte mi, budete třeba okradeni. Nesmíte zaútočit. Nesmíte zaútočit ani myšlenkou.

Vy víte moc dobře, že jsem tady i proto, abych vám vyprávěla příběhy, abyste viděli věci, které jsou někdy skryté. Já si pamatuji před mnoha lety, před sedmnácti lety, jsme dělali u nás doma s maminkou střechu. A já jsem nikdy neměla moc peněz, ale s tou hmotou jsem si uměla hrát. Vždy jsem si připadala jako dítě, které si hraje s plastelínou. Promiňte, já to teď samozřejmě řeknu, vy už víte, jak se dívám na svět, protože i lidé, lidská těla jsou hmota. Už i na těch přednáškách, když vidím, jak se ta vaše hmota čistí, jak mluvím, tak mám obrovskou radost, je to pro mě také ta práce s plastelínou. Doufám, že to všichni pochopíte správně, tak jak to cítím, abyste neřekli: „Hele, ona nás považuje za kus plastelíny.“ Ne, ne, ne. Ale takto si můžete hrát se vším. Jsou věci, které vy vidíte jenom jako hmotné, ale ony neexistují, jsou všechny imaginární.

Já si pamatuji, já pak dopovím ten příběh s penězi, ale ještě potřebuji dovyprávět něco jiného. Pamatuji si, jak třeba, když jsem neměla peníze, jak jsem mohla zajistit, a to je také výdělek, to je také ta hra jakoby s plastelínou, já jsem třeba neměla peníze na autobusovou měsíční jízdenku, ta stála sedm stovek, já jsem na ni zkrátka neměla. A tak jsem o hodinu každý den vstávala dřív a chodila jsem přes celé město do práce. Pozor, to je také váš výdělek, protože vy ty peníze z peněženky nemusíte dát pryč, ony vám tam zůstanou. Nebo za stovku jsem koupila kus hadříku a ušila jsem šaty, za které bych dala třeba tisícovku. A zas vám tam zůstane pomyslných devět set. Najednou zjistíte, že ten život je úžasný, a ještě z toho máte velikou radost. Takže vlastně máte tak malé potřeby. A věřte mi, dostanete se do stavu, kdy máte najednou nejmenší potřeby, které jste kdy měli a nejvíc peněz. To se potom skutečně k vám dostává v takovém jakoby víru.

Já si pamatuji, jedna z těch zkoušek, které se týkaly pocitu útoku na moji jakoby hmotu (já tomu říkám energie, penězům) bylo, že právě tenkrát před těmi sedmnácti lety, nám dělali střechu a pohybovalo se tam velmi mnoho lidí, asi takových deset lidí, pokrývačů, byla tam i rodina, byl tam bratr mojí maminky, ten už dávno nežije a spousta lidí tam prošla. A já jsem tenkrát někam pospíchala a hodila jsem kabelku na schody. Vběhla jsem do bytu, převlékla jsem se, asi během pěti, deseti minut jsem byla zpátky. Bafla jsem kabelku, skočila jsem do auta, a pak jsem zjistila, že mi v peněžence chybí sedm set. To byly pro mě dost podstatné peníze. A teď pozor, to už víte, už to víte ze

základních přednášek (a také to vidíte tady na tom obrázku), my máme společného Boha, ano společného Boha, ale máme i společné ego. Takže když v sobě ustojíte svůj egoismus, přijde někdo z vnějšího světa přes druhého člověka, s jinou tváří a s jiným jménem, stejný Bůh, stejné ego, které vám přijde hodit udičku. A já jsem to tenkrát ustála v sobě. Já jsem věděla, že se tam tenkrát pohybovalo minimálně čtrnáct, možná i patnáct lidí. A mohu já obvinít někoho, když jsem ho nechytla při činu? To nejde. A mohl to být někdo z ulice, když byly otevřené dveře na schody, tak tam mohl někdo vběhnout. Ano, vy se nemáte chovat k tomu světu tak, jak byste nechtěli, aby se někdo choval k vám. Já bych také přece nechtěla, aby mě někdo obvinil z něčeho, co jsem neudělala. Tak jsem si řekla: „Ne. Já to nikomu nemohu vůbec říct, zkrátka – čert vezmi ty peníze.“ A v tu chvíli jsem byla prozkoušená z vnějšího světa jinou hmotou. A protože ta hmota mi byla nejbližší, tak přišla maminka. Maminka přišla dolů do bytu. A teď na mě viděla, že něco prožívám. Teď vidím ty oči, jak jí ztmavly, takhle se otočila a říká mi: „Co ti je?“ Tak jsem jí to řekla. V tu ránu přišel Satan a říká: „To byl XY. Jsem si jistá.“ Já říkám: „Mami, chytila jsem ho za ruku? Ne. To nemusel být ten člověk, to přece bys sama nechtěla.“ A teď jsem viděla, jak ten Satan začíná mizet, jak ty oči začaly zase světlat. Ona se pousmála, ano, to se pousmálo Nadjá, a odešla. To je všechno film. Skutečně všechno, co prožíváte, je iluze. Všechno, co se odehrává, se odehrává úplně jinak a jinde, než si představujete. Nenechte se strhnout. Věřte mi, za pár dní mi přišlo tisíc dvě stě padesát korun. Egoismem by bylo, kdybych začala počítat. No, mohla jsem mít dva tisíce. Ne, ne, ne. Těch tisíc dvě stě padesát mně přišlo jako dodatek. Vy skutečně máte peníze nastavené na celý váš život. Je to přísun energie vašeho života, tak jako buňka v těle, když něco sníte, tak se k ní dostane živina. A každá ta buňka podle úlohy, kterou má, má stanovenou jinou živinu. Máte to i vy. Jestliže máte skončit v osmdesáti šesti, tak do té doby tady zkrátka budete žít a ty živiny vám budou chodit. A pak se dějí skutečně neuvěřitelné věci, kdy ty peníze chodí anebo naopak někdy nechodí, abyste byli prozkoušení.

A budete prozkoušeni úplně ze všeho. Přijdete třeba o práci. Vydržte. Vydržte, spousta lidí pak najednou zjistí, že sice dva roky nebyli v práci, že nemohli najít zaměstnání, ale že to vlastně byli v pochopení. Ta nejběžnější léta vašeho života, kdy jste se najednou naučili vidět ten život úplně jinak a vážit si jiných věcí. A sami jste si to zvolili, abyste tohle pochopili. Je to vaše vůle Boha, který chtěl zažít tyhle situace vašeho života, aby se udály tak, jak se udály. A tohle je velmi důležité.

Takže vidíte, mechanika přechodu 3D je neustálé vytváření odporů na čakerním systému. Na základních přednáškách jsem vyprávěla mechaniku, která přijde, ano, přes myšlenku, kterou vám tam hodí ego, Satan. Když ji přijmu tu egoistickou myšlenku, už vás má, už vás drží pod tou hladinou, a drží. Ale jestliže ji nepřijmete, už jste tak dobří, že vnímáte, že už něco je trošku jinak, a už na to spousta lidí má, nepodlehnete mu, nechytíte se na tu udičku. Tehdy se stane překrásná věc. Začne se vám měnit život, protože tím, že přestanete bojovat v té úrovni čakry, tam najednou cítíte, že se něco mění, že lidé kolem vás se chovají jinak, že skutečně se věci mění. Celá léta, desetiletí jste nemohli vybědnout z jednoho problému, a najednou vlastně to máte určitým systémem ve svých rukách. Budete vidět víc a víc. Ten Bůh se vám začne

vynořovat. Za prvé, začne mluvit přes druhá ústa. Nejenom on, on tam začne mluvit i ten Satan samozřejmě, ale ten Bůh se vám začne projevovat do vnějšího světa.

Já si pamatuji, já jsem dostala velikého učitele, to byl můj první manžel. To byl člověk, který byl jenom využitý, aby na devět let mě prozkoušel. Pozor, vaše Nadjá ví, co umíte. Vy to máte v programu kam se dostanete. Ale vy to nevíte jako jména, jako těla. A vy to musíte vidět, co umíte a co jste. A já si pamatuji, přes něj mluvil i Bůh a přes něj mluvil i Satan. A já jsem vždycky viděla, když ty oči dostaly ten správný výraz k tomu příslušnému ději, k té partii, pak vím přesně, kdo přišel. Pamatuji si, jak se mi narodila Petruška, mně bylo pětadvacet. A jednou jsem ji nosila po bytě, čekala jsem, až můj muž přijde z práce, Lucinka si hrála. A viděla jsem, jak můj muž jde z práce a potkal se před domem s mými rodiči. Oni vždycky v pátek chodili pro limonádu. Vzali basu, a teď se potkali a společně všichni tři šli domů po těch schodech do baráku a něčemu se smáli. Já jsem otevřela dveře do bytu a pozdravila jsem ty rodiče, oni šli pak nahoru do patra. A můj muž přišel ke mně do bytu, a najednou se otočil, přišlo Nadjá, a říká mi: „Já se těším na dobu, až budeš jednou tak stará, jako tvoje maminka.“ Tenkrát mě tak bliklo v hlavě: „Co to kecá? On chce, aby mi bylo padesát?“ Tam byly takové záblesky. Ale pozor, on si z toho nic nepamatuje. My jsme spolu jeli pak jednou na francouzskou ambasádu, když se naše starší dcera vdávala, šli jsme podepsat, když jí bylo sedmnáct, že souhlasíme se sňatkem. A on mi v tom autě říká: „Já si z toho našeho manželství vůbec nic nepamatuji.“ Já jsem také vygumovala všechny věci, tam nebylo jediné neodpuštění samozřejmě, takže tam nebylo co, on za mě skutečně nezaplatí, vidíte, byť mně tam jenom proběhly lekce, abych jen já věděla o sobě, kdo jsem. A z těchto důvodů se vám dějí veškeré útoky vašeho života, aby vy jste věděli, co umíte, jenom vy. Je to na vaše vlastní objednání, že jste si požádali Boha a toho člověka, který tady hraje tu roli vedle vás, aby vám udělal, co vám udělal, abyste zjistili, co umíte a co ne.

A z toho důvodu také při aurickém sezení já mluvím vlastně v každé té úrovni, a tam to krásně vždycky člověk pochopí. Třeba na první čakře se říká, tam je vlastně špatné dobré, ano, neexistují špatné činy, neexistují. Jenom pokorou když přijmete toho člověka s jeho činem, takovým, jaký byl a víte, že to vlastně dělala hladina zákona hmoty, která toho člověka ovlivňovala jako loutku. Tehdy už to není na vás, jste čistí. A tam se třeba říká, v té jedničce: „Otče, prosím tě...“, já vám pak vysvětlím, protože jsem mluvila o prosbách. Ano, to je velmi důležité. Vy smíte prosit do minulosti do 3D, to smíte. Ale nesmíte prosit do budoucnosti. Já se k těm prosbám ještě vrátím, až řeknu tu fázi té první čakry: „Otče, prosím tě, odpusť mi moje viny a hříchy v první úrovni. I já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům v první úrovni, neboť teď vím, že existuje jedno veliké Já jsem. A my všichni, všechna jeho malá Já jsem mezi sebou hrajeme pouze svými těly své role, abychom se vyvíjeli k tomu být lepším. Proto já Bůh, který si přišel zahrát roli mého těla a jména, jsem si zvolil všechny lidi svého života, aby mi udělali to, co mi udělali, abych v zapomnění své skutečné reality Boha jako mé jméno a tělo, mohl tyto lidi s jejich činy přijmout jako dobré, neboť bylo mým přáním, aby mi to udělali, abych věděl, jak zareaguji. A i já Bůh, který si přišel zahrát roli mého těla a jména, jsem slíbil druhým lidem, že jim udělám, co jsem jim udělal, aby i oni si mohli vyzkoušet, že mě jako jméno a tělo umí přijmout jako dobrou s mými činy. A protože i já jim jsem to udělal, abychom se společně vyvíjeli, sám sebe přijímám jako dobrého,

neboť jsme se pouze společně přišli vyvinout. A i já Bůh, který si přišel zahrát roli mého těla a jména jsem si všechny situace svého života zvolil, aby v těchto situacích se pohybovali všichni lidé se jmény a s těly, a dělali to, co každý umí anebo neumí. A proto tyto situace mého života byly všechny dobré, takové jaké byly, neboť dnes bych nebyl takovým, jakým jsem.“ Proto se všechno dělo, abyste si vyzkoušeli své reakce v zapomnění své skutečné reality Boha. Takže vidíte, tady na tom povídání je vidět, že vše je dobré. Když jste tedy Bohové a hrajete svoji roli tady, máte přijmout vlastně tuhle realitu, potom vidíte, že jakákoliv prosba je součástí třetí dimenze. Co to je, když prosíte? Chcete něco jiného, než je teď.

Už víte, že hladina černých mágů vytváří svou budoucí karmu. A až proběhnou ty jejich černé magické životy, dostanou se do stavu, kdy začnou dělat bílé magické životy. A tehdy v těch bílých magických životech začne na ně doléhat karma směrem od černých mágů, kdy to v minulosti dělali. To samé ale pokračuje potom u bílých mágů. Bílí mágové zase, vy jste bílí mágové z minulosti, vy už jste konali dobro, ale zasahovali někdy v nějakých věcech nebo chránili. I to chránění je dualita a zasahování. A zase vás dohání samozřejmě ta věc z minulosti. To znamená, že jestliže jste v minulosti dělali bílou magii, dnes už odkládáte vůli svého iluzorního člověka, kterého hrajete, tím se dostanete do stavu 5D, ale budou vás dohánět bílí mágové, to znamená činy, kdy vy jste zasahovali do druhých. Takže prosím vás, i kdybyste kontaktovali, a tady byl ještě nějaký styk s léčitelstvím, to se všechno doladí, to vše se odkládá pomyslně. Věřte, že všechno ve vašem životě je dobré. Nemusíte nad ničím bědovat a nad ničím lámat hůl, to jsou nesmysly, takže ano, my se vymaňujeme zkušenostmi. A život vás přinese přesně do bodu B, kdy máte odejít, ve stavu v jakém máte odejít a kam patříte. Lidé dost jako by byli v křeči, teď kolem třicátého března, a psali mi: „Jestli už jsem v tom 5D anebo nejsem? a jak to poznám? a teď planeta už je a já tam asi ještě nejsem“. Prosím vás, to je nesmysl. Už když jste se narodili, tak v době, kdy planeta prošla a uzavřela se branou, už vy v tom bodě jste měli jasné, a směrem i do toho bodu B, ta cesta, co tam je uzavřená, ten váš vývoj, ten je daný, je dané, kam patříte. Ale hlavně, vás by to nemělo zajímat. To je věc, která jde úplně mimo vaše tělo. Uvědomte si, že když budete prvňáci a nezvládnete první třídu, tak ve druhé třídě byste ničemu nerozuměli. To je zbytečné se cpát do druhé třídy, když neumím ještě látku první třídy. Takže vy byste byli nešťastní. Každý z vás přesně je tam, kde je. A jenom tím, že budete spokojení, já po vás chci jednu jedinou věc, spokojenost. Teď vám to vysvětlím proč. Jestliže já jsem Bůh, který si přišel zahrát osud těla Ivy, tak já spokojeností neboli klidem neboli mírem bez odmítavých emocí, potvrzují krok za krokem každý okamžik původní role Boha, který si přišel Ivu zahrát. Ano, to je klid. Jestliže ale vytvořím emoci odmítnutím, už jsme nespokojená a nemohu prožívat přítomný okamžik původní vůle Boha, který tam je. A to je blok.

Nespokojenost se ale u nás, tady v hmotném světě, samozřejmě projevuje odmítáním, prosbou. Vy máte správně v 5D vidět v této chvíli, v tom co máte, v tom objemu čehokoliv, to, co je dobré. To co nemáte, máte přehlížet. Protože vy jste tvůrci. Jestliže já teď vyslovím přání, už dávám najevo mou nespokojenost, a poukazováním na to, co mi chybí, co nemám, ale hlavně, jestliže já teď budu mít přání, tak to je v této chvíli (už jsem to vysvětlovala), protože ten deficit jsem si teď vyrobila. Jsem to, co jsem si přála

– mínus, což nevím. A teď pozor, všude a hlavně v bibli je to napsané, protože ta bible je psaná pro 3D. Je psáno: Proste. Tohle je skutečně pro 3D, protože vy potřebujete ve 3D ještě prosit a být oddělení od svého vlastního Božství. To Božství pro vás tady ve 3D je reprezentováno anděly. Jestliže vy prosíte anděle o něco, jste oddělení. Ale vy jste ti andělé. Oni vědí, že vy jste oni. A pozor, dejte si pozor, protože hladina egoismu je také Satan – a hlavně je to archanděl. Takže archanděl velmi dobře ví, na co vás nachytá a jaký špek vám hodí, na co ještě zabíráte. Takže on přijde a jako anděl vám to nabídne. Já jsem prožila veliké zkoušky v tomto směru. A věřte mi, vzdala jsem se úplně všeho. Vzdala jsem se dětí, partnera, absolutně všeho ve prospěch spokojenosti a bytí tady a teď. Já bych vám vyprávěla jeden příběh, abyste pochopili.

Můj skutečný muž, na kterého jsem čekala čtyřicet let, než mi přišel do života, a ještě pořád na sebe čekáme, a v říjnu to bude patnáct let, kdy pořád ještě nám otec nedovolil, abychom mohli žít spolu. Takže vždycky se sejdeme, rozejdeme, sejdeme, rozejdeme, protože je mojí povinností ještě být vedle maminky, která žije, je moc fajn, všechno vyřešila, je to úžasný osud teď s ní, je báječná. A on ještě má povinnosti daleko odsud, takže ještě pořád to tak je, ale my jsme to nikdy neřešili, všechno bylo v pořádku, všechno bylo správné. Také tenhle stav oddělenosti nás naučil nevnímat čas a prostor. Ten přestal existovat v téhle době. Vysvětlím to, to se vám bude také dít, protože tohle souvisí s prožíváním libostí a nelibostí ve stavu 3D, ale k tomu se pak dostaneme. V roce dva tisíce pět jsme dostávali různé úkoly, které jsme museli splnit. A třeba jsme se dva roky neviděli, pak tři roky jsme se neviděli, pak jsem dokonce dostala půl roku, že nesmím volat, to byly nečekané záležitosti. A v roce dva tisíce pět, když odjížděl, tak asi čtrnáct dní před tím, měsíc před tím, tak najednou ze shora přišli a řekli mi, že až odjede, tak mi nesmí minimálně tři měsíce volat, ale může jenom v případě, že by se dělo něco vážného. Takže mně bylo jasné, že se něco vážného dít bude... My jsme to neřešili. Můj muž odletěl, rozloučili jsme se a uplynul měsíc. Uplynul měsíc, byl říjen, jednoho dne o půl druhé v noci zazvonil telefon. To jsem tedy věděla, že to je asi můj muž, protože tam je velký časový posun. A v době, kdy je kolem druhé hodiny v noci tady, tak on zrovna má volno, není v práci. Takže tam v tuhle dobu, když by eventuálně něco potřeboval, tak by zavolał. Tak jsem běžela k tomu telefonu, vzala jsme si tu ručku do postele a říkám: „Stalo se něco?“ A on říká: „Ivanko, víš, za ten měsíc, co jsem se vrátil do států jsem zhubl šest kilo. Já tady asi končím, asi zemřu. Jestli můžeš, zeptej se na mě, nebo si na mě sáhni, záleží na tobě. Já bych zavolał zítra asi ve tři hodiny odpoledne.“ Já jsem mu řekla: „Ano, to víš, že jo, můžeš se na mě spolehnout.“ A vypnula jsem telefon. Nic. Já jsem necítila vůbec nic. Já jsem věděla, že (a teď se dobře dívejte na tenhle obrázek) jestliže tenhle človíček, můj muž, si zvolil svůj osud z bodu A do bodu B a teď je čas jeho odchodu, tak to je jeho vlastní vůle Boha, kdy tady končí. A jestliže já to teď prožiji v tomhle mém životě, je součástí této události i můj vlastní vybraný osud, že to prožiji, takže to je i mojí vůlí. Ve stavu 5D nemůžete o nikoho přijít. Jste trvale šťastní. Neexistuje bolest ze ztráty, tam ztráta neexistuje. Já jsem usnula, nic mě nebolelo, já jsem usnula jako miminko. A najednou se rozsvítilo nade mnou, byla jsem v obrovském chrámu. Kolem byly takové vysoké židle s opěradly, jako v kostele, a všude seděli andělé. A na nejvyšší židli proti mně seděl Satan. On je krásný archanděl, nevypadá tak, že má ocas, jazyk, není ošklivý ani černý, je krásný. Jediné,

co ho odlišuje od ostatních andělů, že má studené oči, protože on z lásky k otci odložil svoji všelásku a vyměnil ji za sebelásku neboli egoismus a odděluje tuto hladinu, aby Boží tělo se vyvíjelo podle správných pravidel, aby nikdo nad tuhle hladinu se nedostal s egem, prosazováním své vlastní vůle. Jenom ti, kteří odloží egoismus a jsou pokorní, se tam mohou dostat. On tuto jedinou podmínku dodržuje. A já jsem stála tady před ním v takové té ohrádce, jako když stojíte před soudem. Já jsem se držela té ohrádky a on mi dával otázky. Říká mi: „Ukázali jsme ti osud, tamhle už jsi měla být. Tobě to nevadí?“ Říkám: „Ne, nevadí. To, co se děje, se děje a je to mojí vlastní vůlí. A je to určitě v zájmu celého božského těla, takže já to přijímám.“ On mi dával jednu otázku po druhé, bylo jich asi třicet. Všechny jsem zodpověděla, pak se zhaslo. Já jsem usnula jako miminko. Ráno jsem se vzbudila. To jsem si tedy nepamatovala, kdo přišel, někdy se to děje od Nadjá, ráno jsem si sedla na postel a věděla jsem, že ten můj muž, že mu nic není, ale že on jí o padesát procent kalorií méně, než by měl. On si tenkrát hlídal dobrou stravu, ale to množství si už neohlídal. Takže mi ve tři hodiny odpoledne zavolal, to byla jenom zkouška, nastavená zkouška, jak budu reagovat, když mi najednou řeknou, že o něj přijdu, a tak jsem mu říkala: „Ty pitomče, jíš padesát procent energie, než bys měl.“ Tak se začal smát a do týdne přibral čtyři kila. A všechno bylo v pořádku. Takže některé zkoušky přijdou jenom tak jako špek, abyste si jenom prožili, jak zareagujete. A vidíte, vy většinou pak na tom člověku visíte, když je nemocný, bráníte mu v odchodu. Vy byste mu pomohli, kdybyste ho odevzdali do božích rukou. Na tom obrázku vidíte, co to znamená, odevzdat ho do božích rukou. On je Bůh, on si zvolil sám svůj osud, všechno, co tam bude – to je odevzdání. Jestliže ten člověk má přežít, nikdy se odsud s předstihem nedostane. A věřte mi, že i člověk, který páchá sebevraždu, nemělo by se mu to povést.

Já znám člověka, teď byl na Rusavě, ten je super, on prohlídnul, teď je úplně jiný, ale ten od osmnácti do třiceti let se asi devětkrát snažil o sebevraždu. A nikdy se mu to nepodařilo. A dnes, jak je šťastný, že se mu to nepodařilo. (*Smích*) Tak je super, ten Honza. Takže vidíte, jak to pracuje. Ale hlavně, tady u těchto lidí třeba, když by se vám to mělo podařit, tak je to zase boží vůle, protože tomu člověku se přiblížil bod B, a tehdy bylo jasné a bylo složité někde vyhledat nějaký jiný odchod, takže ten člověk vlastně převezme svoji vůli člověka do svých rukou, spáchá to. Okamžitě po přechodu ale už ví, že prokázal egoismus. A v příštím životě ho splatí. Ten egoismus tkví v tom, že vy kolem sebe máte lidi, kteří vás milují, kteří na vás myslí: rodiče, přátelé, děti. A to utrpení, které oni prožijí při vašem odchodu, vy pak splatíte utrpením svým, protože někde ve vašem okolí to někdo udělá. Takže vidíte, jak se navazují potom vlastně ty vaše činy na to, co k vám potom přichází. Tohle je realita.

Takže, pozor, já po vás teď budu chtít samozřejmě, abyste si dočistili minulost, protože vy jste samozřejmě v minulosti dělali i černou i bílou magii, všichni tady na planetě, to tak je, těch osvícenců bylo velmi málo, a teď se z ní vymaňujete. Budou na vás v noci posílány různé útoky z minulosti od hladiny egoismu neboli zákona hmoty. Někdy to bude velmi drsné, a vy se nesmíte bát, a nesmíte znova zaútočit, protože byste si zapsali vaši karmu. Každý útok, který vyvinete, zase sklídíte. Po vás se chce, abyste používali jenom jednu jedinou zbraň, a tou je láska. Tohle je velmi důležité, láska ve formě soucitu. Tehdy ten černý mág na vás absolutně nedostřelí, a byť by tam byl útok i bílého

mága, ti také ještě někdy umí útočit, když se brání a když mají pocit, že musí druhému udělat něco, když jako by třeba nedělal něco čestného. Ano, tam je ještě takzvaná odvěta nebo potrestání, ten člověk ještě nezná pravidla úplně dočista, protože on by to jinak nedělal. Víte, když by na mě zaútočil človíček tady a já bych ho potrestala, tak si zapíšu karmu, splatím si to. Už to nikdy neudělám ve vědomí, které mám, já toho člověka miluji. Jestliže on to udělal, on to sklídí, ale od nějaké jiné buňky, od nějakého jiného člověka a nemusí se to stát skutečně přes moji jednotku hmoty těla. Tohle je realita.

Další věcí, která se tady bude odehrávat je, že tahle hladina hmoty, když už si vás prozkouší a umíte se jenom láskyplně chovat, tak má v řadě poslední zbraň, tou je strach. Strach je nejrozšířenější emoce, která tady na planetě je. A zkuste si představit, je to symbol vaší oddělenosti. Není čeho se bát, vy jste všechno na co se podíváte, jste všechny bytosti, které existují. Ve skutečnosti je pravda to, že byste se měli bát jen sami sebe, když podlehnete egoismu, neboť tam zaútočíte. A když to neuděláte, není čeho se bát. Zkuste si vzpomenout, když prožijete strach, tak jste vy, taková ta kulička proti zbytku světa. Ano, tahle uzavřenost, to je iluze. A tahle hladina na vás potom působí a útočí, protože ona chce, abyste se tak cítili, ona vás nechce pustit do té Jednoty, takže když už jste prozkoušeni z těch útoků z magických hladin, tak pak už zbývá jenom tahle. Takže v noci na vás mohou přicházet různé bytosti, které jen tak třeba budou stát, bude z nich vycházet takové strašidelné něco, nebudete vědět, co to je. Nebo přijde něco, vlezte vám to do těla, bude se to pohybovat, bude to třeba i bolet. Nebojte se, vydržte, stačí to pozorovat a držet se v přítomnosti neboli čekat: „Ještě to jde, ještě se nic tak extra neděje, já si počkám.“ Držte se zuby nehty klidu. Když vydržíte pár vteřin, tak to zmizí. On to zase někde vyzkouší a zase se bude vracet. Ano, pak už si pohráváte sami se sebou, pak už není žádné oddělení a pomalu se prolnete do té hladiny Jednoty. V téhle fázi se stanete skutečně nesmrtelní, strach odpadne. To je skutečná realita. Ten strach, ta hladina hmoty ji vytváří proto, aby lidé neskákali na druhou stranu. Ale v době, kdy se otevře nad vámi Svatý grál, vy už byste to nikdy neudělali, protože víte, že pokud vaše Božství je tady v tom světě nalito do této hmoty a má tu být, tak je tu z nějakého důvodu, který existuje, a je velmi dobrý, a máte být tam, kde jste a bylo by to nerespektování Boží vůle, vaší vlastní vůle, že byste to vzali do svých rukou a chtěli jste odcházet někam jinam. To je holý nesmysl, tam už budete mít všechno jasné. Takový člověk je potom skutečně řízen pouze intuitivně ze shora. On nemá myšlenky, má úplně zminimalizované myšlenky. Já fakt v té hlavě nic nemám. Ano. (*Smích*) Tam je skutečně úplně prázdné. Já jsem to dlouho nevěděla. Taky považujete za sebe i druhé lidi, tak si myslíte, že všichni jsme na tom stejně, ale je pravda, že jsem vždycky byla klidná.

A jednou, to bylo v roce dva tisíce před Vánoci, jsme s mužem jeli do jednoho malého západočeského městečka, protože můj muž tam byl poslaný za jednou paní, která tenkrát dělala i chiromantii, a nějaká paní ji mému muži doporučila. A můj muž byl v té době ještě velmi zvědavý a říkal: „Tak tam pojedeme. Uděláme si takový předvánoční výlet.“ My jsme tam přijeli, ta paní měla v kuchyni strašnou zimu. Já jsem ještě seděla vedle radiátoru, který byl vypnutý, ten byl tak ledový. Ona mi tam koukala do dlaní a říká: „Vy budete zachraňovat svět.“ A to my jsme věděli, ale nevěděli jsme jak v tu dobu.

Cítili jsme se tenkrát jako děti, které nevědí, kterou nohou vykročit, jak ten svět budeme zachraňovat. Nicméně ona říká: „Tak víte co? Já zkusím rozhodit karty.“ V kartách se také ukázalo, že jsme připravení, jenže my nevěděli na co. Tak ona mi říká: „Tak víte co? Tak si zkuste vzít papír a tužku a zkuste automatické psaní.“ Říkám: „Jak se to dělá?“ „No, tak zavřete oči. A to, co se vám odehraje v hlavě, jaká myšlenka, tak ji napište.“ Tak já jsem zavřela oči, teď koukám a nic, já jsem to fakt nevěděla. A ona byla nervózní a říká: „Dělejte, pište, ne?“ Já říkám: „No, já čekám, až se tam něco objeví.“ A ona: „Vy nemáte myšlenky?“ A já říkám: „No, já taky čumím.“ (*Smích*) Tak dlouho se nic nedělo, tak mi říká: „Tak, víte co? Tak piště pocity“. Mně byla šílená zima, teď ten radiátor jsem měla u nohy a říkám: „Je mi zima.“ Hele, ona vyskočila a pustila ten radiátor. To bylo dobré. (*Smích*) Takže tam potom zjistíte, že fakt nemáte myšlenky. Vy totiž už máte minimalizovaný příjem toho čidla v levé hemisféře.

Pozor, nyní budete prožívat pocity podivných stavů, protože se vám vypíná levá hemisféra. Jakmile jste na velké procento minimalizovali negativní emoce, to znamená jejich příjem z téhle hladiny, tak se vám začne měnit pocit času. Určitě jste si toho všimli, protože čas skutečně neexistuje. Vždycky existuje pouze věčnost neboli trvalá přítomnost, vše je v ní nastavené. Minulost není, to je jenom záznam minulé přítomné chvíle, která se stala vždycky, když byla tou přítomností. Takže všechno se stane v přítomnosti a vy tím musíte projít jako tím tunelem. Budoucnost je taky teprve tehdy, až když se stane. A v tu ránu se posune jakoby do té minulosti. Takže existuje trvalá přítomnost. A lidé vnímají čas jenom proto, že když prožívají negativní emoce, to odmítání (vy máte hladinu, která má být úplně hladká a nehnutá, to znamená žádný výkyv ani libosti ani nelibosti, tam má být stav trvalý rovný), mají výkyv libosti, nelibosti, libosti, nelibosti, libosti, nelibosti, a to vám činí pocit času. Až přestanete teď dělat negativní emoce, a velmi se to zvýrazní, tehdy – už teď si to můžete uvědomit, věci, které máte rádi, které se vám líbí, ty jsou strašně rychlé, ty proběhnou, šup, a je po nich. Dovolená, setkání s milovaným člověkem, tam všechno strašně rychle běží. A naopak, všechny věci, které odmítáte, se vlečou. To je fakt relativita času. Jestliže ale přestanete dělat odmítavé emoce, tak vlastně se nastavíte do pozice přijímání neboli pokory. A tehdy pocit času těch oddělených odmítání a neodmítání, on zmizí. Takže ta hladina se rozlije do takové zvláštní jakoby beztvare masy, kdy skutečně neprožíváte nic.

Já jsem ještě minulý rok na podzim, kde byly velmi dlouhé cesty, tak jsem vnímala někdy, když jsem třeba čtyři pět hodin jela autem někam, tak jsem vnímala tlak. Když jsem si vlezla do auta, takový pocit tlaku, asi než tam dojedu, ten čas jsem vnímala před sebou. Ale letos od ledna už nic. Já si sednu do auta, teď jsem tedy přijela vlakem, to je pravda, ale když cestuji autem, tak si sednu do auta a já mám pocit, že za půl hodiny jsem venku. To tak rychle proběhne, jako „cink“. Já tedy taky ráda řídím a ráda poslouchám Vasca Rossiho, tak já si zpívám. Taky se ráda koukám, tam kde já nejsem poprvé, prožívám zeměpis naší republiky, protože já jsem nikdy nevěděla, kde co leží. Mě to taky nikdy nezajímalo. Já jsem věděla vždycky, že planeta se změní. Ano teď se budou vynořovat nové země a něco se bude i propadat, protože ta planeta se čistí a bude to součástí toho čištění. A už se to děje. Budeme mít také moře v Čechách (já nevím, jestli vy, vy asi ne, ale jistá si nejsem tedy, to bych se musela podívat), ona totiž

planeta tím, jak zvedla vibrace – čím vyšší vibrace, tím vyšší teplota, proto ona se otepluje. A proto tají vlastně ty ledové čepičky, ta hladina moře se zvedá. Už dneska třeba holandská vláda rozděluje dotace lidem na přestěhování, protože Holandsko, tam stačí metr (a tam je rovina), tam se všechno zalije. Německo by mělo být ostrovní říší. Takže tady se to změní, tektonické desky na sebe, ale to bude v hladině dvaceti třiceti let, tak bych to asi viděla. To se bude postupně měnit.

A teď jsem u toho, co jsem dnes vyprávěla Deny. Nejdřív si čistíte minulost, to znamená vztahy z minulosti a věci, kdo vám co udělal na jedničce. Koho jste posuzovali za špatného a kdo vám vadil, na koho jste se zlobili. Jakmile to přestanete dělat, vaše Nadjá vám hodí špek. Použije egoismus na prozkoušení, protože vám ukáže budoucnost. A když se mě samozřejmě ukázali, řekli, že vlastně kde já žiji, tak bude moře. A Oldřiška Vacková, to je paní, která žije v Chomutově, mi nedávno napsala krásný dopis. A říkala: „Ivanko, ty jsi nedávno říkala, že zatepluješ s maminkou dům. Proč ho zatepluješ, když tam bude moře? Tam se budou prohánět ryby v zatepleném baráku.“ Říkám: „Pozor, ano, vám to bude ukázáno, co bude, ale právě proto, abyste se chytili na vějíčku egoismu. To by byl egoismus zneužívat informací, které dostanete z budoucnosti. Vy se musíte chovat jako byste o tom nevěděli.“ To jsem si mohla ty peníze strčit do kapsy, že. Ne, ne, ne, teď jsme našetřili, tak teď jsme zateplili, protože maminka, v létě je jí méně teplo, v zimě je jí více teplo, tam jsou věci, které ona potřebuje. A je to správné. Nikdy nesmíte nic zneužívat. Tohle dělají mágové, kteří dostanou v jisté chvíli svého Božství vhléd do jiných věcí a teď to ještě nevydrží a oddělí se právě vlastně tím zasahováním a zneužíváním informací. Vy máte být čistí jako sklo, vezměte si jenom desatero. Zkuste si představit, když budete vědět dopředu věci a zareagovali byste ve svůj prospěch, vy byste také nechtěli, abyste byli v té fázi opačné. Nikdy se nesmíte chovat tak, abyste z toho ten prospěch měli, pokud to není fér, abyste věděli, jak dokonalé to musí být.

Budu vám vyprávět příběh, který se stal nedávno, je to asi měsíc zpátky. Byla jsem v jednom malém českém městě, které je nedaleko Plzně, tam to bylo na dva dny, tam to bylo také moc hezké. I s výletem jsme to měli, celá ta skupina lidí. A byla tam jedna žena, je to moje kamarádka, mám ji moc ráda a je hodně dobrá, hodně čistá. A ona mi slíbila a řekla mi, že mi pomůže s prodejem šperků. Takže zapisovala, abych se já mohla věnovat dotazům lidí, když potřebovali. A ten druhý den, asi dvě hodiny před tím, než bylo losování, najednou vidím, jak jedna paní měla zájem o záložku – a záložky se losují. Ta jedna záložka stojí sedm set padesát korun, což je pro vás vlastně třicet Euro, to je docela dost peněz, že ano. Je to rhodiované stříbro. A protože jsem viděla, že vlastně si ji chce koupit, tak jsem šla k ní a říkám jí: „Zadržte, za dvě hodiny se bude losovat, třeba ji vyhraje. Když si ji pak budete chtít koupit, tak si ji pak kupte.“ A ona: „Jé, tak fajn.“ A ona ji nakonec fakt vyhrála. To bylo super. Nicméně, my jsme potom sedly do auta v šest hodin a vyrazily jsme do Prahy, protože já jsem vezla tu moji kamarádku do Prahy. Ona je z Nového města, tam potom jela autem a já jsem jela do Teplic v noci. A ona najednou v tom autě říká: „Tys mi dala.“ Já nevěděla, co. Říkám: „Co? Co jsem udělala?“ A ona: „Já jsem obchodník. Já jsem měla takovou radost, že vlastně utržíme, že bude na stavbu,“ protože veškerý výdělek z těch šperků jde na stavbu centra. „A ty jsi to takhle zkazila.“ Říkám: „Počkej, vždyť já to s tou paní myslím

dobře. Ty se musíš chovat jako sama k sobě.“ A ona: „Já to taky myslím dobře.“ „Počkej, ale dobře, úplně čistě dobře, neznamená, že vyděláš, ale že jí ušetříš ty peníze v té peněžence. To už bych myslela na sebe. Ano, tobě by se nelíbilo, že bych tě takhle zastavila. Ona ji nakonec vyhrála. Když už bych myslela na svůj výdělek, na své centrum, to už by byl egoismus.“ Tohle musí proběhnout úplně čestně, jako byste se chovali sami k sobě. Tohle je realita Boha, žádné jiné procento výkyvu neexistuje jako čistota. Pozor, můžete to myslet jakkoliv, jsou varianty ve stejném podání egoismu a stavu bez egoismu.

V Ústí, to už je asi dva roky zpátky, tam seděl takový chlapec, asi dvacet pět let, a říkal: „Tak vy chcete říct, že když já studuji medicínu a džu jak blázen, po nocích se učím, abych byl dobrým doktorem, tak že jsem egoista.“ Já jsem se začala smát a říkám: „Ne, ne, ne, ne. Tohle jsem neřekla, nikdy. To vám řeklo vaše ego.“ A on se začal smát a lidé taky. A říkám: „Já vám to vysvětlím. Jestliže já budu dřit a chtít být dobrým doktorem jenom proto, abych byla slavná jako doktor, tak to dělám pro sebe. To je egoismus. Když budu chtít být dobrým doktorem, abych měl hodně peněz, zase to dělám pro sebe. Ale když budu chtít být dobrým doktorem, abych užitek pro lidi to, co umím, to co jsem se naučil, abych jim pomohl a ve svém životě abych sloužil celku, tak to egoismus není.“ Záleží na úmyslu. Hlídejte si svoje úmysly, vždycky to je nejdůležitější, co je. Dvacet stejných činů, z pohledu z vnějšku na tělo, není ten samý čin. Říká se, že když dva lidi dělají totéž, není to totéž. Ano, to je pravda. Záleží na úmyslu, jakým vstupujete do toho činu, a ten se nahoře odečítá. Tyhle úmysly se vám pak vrací. Vy potom tomu nebudete rozumět, a vlastně činíte tělem druhým lidem dobře, ale ono se vám to nevrací, protože skutečně úmysl je – ještě na tom něco získat. Zapomeňte sami na svoje jméno a tělo, konejte jenom ve prospěch celku to, co je potřebné. Nikdy nemůžete udělat chybu. A vždycky vás ten Bůh povede.

Já si pamatuji, já jsem měla nedávno, to je takových deset let, krásnou vizi. A tam to bylo krásně nastavené, protože já jsem stála pod obrovským stromem, byl to smrk. Špička toho smrku byla v nebi, už jakoby zanořená do oblaků. A já jsem spoustu životů jenom valila kameny, protože ty spodní větve byly tak asi tři metry vysoko, možná i víc, já jsem na ně nedosáhla. Takže spoustu životů jsem jenom valila kameny, a pak jsem na ně lezla, skákala jsem, a pak jsem se vždycky odřela, nabila jsem si, lízala jsem si rány. A pak byl stříh, najednou jsem už konečně visela na spodní větvi a lezla jsem. Pak bylo vidět to úmorné úsilí, každé to patro. Každé patro má delší nižší patro, má delší odstup od toho dalšího. A najednou jsem byla už tak v polovině. Pamatuji si, jak jsem zvedala nohu po tom kmeni a chybělo mi asi deset centimetrů, abych se dostala na tu další větev, a najednou, jak jsem se dotkla špičkou toho prstu jakoby toho kmene, tak pod nohou mi vyrostla větev. A pak kdekoliv jsem se dotkla, najednou vyrostla větev a bylo čeho se chytit. Ano, to Božství vám ukazovalo, že existuje. Ono se začne pak ozývat. Ta komunikace začne být čistá z toho božského světa jedině tehdy, kdy ty úmysly jsou čisté, jinak se nikdy nedočkáte a ony musí vycházet z vás. Vy musíte skutečně být jako křišťál. A nenechte se strhnout vnějším světem, protože ty druhé buňky vás budou strhávat, to tak bývá. Máme společného Boha, to už vidíte. Máme společné ego, to znamená, že budete prozkoušení z toho, abyste se ještě nechali strhnout. Většinou jsou to ti nejbližší, ano, ti lidé, které máte okolo sebe. Oni za to nemohou, věřte mi, že v tom

člověku pracuje vždycky to Božství, pak se budou dít věci. Od dětství jsem vždycky věděla, že se děje něco, co je podivné. A ty historky byly tak neuvěřitelné.

Já si pamatuji, já jsem vyprávěla o mých čtyřech autech. Ano, to byly také neuvěřitelné historky, které se tam odehrávaly. A už jenom to, že to Božství mi samo vnucovalo třeba moje druhé auto. To jsem měla starého bavoráka, kde skutečně i z toho horního světa mi bylo vnucováno: „Kup to auto, kup to auto.“ Takže tam byly věci. A pak, dá se říct, během jednoho jediného dne jedno auto odešlo, přišly mi peníze přesně dokonale do koruny, které jsem potřebovala na nákup dalšího auta. To byly věci, které se děly a věděla jsem, že to není náhodné. A pak se také děly věci kolem mě i druhý lidem, aby se to rozpoznalo.

Pamatuji si, to jsem zažila jednou s mým mužem, s mým manželem. Víte, za totality můj manžel byl veliký fanoušek prvoligových Teplic, fotbalového mančaftu. A tenkrát v televizi, to bylo za totality, byl jeden komentátor. Víím, že se jmenoval Jiří a nevím, jak se jmenoval dál. A on to byl docela fešák. Jednou můj muž před televizí večerel a čekal na Branky, body, sekundy. A najednou, tak jak jsem nesla tu večeri do obýváku, tak říká: „Líbí se ti?“ Říkám: „No jo, docela dobrý.“ Já jsem si to myslela tak lidsky, že docela fešák. A teď pozor, už ho ten černý měl. On začal na něj žárlit. A ještě ho naštvalo, že pomluvil Teplice, tak to byla další zátěž. Kdykoliv se ten človíček ozval v televizi, tak začaly ironické poznámky: „No jo, je tady ten tvůj fešák...“ takové řeči. Já jsem si říkala: „Co blbne.“ On byl prozkoušený přes žárlení. Ale nereagovala jsem. Představte si, uplynuly asi dva roky, můj muž už měl takovou zášť, že kdykoliv ten člověk tam byl, tak to byly takové řeči, že já jsem se v kuchyni válela smíchy, ale nemohla jsem před ním, že. Uplynuly dva roky a babička s dědou tenkrát brali naše dvě malé holčičky do Bulharska, takže odletěli letadlem. Měli jsme domluveno, měli přiletět v šest hodin ráno na letiště do Prahy. Tak jsme se tenkrát rozhodli s mým mužem, že večer před tím, než oni přiletí, že pojedeme do Prahy. Navečeříme se, celou noc budeme chodit po Starém městě, uděláme si romantickou prohlídku Starého města. Ráno v šest přijdeme a odvezeme všechny, ty prarodiče a naše děti, domů. A tak jsme to udělali. A můj muž uměl být velice zábavný. Ten večer byl velice krásný, krásně probíhal. Probíhal až do doby, kdy bylo půl čtvrté ráno. A my jdeme po tom Starém městě. Jestli to znáte v Praze, tak vedle Stavovského divadla byla tenkrát Ruská kultura, bylo to směrem k průchodu na Staroměstské náměstí. V půl čtvrté ráno, to bylo milionové město, kde je spousta lidí, víte, nikdo, prázdno. Pomalu svítalo, to bylo někdy v červenci nebo v srpnu, teď se smějeme, on byl fakt zábavný ten můj manžel, tak jsme se smáli. Krásná noc, krásný večer a já je směji a takhle jsme zahýbali kolem té Ruské kultury, a najednou jsem do něčeho vrazila. Teď jsem viděla ruce, jak mě objaly, tmavý svetr, černý nebo tmavě modrý. Tahle jsem narazila do měkkého a říkám: „Jéje, promiňte.“ Kouknu se a mě objímal tenhle komentátor. A v tu ránu jsem věděla, že to je v prdeli. (*Smích*) Teď se takhle otočím z toho náručí, protože vezměte si, že jak ho můj muž nesnášel – a on mě ještě objímá. A teď já mu říkám: „Ježíši, promiňte. To jsem nechtěla.“ A on říká: „Ne, ne, ne, to bylo velmi příjemné.“ (*Smích*) To byl ten černý na mého muže. Vidíte to, jak ty reality jsou jiné? Teď omluvil se, odešel. Já se otočím a ten můj muž tam stál jako někdo úplně jiný. Říká mi: „Ti bylo dobře, co?“ (*Smích*) A už s ním nebyla řeč. On byl najednou protivný, jak tím byl prozkoušený. Ale i on byl

tenkrát v šoku. Vezměte si, v půl čtvrté ráno, jediný člověk, kterého nesnášel z celé Prahy – a on objímal jeho ženu. Vidíte to? Pak se vám začnou dít takové neuvěřitelné věci, které zkrátka zapadnou do sebe. A funguje to, ano. Pozor, a to se dělo dennodenně, to bylo na denním pořadu, takové věci. Takže pak už začnete zjišťovat, že to tak je. Ale ta čistota je nutná. Čistota veškerých úmyslů.

Já po vás zítra budu chtít, abyste si napsali otázky, protože pro vás zodpovězení všech otázek je velice důležité. Když odejdete a budete mít někde mezeru, bude pro vás komplikované, než se dozvíte jakoby hladinu pravdy, tu nejčistější. Věřte mi, já to vidím absolutně nestranně. Nebudu zatahovat nikoho do hladiny, které by vás snažili vtáhnout pod hladinu. Já jsem vás přišla osvobodit a ne uvěznit.

Vy nejste hmota. Jestliže odložíte všechny věci, které jsou nastraženy od hladiny zákona hmoty, a nebudete je poslouchat, budete jenom spokojení. Tehdy začne hmota sloužit vám. Člověk skutečně je grálem, Svatým grálem, a dopracujete se jedinečnosti, jedinečnosti celku. Každá část vesmíru je celek sám. Tohle už vědí jaderní fyzici a jaderní chemici. Dokonce nedávno jsem přednášela v Třebíči, tam je jeden úžasný pán – Libor Fejta. On je to inženýr, který pracuje v Dukovanech v jaderné elektrárně. Poslal mi nádherný dopis, protože tam to viděl vlastně přes všechny ty různé atomy a neutrony. A on mi tam v tom dopise vlastně ukazoval, že to, co vyprávím lidem, je skutečná pravda, vlastně v tom pohledu konání tady těch částic. Když bude čas, tak ti to možná pošlu, že bys to poslala lidem, kteří by chtěli. A fakt je to tam krásně napsané. On je to velice šikovný a chytrý člověk.

A skutečně, každý souhlas je spojování, to znamená vytváření obrovských silných vazeb v těchto jednotkách. A každý nesouhlas, a pozor, takovou vazbu nerozbije hned tak nic, to je obrovská energie. A všechno, co pracuje opačným způsobem je vlastně nesouhlas, vydíte, odmítání neboli negativní emoce. Takže i na téhle bázi je to už teď k rozpoznání. Ze začátku nám ukazovali, jak věda popírala Boha, a nakonec skutečně bude vypočítán. A dokonce i Einsteinova teorie relativity je údajně, alespoň nám to ukazovali (já jsem moc fyziku a chemii nikdy nemusela, já jsem to žila zase jinak, vidíte, je jedno, co děláte tady na světě, ale vy to budete vědět přes to síto vašeho uvědomění), pozor, ten Bůh se pak dá i vypočítat, protože údajně tahle rovnice, kterou přinesl Einstein – on taky věděl, že mu to bylo ukázáno mimochodem, tak je polovina výpočtů Boha. Ještě by měl teď někdo někde vypočítat tu druhou polovinu, aby tam byl ten Bůh jakoby spočítaný.

Ale už jsem vám ukazovala mystickou rovnici. Tu už vlastně ukazoval pan doktor Tomáš. Tomášovi: ano, tihle Tomášovi přinesli obrovský dar. Hodně lidí bylo načato v těchto letech, v osmdesátých až devadesátých letech. A hlavně v letech, kdy potom padla totalita a mohli jste se tomu věnovat naplno. Ze začátku to byla také záležitost vlastně illegality. Tohle je velice důležité vědět. Ale pozor, nezapomeňte, že svět se vyvíjí. Já jsem dostala od pana doktora Tomáše, zajímavé je, že jsem vždycky byla spojená s panem Eduardem, a nikdy ta Míla se mi tam nezobrazovala. Přesto oni jsou Jednota, ano, to byla poslední inkarnace.

Takže, svět se ale vyvíjí, ta štafeta, která jde dál, začne trošičku popírat věci, které už pak máte přežité. Je to jako v té třídě, kdy se učíte matematiku a jdete výš a výš. Takže

tady budete vnímat i reality, které vám říkám dneska, které před tím nebyly nastavené. Takové třeba věci: ať jsou všechny bytosti šťastné, to je také ještě přání, samozřejmě, tohle bylo vytaženo z buddhismu, který přišel tři tisíce let zpátky a odvedl svoji dobrou práci, ale už je přežitý. Protože lidé, kteří tam žijí v této oblasti, žijí buddhismem, za prvé, tři tisíce let to bylo nejmírumilovnější místo, pozor, ve filozofickém směru. Nicméně mezi běžnými obyvateli této země tam je veliká krutost, ten obyčejný život je tam velice těžký. Bylo to záměrně nastaveno v téhle oblasti, aby se to tím vším zmírnilo. Ale hlavně si uvědomte, že meditace tady na světě je vlastně stav spokojenosti. A je jedno, jestli půjdete do přírody na procházku a budete spokojení nebo budete malovat a budete spokojení, nebo budete nakupovat starým lidem. Všechno, co děláte rádi, vidíte, spokojenost, je stavem meditace. A všechno, co odmítáte, je stavem negativity neboli egoismu, prosazování vůle vás jako člověka a stav přes. Tenkrát ještě tolik lidí nebylo připravených a nebyl čas přechodu do Vodnáře, byla to pouze příprava, teď, v posledních stech letech od minulého století (tenkrát ještě za ty stavy platili), ale v 5D už to není. Jestliže já budu meditoval proto, abych se dostala na druhou stranu a už se nemusela zrazovat, je to také ještě částí egoismu. Vy máte pracovat jako buňky a vědomě žít v 5D, v tom, co umíte a odevzdávat. A máte přehlížet negativity vašeho osudu, protože ony to nejsou negativity. Tohle je přijetí vědomého Božství, přípravy na tohle byly přes ten buddhismus.

A teď se vrátím k větě, kterou jsem vám původně řekla. Ať jsou všechny bytosti šťastné. Vy už podle tohoto systému musíte vidět, že každý člověk, který sem přichází, si zvolí svůj osud a v tom by měl být šťastný, protože tím dosáhne největšího vývoje v bodě B, kdy bude odcházet. Tehdy se dostanete do stavu 5D, a už i víte, že i druzí lidé si to zvolili. Už nebudete odmítat v lítostech jejich osud a ani svůj. A tohle je stav, kdy se začnete stávat Bohem. Nezapomeňte, že prosba patří do 3D.

Velmi brzy se narodí dítě, měla by to být žena, budeme to prý vědět všichni, bude zase na nebi výrazná hvězda. A bylo řečeno, že lidé, kteří jsou vědomí a cítící duchů, že budou vědět, že se narodí. Tohle dítě by mělo přednášet asi od pěti let svého života, a ono se někde objeví. Zatím bude žít v klidu a míru někde na straně, dovedete si představit, kdyby lidé věděli, že je to TO dítě, co by dělali, to nejde, ono se musí vyvíjet v klidu. A teď pozor, všechno, co tady bylo ukázáno jako zázračné, a teď je to velmi pro vás chaotické právě proto, aby to bylo nepřehledné a mohli jste se ještě chytit hladiny zákona hmoty, je uchováno v iluzi. Je tu spousta 3D a spousta 5D prvků, které se prolínají právě proto, aby nebylo pochopitelné, co kam patří. Tenhle chaos je velmi dobrý, aby vše proběhlo v čistotě, abyste se skutečně nechytily ještě nějakého egoismu. A ti co projdou do páté dimenze, a je to stanovené, nemusíte tak úsilím dělat nic, tak ti budou skutečně čistí. To znamená, že teď tady už jsou i ze 3D přes různé magické stavy ukázány zázraky. Ale tyto zázraky jsou tu ukázány proto, aby lidé věděli, že už se to děje, je to velmi důležité. Na druhé straně stavy 5D, to jsou lidé, kteří vědí, že nesmí zasahovat. Pozor, vy budete dělat zázraky, ale až po určité hladině. Jestliže budete dělat zázraky před tím, než si rozpustíte egoismus – to oddělení, pak jste mágové a vracíte se do magických stavů. Bude velice silný náraz na vás, aby vás zastavil. Jestliže ale napřed se zbavíte svého egoismu, pak se stanete živoucím Bohem tady na zemi, Svatým grálem. A zázraky už nebude dělat ego neboli mág, ale Bůh. Vy se potom stanete

takzvanými živoucími anděly. Tohle je realita 5D. Na světě bude existovat spousta center, kde budou sídlit takoví lidé, kde běžná populace se bude chodit dotazovat na to, co a jak v těch svých životech mají udělat, abyste se naučili zareagovat a vyřešit jako Bůh své věci. V tomto stavu se všichni vyléčíte ze svých nemocí. Za prvé egoismy přestanou pracovat, nebudete jim podléhat. To znamená, že do vašeho těla se nalije sto procent vašeho Božství, které vyléčí vaše tělo.

Teď za mnou přišla mladá žena: to brnění, které člověk potom cítí... Vysvětlím. Když někde zareagujete odmítnutím, někde uzavřete čakru, tak se nemůžete nalít do těla jako Bůh, takže tam to pak bolí. Jestliže se ale dluh rozváže a zmizí, vy pochopíte, přehodnotíte, zbavíte se egoismu, přestanete odmítat negativními emocemi, tak ta brána se otevře a vy sami sebe jako Boha pustíte do toho těla. Začnete cítit takové jemné brnění, jak se tam naléváte, ano. Nebojte se toho, budete to mít možná i dnes v noci po přednášce nebo zítra, protože podle toho, co jste pochopili a přehodnotili a odložili, se začnou pootevírat brány.

Každý z vás neumí něco jiného. Někdo prožívá nespokojenosti na čtyřce lítostí, někdo na dvojce, že mu to vadí, že se to děje, někdo na trojce, že se zlobí, že to nechce, někdo kritikou, posuzováním. Víte, vy nesmíte ani posuzovat. Věřte mi, tak jako Bůh v božím těle, tak jako v normálním těle jsou buňky, každá mají svoji roli, tak každý z vás si v akáše vybral svoji roli těla neboli buňky. Ta buňka musí dělat druhým lidem, to co dělá, protože se společně učíme. Slíbili jste to i vy svým konáním dělat druhým lidem a oni vám. Tohle je vývoj. Proto se to děje. Pokud to budete odmítat, nevidíte nic, budete slepí, hluchí, budete mít kolem sebe takzvaně závoje egoismu. Jestliže uvidíte vše, že je dobré, budete vnímat pod tím zápis, proč se to děje, váš egoismus bude slábnout, třetí oko se vám otevře. V praxi života je důležité: když budete znát teorii a nebudete to žít, nebudete mít nic. To musíte žít.

Víte, před léty, když jsem přednášela doma, tak ti lidé byli najednou tak nadšení po tom dni, když jsem jim odhalila vize těmi základními přednáškami, tu pravdu. Tak každý ode mě odcházet tak nadšený. Já si pamatuji na jednu paní, tak jsme stály u domovních dveří a ona, jak měla dveře otevřené, říkala: „Já se tam těším, jako kdybych šla do toho pekla.“ Pozor, vidíte, to peklo je tady. Peklo neexistuje, v tomhle měly církve skutečně nejasno. Ale pozor, nahore všichni ti vysocí hodnostáři to věděli, tyhle pravdy. Ale zase, vše je dobré. Bylo všechno dobré, tak jak bylo, protože bylo zapotřebí v církvích soustředit jakoby v organizacích ty lidi, kteří pak jednotlivě, organizace proti organizaci, bojovali. Takže vidíte stav 3D, který se musel vyhrotit až do této doby.

A teď já jsem byla na přednášce v Šumperku, je to tři týdny, myslím. A můj muž mi nikdy před přednáškou nevolá, jenom v týdnu. A my jsme přišli do toho kostela den před tím, já jsem si připravovala tabuli. A najednou mi volal můj muž, to bylo tak symbolické v tom kostele, protože on mi říká: „Prosím tě, to jim musíš říct, protože sám papež tenhle týden ve Vatikánu měl mši a na té mši veřejně řekl, že všichni budou spaseni i nevěřící i příslušníci jiných církví.“ Načež tedy samozřejmě u těch vysokých hodnostářů církve, tam nastalo zděšení. Ano, tady to skutečně skončí. Skončí to, bude univerzální vědomí vývoje lidstva, bude Kristovo učení. Narodila jsem se proto, abych vám ukázala praxi. Stačí jenom optimismus, nic jiného mít nemusíte neboli

spokojenost, pak všechno půjde samo. Když už ne optimismus kvůli vám, tak si to zkuste pak nabrat z lásky k druhému člověku. Taky jsem spoustu věcí nemusela, nebojte se, já také nejsem dokonalý tvor, a kdybych byla, tak tady nikdy nebudu, nikde. Spoustu věcí mi malinko odebrali, abych se tady udržela. Ano, to by nešlo. Protože já jsem se také nadělala pitomostí. A ráda vám to ukážu, ráda o tom budu i vyprávět, protože jsem přišla kvůli tomu, abych vám pomohla odložit věci, které jste považovali za: že to tak musí být. Vidíte, jak lehce se člověk vzdá věcí, jak odpadne z vás spousta zbytečných egoismů. Toto je velice důležité vědět: nikdo nečiní hřích a každý všechny věci má nastavené, aby je pochopil v pravý čas. Někdo si prožil docela drsné osudy, ale ti lidé jsou úžasní.

Já jsem minulý týden, předminulý týden byla na Rusavě a tam v jednu v noci mi přišel mail od paní, která bydlí pár minut ode mě, ale ta duše byla neuvěřitelná. V červenci jsme se domluvily, že než odjedu do Francie, tak půjdeme na kafe, že se sejdem. Už se na ni moc těším. Ta žena psala, že před čtrnácti dny (než mi napsala), že poprvé viděla přednášky, jak se jí všechno vyjasnilo, jak je to neuvěřitelné, že našla klíč, že vlastně všechno podvědomě věděla. Napřed to začalo tím, jak dramaticky zemřeli její rodiče. Pak byla třináct let týranou ženou v manželství, následně pak rozvedená, ale vždy milovala. Další partner přišel z Arábie. Byla nakažená velmi těžkou infekční nemocí. A přestože byla takhle nemocná, tak se jí narodilo zdravé dítě. Pak tam byla kletba přes černou magii. Ona říkala, že všechno zvládla láskou. A že dnes je šťastná a spokojená, že o to dítě nepřišla. Protože vezměte si, když jsou takové útoky z takové země. Pozor, všude jsou dobří lidé, všude, je jedno, v jaké zemi žijete a všude jsou ti, kteří ještě něco neumí. Ale hlavně, sčítáte svoje platby, ale ona je opravdu čistá, takže všechno se uklidnilo. A teď se jí to všechno i vyjasnilo, rozbalilo se jí to jako důvod. Neexistuje špatný osud, neboť ten osud jste si zvolili vy. Já jsem si teď vzpomněla, že jsem mluvila před chvílí o tom, že jste se občas báli toho, kde budete a kde nebudete. A věřte mi, že stačí, když budete trvale spokojení. Jde to.

Já jsem byla v Českém Krumlově, a protože teď už mám v telefonu, díky mojí starší dceři, která se o mě stará, tak si už i umím přečíst, maily. Já jsem úplný blbec v těchto věcech. To, co vám je někde nastaveno, tak zase o to přijdete někde jinde, protože ta kapacita má určitou míru. Takže to, co jsem se zase naučila jinde, něco se muselo odložit, tak já jsem teď v hmotném světě takový ztracenec. Já třeba kolikrát jedu autem, a najednou vůbec nevím, kde jsem, kam jedu. Ale já se nebojím. Naštěstí jsem se narodila do doby, kdy existují navigace a ty navigace fungují, jinak byste mě někde honili, už byste mě nenašli. Takže, byla jsem teď právě v tom Českém Krumlově a ještě den před tím. Já vždycky jezdím den před přednáškou, abyste na mě nečekali, můžu někde píchnout nebo něco, když jedu autem, tak abych dorazila. A tak jsem si tam udělala prohlídku zámku. Český Krumlov je překrásný. A to bylo také krásné, to vám také musím říct, protože tam byla velká skupina Italů, velká skupina Němců, Japonců, tak jsem si koupila českou skupinu, že ano, když jsem Češka. Já byla jedna jediná, já jsem byla sama, ta paní to předváděla jenom pro mě, to bylo božské. My jsme tam chodily jako dvě kámošky po tom hradě. Ale těsně před tím, než jsem tam vlezla, tak jsem si říkala – podívám se na maily, protože pak, když se za tři dny vrátím zpátky domů, tak ten počítač mě může zabít, když to otevřu. A tam mi psala taková zoufalá

mladá žena, ono je jí asi dvacet sedm. Brečela tam do toho mailu, psala, že chodila celá léta k takové nějaké paní mystičce – jako jste vy: „A ona mi kdysi řekla, že už jsem hodně vysoko, v nějaké deváté úrovni... (to nevím v jaké, pozor, mimochodem, někteří mágové se hodně předvádějí, tam se tak iluzorně vytahují, tam uvádějí takové stavy, které jsou blbost, věřte mi) a včera jsem u ní byla.“ A paní měla asi nějakou špatnou náladu, tak té mladé ženě řekla, že se propadla do páté úrovně a že nepůjde někam do pětky. A že je v prdeli, že nikam nedojde. A ta holka doma brečela, vynervovaná, že nepatří do páté dimenze. Okamžitě jsem jí psala zpátky. Říkám: „Prosím vás, uklidněte se, přemýšlejte hlavou, vy se necháte vyděsit. Víte, člověk, který ublíží myšlenkou nejenom slovem druhému člověku, sám nepatří do 5D.“ Ta žena také neměla vůbec šanci, když někoho takhle vyděsí neuvěřitelným způsobem. I kdybych já věděla, že vedle mě někdo nepatří do páté dimenze, tak mu to ani neřeknu. Vy ho musíte udržovat ve spokojenosti, toho člověka. On patří přesně tam, kam patří. A nepatří nikam jinam. To je jenom chtění být někde.

To už je tolik, ano? Tak já to dokončím, pak si půjdete odpočinout a vrátit si domů.

Takže jsem jí napsala hned, ať přemýšlí hlavou, že ta žena, když tohle umí, obecně, tak nemůže sama patřit do 5D. Ale ona, že tam přišla stejně dobře – nechat se vyzkoušet a vyděsit. Protože jestliže se nechá tímhle vyděsit, tak skutečně, že má být jen spokojená, ať si poslechne jenom přednášky. Já po vás chci, abyste byli jenom spokojení a klidní, nic jiného, tím pádem přijímáte osud a děj, který jste si jako Bohové navolili. A klidní i v tom: „Tak jo, patřím do 3D.“ Když toto uděláte, tak v té pětce jste.

Tak vám přeji hodně sil. Hezky se vyspěte a zítra se uvidíme. Mějte se hezky. (*Potlesk*)

22. 9. 2013

Já bych, prosím vás, od vás potřebovala, abyste i během povídání (to je jedno, nezáleží mi na tom) jestli máte nějaké dotazy, tak mi je sem pokládejte, abych je odpoledne potom všechny zodpověděla anebo i během dopoledne. Já už tady něco mám, protože lidé jsou velmi zvědaví.

Já jsem včera vyprávěla, co to je Svatý grál, jak funguje. A dnes na to navážu, protože vy se skutečně ještě pohybujete v rozmezí, že blikáte mezi bílou magií a někdo ještě trošičku se šmrncnete dokonce i černou, aniž byste si to uvědomovali. Pokud byste chtěli mít vlastní vůlí vašeho těla a jména ještě nějaké vlastnosti, kterými byste chtěli očarovat svět v tom smyslu údivu, byť s dobrým úmyslem, abyste pomáhali, tak to je ještě skutečně forma magie. A člověk nikdy sám o sobě nemůže vědět, co je pro něj dobré, co je špatné. A já vám ráda vyprávím příběhy, abyste pochopili na těch příbězích vlastně, jak to prohlédnout a jak to vidět. Vždycky přijde ten správný dopad, věřte mi, tam si to uvědomíte. V minulých životech jste dělali dlouho jednu věc, dlouho trvalo, než jste ji pochopili, vždycky krátce před tím, než člověk jako duše prohlédne do vyšší fáze dimenze. V tom životě je to pestřejší, protože už to nejsou dlouhá léta, je to třeba pár měsíců, pár krátkých let. A je nám jasné, je to vlastně, jako kdybyste se řítili k maturitě a teď jste si dali opáčko za všechny ty předmaturitní ročníky, aby se to všechno urychlilo a viděli jste ten běh těch věcí, ten vývoj, který tam má být.

A já si pamatuji, já jsem nikdy neměla peníze a ani jsem nějak po nich netoužila. Myslela jsem si, že to mám srovnané. Jenže uplynula léta, přišel rok, asi dva tisíce jedna, a v tom roce už byla moje starší dcera vdaná, ta druhá, tam už se schylovalo k sňatku, ona odcházela do Itálie v září dva tisíce jedna, pak se vdávala už i moje druhá dcera. Pak mě tak hlavou bliklo, to bylo velmi zvláštní, ani nemám pocit, že to bylo moje. Někdy si to považujete za vaše, ale ono to tam fakt jenom projede z té hladiny zákona karmy a zákona hmoty. A proletělo mi, že už by nějaké ty peníze konečně mohly přijít. Nepřivlastňovala jsem si to. Přesto, děj se rozehrál. Já jsem odpoledne odlila otisky, šla jsem si lehnout, protože dělám dlouho do noci. Teď je to tedy už trochu lepší, už se také všechno uvolnilo, že teď končím dřív. Ale tehdy jsem dělala dlouho do noci, tak když jsem odlila otisky, musela jsem si jít alespoň na hodinu a půl, dvě hodiny, lehnout, abych vydržela až do půlnoci. A jak jsem usnula, tak já jsem měla živý sen, tak živý... Já mám banku ČSOB, v tom snu jsem se najednou probrala, sedím v Komerční bance. Já jsem začala být taková jako: co tu dělám, ano, protože vedle mě seděl chlap, měl v ruce číslíčko, já jsem také držela číslíčko, seděli tam další lidé. A najednou, jak tam sedím, se rozehrála taková muzika, fanfára za takovou přepážkou, a tam to moje číslo, co jsem držela v ruce, blikalo, že jsem vyhrála milion. Teď já jsem věděla, že já tam nepatřím, já tam nemám ani účet. Teď jsem držela to číslo a nevěděla jsem, co s tím. Tak jsem vstala, šla jsem k té přepážce. Říkám: „Prosím vás, já tady nemám ani účet, já vůbec nevím, co tu dělám. Já to nechci.“ A ona: „Ne, ne, ne. To je vaše.“ A teď takhle vzala takový velký papírový pytel, nasypala do něj ty bankovky a dala mi je. Teď byl stříh, a já jsem stála v kuchyni doma, takhle jsem vysypala na stůl ten milion, a teď jsem začala dělat hromádky, něco na dluhy, něco na nové auto, pak bylo něco na opuštěné děti, něco na zvířátka. A teď pozor, najednou přišlo ego. Já jsem začala přesunovat z těch hromádek, tam jsem ubírala a tam zase přidávala. Mně bylo tak špatně, bylo mi špatně ze sebe samé. To Nadjá mi vlastně ukázalo, že ještě není čas, abych ty peníze měla. Hele, já jsem se z toho vzbudila, brečela jsem štěstím, že to není pravda.

Věřte mi, lidé, kteří po něčem touží, se vymykají tomu, co právě mají. A oni potřebují žít svůj osud. A je přesně správný takový, jaký je. Jakýkoliv výkyv byste si mysleli, že je lepší – odsuzujete se do područí toho černého pána, který vás ovládá z téhle hladiny. A on je velmi mazaný. On přijde buď ve snu, nebo ve vizi, nebo v tu chvíli se nalije do někoho vedle vás, aby vás takhle chytil. Přijde vám to nenápadné, vzdálené, necítíte to jakoby lákavou pastičku. To, co se odehrává v pohádkách, ten čert tam přijde a řekne: „Hele, budeš umět tohle, podepiš mně to.“ Ano, vy ty smlouvy tady podepisujete. A tady, prosím vás, vidíte to, nikde jinde. Jen tady pod touhle hladinou tady ve hmotě, když my jsme v těch svých tělech. Tady je to peklo a tady je ten očištec. Ten očištec se tady děje proto, abyste pochopili, že skutečně Jednota, celistvost bez přání dělat cokoli jiného, než co právě děláte, je vaše veliké osvobození. A věřte mi, to osvobození je obrovská úleva. Tehdy se stáváte celkem.

A já jsem tady teď měla, když jsem přišla ráno, dotaz od jedné mladé ženy. Jestli vám to nevadí, nezáleží na tom v tom množství tady, a budu vlastně díky tomu jejímu dotazu navazovat na včerejší povídání, abyste viděli pokračování. Spousta lidí, a byli jste vedeni celá léta, staletí, tisíciletí k tomu, že pro třetí dimenzi bible, která se píše, vás

žádá a vede k tomu, abyste prosili. Vývoj se nedá obejít, takže vy krok za krokem si musíte všechno prožít a vyzkoušet. Ale už dneska zjistíte, a už spousta lidí ví, že když požádáte o ochranu vašich bližních a dětí, když je to jejich věcí, prosím vás, vy si to komplikujete i sobě. Komplikujete to i těm dětem nebo i těm bližním, pro které žádáte, protože je to v tu chvíli vaše přání, jste oddělení. To znamená, že když jste oddělení, tak se o ně bojíte. Vidíte to? Jestliže o někoho prosím, aby ho hlídal, už se o něj bojím, už si ho přivlastňuji, tu hmotu. Jenže, ten člověk vedle mě, byť by to bylo moje dítě, pozor, ono má svůj vlastní osud vybraný. A bude tam přesně v tom osudu, co si vývojově zaslouží. I za svoje činy v tomto životě. I za svoje činy, které si přinesl z minulosti. Tohle je velmi důležité vědět. Takže, když já to svoje dítě odevzdám takhle do boží vůle, nic se mu nestane.

A budu vám zase vyprávět můj příběh s mojí malou Petruškou. Ona dělá tady ty šperky. Když bylo Petrušce šestnáct, já jsem jednou musela odjet sto kilometrů daleko od Teplic. A bylo to nutné, já jsem tam jela hlídat jednu starou ženu, která byla velmi nemocná a vracela se z nemocnice. S její rodinou jsme byli ve velmi blízkém kontaktu a oni odjížděli. A naše Petruška tenkrát, ta už žila se mnou sama, protože Lucinka už byla vdaná, a o poschodí výš byla babička. Takže já jsem věděla, a ona byla velmi šikovná a samostatná celý život. Nicméně v tu dobu krátce před tím se v jejím životě objevil člověk, který ji lákal, protože ona je velmi krásná, aby jela do Drážďan, což je od nás malý kousek, my máme vlastně na hranici sedm kilometrů, z hranice to je asi třicet do Drážďan, a aby tam jela v tuhle dobu předvádět na nějakou módní přehlídku. Já jsem cítila, že ne, že jestli tam pojedou, tak už ji nikdy nevidím. Tam se jednalo tenkrát i o to, jak se kradla ta děvčata, pak se vozila někam pryč. A já jsem věděla, že ale s tím nemůžu nic udělat, že jestliže ta moje holčička má tenhle osud, bude to tak. Já jsem jí směla poradit. Byla šestnáctiletá, už byla velká holka. Říkám jí: „Petruško, prosím tě, nedělej to. Ty víš, že já musím odjet. Já nemůžu nechat Irenu umřít, ale mám i o tebe obavu. Já bych si moc přála, když mi to budeš moct splnit, ale nebudu tě k tomu nutit, abys tam nejela“. Ona tak koukala a říká mi: „Já si si to ještě rozmyslím, maminko.“ Ale já jsem věděla, že ty úmysly tam jsou. Odjížděla jsem s velmi těžkým srdcem, ale respektovala jsem to. Vidíte to? Vy to musíte udělat. Protože jestli v jejím osudu tohle bylo, musí se to stát. Vývoj toho člověka je nastavený. Nemyslete si, z pohledu 3D člověka, to bych možná byla matkou ignorantskou, tam by byl odsudek. Ne, tak to není. Já jsem byla tenkrát za tou Irenou. Postarala jsem se o ni, v noci jsem si u ní sedla do křesla a koukala jsem se z okna přes plot do přírody. A najednou přišel anděl. Sedl si vedle mě a povídali jsme si. A já jsem mlčela, já jsem si mu nechtěla stěžovat. Oni stejně vědí, co v té hlavě máte. A najednou on mi říká: „Nedělej si starosti. Víš, ty nevíš, co děláš, když na někoho myslíš.“ Tehdy mě to ještě nedošlo. Já už tehdy jsem byla totiž Svatým grálem neboli tenhle špunt nad vámi už nebyl. To znamená, že vy jste ten anděl, který je nahoře. Andělé to nedělají, tak že oni přijdou a někde na vás dají ruce, ty nepotřebují, ti na vás mohou jen myslet, a už tím vlastně vám pomáhají. A tenkrát mi to nedocházelo. Jenom jsem cítila, že tam je nějaká pravda, kterou možná po čase pochopím, která se objeví v pravý čas. Je pravda, že se mi moc neulevilo, protože pořád jsem na tu holčinu musela myslet. A v neděli, hned jak to šlo, druhý den, jsem se vracela zpátky. Odemknu barák, otevřu dveře do bytu a najednou vidím, jak ta Petruška běží z

ložnice směrem ke mně: „Maminko!“ Já říkám: „Jé, ty jsi tady?“ A ona: „Představ si, co se mi stalo.“ Ona tam skutečně jela. Já jsem tušila, že ona tam pojedje. Ona tam jela, ale čtrnáct dní před tím vláda, to bylo vlastně v době po totalitě, tenkrát udělala takové nové opatření, že ten, kdo chce jet do Německa, musí mít s sebou minimálně padesát euro. Ona si sedla do autobusu, jela a na hranicích zjistili, že ona nemá těch padesát euro, tak ji vyhodili z autobusu a ona šla pěšky těch sedm kilometrů domů. Tam mi to došlo. Ano, víte, my skutečně, ten kdo se nemá někam dostat, když tam nemá dojít, nemá být v ohrožení, ale pozor, i touto zkouškou, tím děním jsme protažení. Takže veškeré vaše chování a dopady, vidíte, je dopředu zobrazené. Vaše Nadjá ví, co dokážete, ví, co umíte, ale vy jako člověk to nevíte a vy to musíte tady zjistit, že tyto věci takhle pracují a fungují. Těchto věcí se pak děje hodně. Takže vidíte to, to se týká všeho.

Tady je zobrazen Svatý grál neboli člověk, který už nepodléhá hladině satanství, nepodléhá negativnímu hlasu, který jediný tady dělá ty všechny nečistoty na naší planetě. Kdysi dávno bylo napsáno, že – pata čisté ženy rozdrtí hlavu hada. Ano, rozdrtí hlavu Satanovi. Přijdou informace, které vás osvobodí, když na to budete připraveni. Takže vidíte, že když já budu prosit o ochranu pro mé dítě, budu možná komplikovat cestu toho člověka. Ne. Ochranu má největší tehdy, kdy vy prokážete, že si nepřivlastňujete tělo toho druhého člověka.

Prosím vás, toto se týká i dalších věcí. Zkuste si představit, teď tam dosadíme místo té prosby, což vlastně chcete něco jiného, prokletí. A ukážu vám zase na mém vlastním osudu, jak se prokletí zbavit. Ono to v čase, prosím vás, trvá trochu dlouho, v čase našeho lidského těla. Ale jde to. A uvědomte si, koho ten člověk vlastně proklíná. Už jsem o tom včera mluvila. Jestliže prokleji druhou osobu, proklínám sebe v druhé fázi. Ano, na kohokoliv se podíváte, je to druhé vaše vlastní já. Jeho nitro je stejný Bůh, jako jste vy. Jestliže já prokleji druhého člověka, v nevědomosti proklínáte sami sebe. Nejenom teď v tuhle chvíli toho nitra, ale už jsem včera vyprávěla, jak se rozpínají egoismy potom do budoucích časů, protože každý odpor, každé nesouhlasení, to znamená, negativní emoce, je vytažená ať bolestmi, v nemocech nebo v komplikovaných osudech, které se odehrávají kolem vás. Vy sklízíte, co zasejete. Nejenom to, vy se potom můžete narodit znovu do té rodiny a sklízet vlastní své prokletí těla budoucího. To většinou bývá, pokud jste někdo zahlédl svůj vlastní osud z minulosti, tak vidíte, že dnes sklízíte věci, které skutečně jste kdysi dávno zplodili. Ale já vám ukážu na mém příběhu z tohoto mého života, jak jde prokletí zlikvidovat. Sice to trvá delší dobu, ale jde to.

Bylo mi tenkrát šestnáct. Víte, já jsem se narodila do rodiny, kde tatínek byl strašný kuřák, kouřil šedesát, osmdesát denně. Já ho milovala, nesmírně jsem ho milovala a vždycky, ale když mi dal pusu, tak to bylo jako když se líbáte s Dechtochemou. A zase, když už jsem tedy u toho, tak vám chci ukázat, jak lze do budoucna eliminovat komplikace. Ano, můj otec byl anděl, kouřící anděl, takže já ho milovala za to, jaký byl. Ale věděla jsem, že mi i ukazuje, že já v životě kouřit nebudu, že on se během roku snad dvacetkrát snažil přestat kouřit a nikdy to nedopadlo. Vždycky se tři dny třásl, jak měl absták, sežral pytel hašlerek. A já si pamatuji, to už jsem byla na zubárně, pracovala jsem také vlastně s ním. A přišla jsem zapsat práci, a to bylo v době, kdy už dojedl

kilogram hašlerek. Teď jak byl zalepený, on nemohl odlepit ten papír a říkal: „Ku...a“ Ten papír odletěl, sáhl pro cigaretu, zapálil si a udělal: „Ááách.“ (*Smích*) Já jsem si říkala, přeci se nebudu učit kouřit, abych pak tohle dělala celý život. Ne. Takže vidíte, poučení. Já jsem věděla, že on zkrátka trpí. To stačí. Tohle je obrovský dar, vidět takhle život. U maminky zase tam bylo spousty dobrých vlastností. A také spousty vlastností, ze kterých jsem se poučila. Maminka byla tenkrát pyšná. Tam byl fakt dar shůry, kdy vy něco umíte dokonale. Ona na cokoliv sáhne, umí dokonale, od okopání zahrádky po mytí nádobí, kdybyste viděli, když otevřete ty skříně. Kdybyste otevřeli moje skříně, to je něco úplně jiného. I když já si myslím, že pořádek mám. Ale tam je to vyhnané až do fanatismu. Takže já jsem věděla, že nikdy nebudu sloužit bytu, že pro mě jsou důležitější věci, že budu mít uklizeno, ano já jsem zvyklá mít uklizeno, ale nebudu pro to žít. Takže vidíte, všechno jsem zužitkovala, dobré věci – ano. Jakoby ty špatné, ty jsem viděla – aha pozor, tohle dělat nebudu, takže mě nikdy nepostihly dopady v budoucnosti. Měla jsem vlastně tři partnery a žádný z nich nekouřil. A pak když kouřil, tak kouřil jenom venku a příležitostně, nikdy ne v bytě. Kdybych ale odmítla emoci, odsudkem, můj další následný partner bude kouřit a bude mi hulit v místnosti, kde já zrovna nebudu chtít. Takže to jsou všechno dopady, které se stanou.

Když už tedy o tom mluvím, tak vám budu vyprávět jeden krásný příběh, abyste viděli, jak to všechno pokračuje, jak to roztíráte po osudu. Na podzim v říjnu, když jsem v noci přijela domů, tak mi psala jedna velmi zajímavá žena. My jsme se pak setkaly na statku. A tato žena mi psala (mimochodem, ten příběh je už vyřešený, dopadl výborně): „Ivanko, víte, já mám velký životní problém. Já jsem se narodila do rodiny, kde otec je veliký lhář. Byl, on už nežije. On tak trápil celou rodinu, jak lhal. A takže já jsem se nenaučila lhát.“ Vidíte? To byl ten důvod, proč tenhle člověk si zvolí do osudu někoho takového, protože ona v minulosti musela lhát. Ano, vy si k sobě dáváte karmicky to, co jste v minulosti dělali, abyste to sklidili. Tady vlastně ten člověk pak hraje druhou stranu té mince, takže je trápen někým, kdo lže. To byl smysl. Ale správné uchopení je: milovat toho otce za to, že díky němu já dnes nelžu. Ona sice nelhala, ale otce odsoudila. Takže, když se vdala, její první manžel měl od psychiatrů štempl na nemoc, která se jmenuje bájná lhavost. Ten už nevěděl vůbec, co je pravda a co je lež. Ten zkrátka žil jen v takových bludech. Ona říkala, že to manželství bylo pekelné. Takže když se potom rozvedla, tak následovalo další partnerství – zase lhář. Říkala, že když potom se to vyčistilo, zase ji odešel ze života. Ale dělala ve firmě, dělala tam ekonomii, tu firmu vedli dva šéfové, obrovští lháři. Ona říkala, že jednu firmu úplně zlikvidovali, druhou založili. A kdykoliv, ona jim vede účetnictví, chtěla po nich nějaký papír, tak jí ho slíbili a vždycky věděla, že v životě ten papír neuvidí. Ona v noci nemohla spát, protože se bála, když přijde finančák na kontrolu, a teď to po ní budou chtít, že oni to na ni hodí. To jsou takové dopady, jestli dělá dobře nebo ne. A ona říká: „Ale já musím živit děti. Já musím chodit do práce a já žádnou jinou práci nemohu sehnat.“ Říkám: „Tam je jednoduché řešení. Vy jste vlastně s prvním mužem opravovala tatínka, s druhým mužem prvního muže, a teď s těmi dvěma povedenýma jednateli ve firmě opravovala vlastně všechny ty původní tři mužské prvky, které tam byly. Stačí jediné přijmout jako dobré všechno, co vás v životě potká, abyste si ten budoucí stav osudu nekomplikovala. Pak to zmizí.“

Já jsem třeba u mých rodičů viděla, moje maminka s tatínkem se obrovsky milovali, ale maminka byla takový dirigent, generál. Teď táta tak kmítal, podle toho, co maminka řekla. Takže můj tatínek si tak podvědomě udělal hodinu denně volno tím, že si zašel na jedno pivo. Vypil ho u pultu, pokecal s chlapy, on miloval lidi. Maminka doma zuřila, tam bylo vidět takové to třesení. Já jsem viděla na té hře, co mi předváděli, jak je to geniální, jak vlastně, kdyby ta maminka doma byla v úsměvu, takže on se rád vrátí. A ona čím víc zuřila, tak tím víc ten táta tam zůstával, na dvě, pak si dal ještě frňana. Pozor, hospody jsou plné chlapů, jejichž ženy se doma mračí. Takže tady ti lidé pracují vlastně obráceně proti sobě a neví to. Vy jedině láskou a spokojeností něčeho docílíte. A já jsem tohle v životě neměla. Můj první muž nikdy nepil. Můj druhý ten si občas dal, ale přinesl si to domů v lahvích, takže jsme si třeba dali spolu. A můj nynější – ten vůbec nepije. Vidíte to? do života se vám to zkrátka nedostane, protože – ale ano, vždyť se to každému může stát, že někde ujede, tak si jako vyhodí z kopýtka, ale odsudek?

Já jsem minulý rok měla u sebe na aurickém sezení ženu, pozor, to bylo až extrémní, ona je hodně duchovně vysoko, ale potýkala se čtyřicet let s alkoholismem. A víte proč? Protože v osmi letech, jednou, když byla malá, tak se u nich v rodině něco slavilo. Pozor, její maminka nepodléhala alkoholu. Ale její maminka se v tu chvíli děsně namazala, tančila na stole, pak zvracela, pak měla bolesti hlavy, takže šátky na hlavě. A ta holčička tu maminku odsoudila. Aby tohle dítě (a už docela vysoká duchovní bytost) prožilo odsudek té mizérie, že někdo dělá, co vlastně nechce (a většinou ty závislosti takto vznikají), tak si to musela odžít. Měla vedle sebe a má vedle sebe obrovského člověka. Ten je úžasný ten její muž. Oni už spolu tedy nežili. Oni byli spolu, ale každý bydlel jinde, už to neunesl ten člověk. Ona vždycky jednou za měsíc ujela, půl měsíce v tom jela. A pak se z toho zase dostávala a zase..., celá dlouhá léta. A stačilo tohle pochopit – a od toho října je klid. Neděje se nic. A jsou tedy báječní. Takže vidíte, sami sobě odpory vytváříte tyhle věci. Takže prosím vás, dnes už spousta lidí ví, že když o něco žádáte, o nějakou jakoby ochranu pro děti, tak na konec pak už řeknete: „Buď vůle tvá.“ Ale uvědomte si, jestliže řeknu: „Buď vůle tvá,“ tak předtím to, co jste brblali, tak jste to tímhle smazali – tak je zbytečné vůbec prosit.

Věřte mi, že nejlepší je to, co se děje. Nebraňte tím svým vlastním chtěním. Chtění je synonymum egoismu, kdy vůle člověka by chtěla něco jiného, než je. Vy někdy děláte ještě i bílé magie, aniž byste si to uvědomovali. Zkuste si představit, co se děje, když třeba někdo jede k bance, tam věčně není parking, před takovou bankou. A teď si představujete, jak tam někde zaparkujete – to je čistá forma bílé magie. Nedělejte to. Vysvětlím. Každý z vás tady představuje buňku božního těla. To znamená, jako kdybyste byly malincí panáčkové v mém těle a moje tělo bylo sestavené z takovýchto malých trpaslíčků, ano, to je pravda, každá ta buňka má svůj rozmnožovací systém, trávicí systém, zkrátka je systémem v celku, protože ona vlastně vytváří pro to tělo část role, kterou má splnit po dobu jeho života. Je to úplně stejné, jako v našem velkém světě. A když tedy já jedu k bance, mně je úplně jedno, kde zaparkuji. Tehdy tam přijedu, přesně přede mnou před bankou vyjede auto, já tam vjedou. Nikdy není problém. Ale i kdyby se to nestalo, je mi to jedno. Ale teď si představte bílého mága, který si představuje... Víte, Bůh je prožitek, Bůh jste vy, to znamená všechno, co je pod vašimi myšlenkami, ty prožitky, které tam jsou, on odečítá. A odečítá každé to oddělení. A jestliže neprosíte

pusou, ale představou – vy si představujete, jak tam někde parkujete, vy vlastně prosíte. Ale hlavně, vy nevíte, vy jste součástí celku, celého božího těla, vy upřednostňujete svoje potřeby – teď já pospíchám a já mám tohle na programu..., ale nevíte, jestli tu někdo druhý není na tom hůř, jestli na něho nečeká někdo bezmocný nebo nemocné dítě. Vy posuzujete svoje potřeby podle svého síta oddělenosti tohoto těla. A vy to možná potom komplikujete jiné buňce ve stejném těle toho světa. A to už je magie, sice bílá, ale to je ještě pořád přání. Takový člověk, kdyby ještě potom jako by špatně zaparkoval, tak je z toho takový roztrěsený. To je ještě známka nervozity, neucelenosti. Ne, vy máte vědět, že jestliže tam někde má to místo být, tak tam vždycky pro vás bude, protože Bůh ví, že to nekomplikujete. On se potom o vás postará. Postará se absolutně dokonale. Tohle, když nahoře chybí, tak jste Bohem, který je tady, a pak se vám začnou dít věci, kdy víte, jak se o své zdraví vůbec nemusíte strachovat.

Víte, já jsem měla jedinou nemoc. A tu jsem měla kdysi dávno z důvodu, že jako dítě jsem věděla o všem a nebylo možné o tom mluvit. Takže já jsem uzavírala vlastně informace na té jedničce a trpěla jsem od malička obrovskou zácpou. A to mělo ten dopad, že asi v patnácti letech už jsem byla vyloženě zralá na operaci hemeroidů. Jako malé dítě si pamatuji, jak jsem každý záchod probřečela. Bylo to hrozné. Nic jiného tam nebylo. Nicméně v patnácti letech maminka říkala: „To se musí odoperovat!“ Tenkrát pan primář v Teplicích řekl mamince: „Nedělejte to, ona bude rodit, počkejte až porodí, pak se to odoperuje.“ Jenže v devatenácti, když jsem byla po maturitě, tak už to nebylo možné, a navíc zubní laborant nebo technik má sedavé zaměstnání, to by nešlo. Tak já jsem prvního září sedmdesát osm nastoupila do práce a patnáctého září jsem nastupovala do nemocnice na operaci. A od té doby uplynulo potom dvacet sedm let, strašně dlouhá doba. Najednou, to už jsem byla doma v laborce, sedím, pracuji, a najednou jsem dostala instrukce ze shora: „Běž k doktorovi, ať se ti podívá na zadek.“ Proč bych tam měla chodit, když mě nic nebolí?“ Přijdete k doktorovi a řeknete: „Pane doktore, podívejte se mi...“ „A co máte?“ „No nic.“ Tak si bude myslet, že jste cvok. Nikam nejdu. Ono to trvalo asi tři měsíce, vždycky za dva dni, za tři dny, za týden zase: „Běž k tomu doktorovi.“ „No, nejdu, mně nic není.“ Pozor, tenkrát se blížily Velikonoce. To bylo asi v roce dva tisíce pět a já jsem si říkala: „Potřebuji vymalovat laborku. A tím, že budou Velikonoce, tak využiji toho volna. Takže budu tři dni malovat.“ A ten pátek, když jsem začala, tam fakt mě ten zadek bolel. To už jsem tedy věděla, že už mi ze shora dávají impuls, že se něco děje. Teď říkám: „Slibuji, že v pondělí (ne, v úterý, bylo Velikonoční pondělí), že v úterý půjdu skutečně si to vyjednat.“ Hele, za hodinu bylo po bolesti. To jenom, vidíte, vy jste jak na dálkové ovládání, taková myška, kterou někdo řídí. Jenže já jsem pak, to víte, že se mi pak nechtělo, to mi tam tak bliklo: „Nepůjdu. Ne, ne, ne, já jsem mu to slíbila.“ Takže já, v úterý jsem přišla za tou mojí kamarádkou, to je zubní doktorka, která má v Žatci kamaráda ze studií, báječného primáře, staršího pána, který je strašně fajn. Tak říkala: „Já ti to vyjednám s tím kamarádem.“ Takže, já jsem fakt jí řekla, takže ve čtvrtek jsme tam jely s tím, že pan primář se na mě podívá. Představte si, on mě tam vyšetřil a říká: „Ale vy tam žádné hemeroidy nemáte. Fakt nemáte. Tam je to čisté.“ Říkám: „No, mě to tedy jednou bolelo. Vidíte, jaký já jsem rychlík.“ On říkal: „Počkejte, vydržte, ještě jsem nedomluvil. Ale když se sáhne jakoby dovnitř (pardon tedy), tak tam se vytvořil malý polyp. Je asi

centimetrový. Víte, tam, kde vlastně se pořád něco hýbe, tam se to dráždí. My vám pícheme uspávací injekci, jenom to pak kleštičkami uštípeme, za pět minut se vzbudíte a druhý den budete doma. Takže nastoupíte ve středu večer, ve čtvrtek to provedeme a v pátek ráno půjdete domů.“ Tak říkám: „Dobrý, tak jo.“ Takže já jsem ve středu další týden nastoupila. Ve čtvrtek jsem čekala, až odpoledne ve tři hodiny jsem přišla jako poslední na řadu. A teď jsem se vzbudila po tom zákroku – no to byla bolest. Tak jsem se tak jako snažila otáčet na posteli. Říkám: „To je divné, on říkal, že jenom uštípne nějaký polyp a že půjdu domů. Ale tohle, co to je...“ A teď jsem se snažila, a najednou se otevřely dveře a ten pan primář s takovou ustaranou tváří říkal: „Paní Adamcová, já se vám musím omluvit, víte.“ Říkám: „Proč se mi omlouváte, pane doktore?“ „No víte, my jsme si mysleli, že tam je ten polyp, ale když jsme vás uspali, a teď jsme to vlastně otočili, tak jsme zjistili, že v tom zašitém původním svazku, co tam vlastně je po té první operaci, že tam skutečně byly dva malé uzlíky, které bychom vůbec nikdy nezjistili, ono to bylo v pevném vazivu. Takže, když už jsme vás měli na lopatě, tak jsme vám připíchli injekci a odoperovali jsme vás. Nezlíbíte se?“ Říkám: „No to víte, že ne, pane doktore. Ještě, že to mám za sebou.“ (*Smích*) Vidíte, to Božství vás dotlačí k tomu, kde vidí, že je problém.

Nebo si pamatuji, jednou jsem byla v lékárně. Bylo to na konci měsíce. A na konci měsíce, znáte to, každý máte málo peněz. Já jsem tedy měla asi pětistovku, ale nevěděla jsem, kdy přijdou další peníze. A teď jsem si potřebovala koupit mezizubní kartáčky a vyplachování na pusu. A teď už platím, a najednou se ozvalo: „Hořčík, vápník, zinek, Ivanko.“ Teď já tak opatrně s těmi penězi, jsem té paní říkala: „Prosím vás, hořčík, vápník, zinek máte?“ A ona: „Ano.“ A teď mi tam vyjmenovala všechna ta balení. A že to nejlevnější a nejúspornější stojí asi sto šedesát korun, což by mě zůstala padesátikoruna v peněžence. To se nelíbilo mému egu. (*Smích*) Tak říkám: „Víte co? Já se zastavím zítra, pozítří.“ A tak jsem to jako by odmítla. Každý den ráno, když jsem šla okolo té lékárny, protože já tam chodím s prací na polikliniku: „Hořčík, vápník, zinek.“ A já jsem dělala, že neslyším, protože já jsem ještě ty peníze v peněžence neměla. Uplynuly asi tři dni. V noci jsem spala, a najednou mě vzbudili a z té tmy takhle kolem mě vyjela andělská ruka, takové krásné štíhlé prsty a dotkla se mé pravé nohy. Jakmile se mě dotkla, taková blaženost. Říkám: „Jé, ty jsi hodný.“ Hele, ta ruka zmizela. Jak zmizela, já dostala tak strašnou křeč do lýtka. Teď já jsem se nemohla ani ohnout k té noze, abych si ji namasírovala. Pak jsem se smála, tekly mi slzy a ozvalo se: „Hořčík, vápník, zinek.“ „Jdu, zítra jdu, určitě.“ Takže vidíte, on si vás pak ohlídá.

Vy dnes, když jste odděleni pod touhle hladinou zákona hmoty, tak vy ještě odporujete svému vlastnímu Božství. Jakmile se ale uvolní, neprosíte o nic, přijímáte, respektujete původní program Boha. Za prvé si nedemolujete tělo. A za druhé, to boží tělo se o vás postará, protože jsou dvě reality paralelně fungující – vy žijete v Bohu, božím těle a on žije ve vás, ale tady už nepřekáží ta hladina zákona hmoty, která vás nutí, abyste si mysleli, že jste hmota. Přestáváte jí podléhat, takže nevládníte druhé lidi. Nezasahujete jim násilím do života, nekomplikujete jim vlastní hmotou jejich život. Vezměte si, kdybych já třeba na někoho žárlila, jak už komplikujete spoustě lidem život, ale většinou těm, které máte rádi. Jestliže já budu mít dceru, jako že dceru mám a žárlila bych na dceru, už vlastně komplikuji život jí samé, komplikuji život i vnoučatům, která

tam jsou. Ne. Vždycky jsem milovala skutečně lidi a bylo mi jedno, koho si moje děti přivedou, protože já jsem věděla, že jejich osud je nastavený. A je to jejich vůle. A já jim nikdy nebudu bránit.

Moje první dcera, víte, oni jsou všichni čisti. Samozřejmě vy navazujete, takže vaše děti jsou podobné. Tam ten vývoj v té rodině vždy pokračuje. Moje první dcera se seznámila neuvěřitelným způsobem se svým mužem a druhá ještě víc neuvěřitelným. Tam probíhaly takové věci, že když jsem to vždycky vyprávěla druhým lidem, tak vždycky žasli – to by se mělo napsat. Ano, ono to bylo fakt neuvěřitelné, taky jsme to vždycky všechno dopředu věděly, ale pamatuji si, kdysi dávno to už mělo předejít, protože můj francouzský zeť je původem Kolumbijec, takže má takovou krásnou bronzovou kůži, je to krásný člověk. A pamatuji si, jednou, to bylo mnoho let dopředu, asi tři, čtyři roky dopředu. Jednou jsem přišla domů s taškami s nákupem a už jsem cítila, jak vevnitř Jirka, to byl tehdejší můj partner, se dohadoval o něčem s Luckou. Bylo vidět takové napětí. Přijdu dovnitř, položím tašky, říkám: „Copak vy dva tady děláte?“ Jirka říká Luce: „Mlč, mlč. Já se budu ptát. Víš, my jsme se vsadili, Ivanko a teď nás musíš... Mlč, mlč, Lucy. Hele: Já jsem teď říkal Luce a Lucka mi odpověděla, jak se zachováš. A teď je to na tobě.“ Říkám: „No tak povídej. Vybal to na mě.“ Říká: „Zkus si představit, že Lucinka ti zítra přivede domů partnera a bude to cikán. Anebo, víš co, černoch, ale úplně černý.“ Jak se snažil jakoby přisadit. „Co budeš dělat?“ Říkám: „Chceš to fakt slyšet?“ Říkám: „Já ho obejmou, dám mu pusku a bude mým synem. Protože já vím, jak jsem vychovala svoje děti a vím, co v nich je. A jestliže ona ví, že on je ten pravý, tak pro mě je to ten nejlepší zeť a nejlepší syn. A nikdy tomu dítěti nebudu komplikovat život.“ Já jsem pak prošla zkouškou, která pro mě ani zkouškou nebyla. Já jsem v té pětce žila. Musela jsem vám to přijít ukázat. Uplynulo pár let, moje dcera tenkrát chodila s chlapcem, který byl motorkář. Bylo to velmi krátce před tím. A ze shora mi otec říkal, že to bylo nutné, protože ona velmi toužila jezdit na motorce. Takže krátce před tím, než se vdala a odešla do Francie, tak chodila s motorkářem, aby si to prožila. Stačilo velmi krátce. Já si pamatuji, jak jednou přijeli na motorce. Ona slezla z motorky, chytila ho za límec, držela ho a říká: „Ještě jednou!“ Já jsem vylezla a říkám: „Prosím tě, co jste to řešili?“ „Mami, my jsme jeli z Bíliny sem (tam je taková silnice dálničního typu), Dan jel dvě stě čtyřicet. Já jsem neviděla už krajinu, to byly šmouhy. Řvala jsem na něho, on mě neslyšel, to utíkalo za mě. Takže já jsem mu teď musela nabančit.“ Já říkám: „Lucy...“ A pozor, vy víte co. To bylo zvláštní. Ten svět se vždycky choval obráceně, takže mě pak volala jeho maminka, toho Dana, a říká: „Já se ti divím, že tomu našemu blbcovi nerozbiješ hubu!“ Já jsem ji zklidňovala, říkám: „Prosím tě, nic se nestalo. Už mají jasno. Dan ví, že už to neudělá. Lucka už také z té motorky vystřízlivěla.“ Takže tam probíhaly takové věci, ale oni spolu chodili velmi krátce, asi tři měsíce. A velice krátce před tím se děly zvláštní věci.

Tři čtvrtě roku před tím jsem měla návštěvu. Přijela za mnou kamarádka, která žije v Jižních Čechách a má velikou zubní laboratoř. Ta laboratoř, když je veliká, vydělává hodně peněz. Ne jako když máte jednoho zaměstnance – sami sebe, ale já byla spokojená. Já jsem věděla, že nikdy nemohu nikomu velet. Já neumím rozkazovat lidem. A ona mi říká: „Nechceš jet s námi? V lednu vždycky jezdíme do Francouzských Alp.“ Říkám: „Ne, ty cvoku, já jsem ráda, že mám na materiál. Na konci roku mi

většinou nezbude vůbec nic a když, tak to utopím v materiálu, abych si snížila daně. Ale já se ozvu.“ Já jsem na to úplně zapomněla. Hele, celá léta mi nikdy nic nezbylo, a najednou jsem měla osm tisíc na účtu. Já už jsem i zapomněla, že ona má volat. Najednou se jednoho dne ozval telefon a obě moje děti byly v bytě. Nikdy nic není náhoda. Ano. A najednou ta Hanka volá a říká: „Tak co, pojedíš s námi?“ Říkám: „Ty jsi blázen. Kolik to stojí?“ A ona: „Osm tisíc jeden poukaz.“ Já říkám: „Ty, hele, já mám jenom na jeden, a to nemohu holkám udělat a navíc, jak jedno, to nejde.“ A ona: „No, hele, my ty holky vezmeme s sebou.“ „Ale já mám jen na jeden, vždyť ti to říkám.“ A najednou Péťa vedle mě, to byl vždycky takový salámista, ta holka, co dělá šperky, říká: „Kdepak, ať jede Lucka, já půjdu raději zapařit.“ Tak jako se vyšvihla. A Lucka: „Mami, já bych jela.“ Říkám: „No dobře, ale s kým tam pojedíš? Vždyť tam jsou samí dospělí.“ Říká: „No, já řeknu Lucce od nás ze školy.“ Maminka její nejlepší kamarádky, taky Lucky, je profesorka u nich na gymnáziu. Takže se domluvily, její maminka vyřídila volno deset dní, že je uvolnili ze školy, a obě Lucky jely s těmi mými známými. Vyjíždělo se autobusem z Prahy druhého ledna, Semetrikovi naložili holky, odvezli je tam. Vracely se jedenáctého ledna, a to já jsem pro ně měla jet, abychom se jako rodiče vystřídali. Ale pozor. Krátce před tím, to bylo asi dva dni před Silvestrem, sněžilo, taková pohoda vždy byla u nás doma. A venku bylo tak romanticky a já jsem seděla v kuchyni, Lucka koukala do zahrady na sníh, jak padal a já říkám: „Udělám večeři.“ Tak jsem vstala, začala jsem krájet cibuli na prkénku. Najednou se Lucinka otočila od okna, tekly jí slzy, až se jí spojovaly na bradě. Říkám: „Lucinko, co ti je?“ Ona říká: „Maminko, já nevím, já jenom vím, že na tu Francii čekám celý život.“ Já jsem v tu ránu věděla, že ona odchází, že tam na ni někdo čeká. Představte si, ona fakt odjela. Jedenáctého ledna já pro ně jedu. Přijela jsem v době, když už tam ten autobus stál. Všechny tašky vybalené a ty dvě holky tam čekaly. Přecházím přes silnici, to tenkrát ještě nebyly mobilní telefony, takže my jsme si fakt nemohly volat a říkám té mé Lucince: „Jak se jmenuje?“ A ta druhá Lucka: „Ježíši, jak to víte?“ (*Smích*) A naše Lucka: „Prosím tě, po tom se nepid.“ Říká mi: „Aurelien, mami, představ si, celou dobu jsem ho vyhlížela. Já jsem věděla, že tam někde je. A když jsme šly poslední večer na večeři, tak jsem si říkala – asi se mi něco zdálo, to není možné. Tam byly takové schody do restaurace, do podzemí a byly úzké, takže když lidé vycházeli ven, tak se podívali, jestli tam někdo jde, pak šli a obráceně. Já jsem se podívala, nikdo tam nebyl. Tak jsem začala stoupat po těch schodech, a najednou jsem cítila, že přede mnou někdo stojí. Zvednu hlavu a on tak na mě koukal nahoru, udiveně, podal mi ruku, já jsem mu ji chytila, my jsme se otočili a šli jsme zpátky do té restaurace a tam jsme až do rána povídali.“ Druhý den ráno stál u autobusu, tekly mu slzy, mával, pak si koupil počítač. Ona tam jela za měsíc a půl. Když se vrátila, tak už byl Džovánek na cestě. Ale pozor. Tady jsem byla prozkoušená z toho, jestli skutečně moje zásady, které jsem učila ty děti, jestli je budu respektovat. Ona už věděla, že si veze s sebou miminko, protože to byl jejich záměr, oni bez sebe nemohli být. A pamatuji si, že za týden, za deset dní, já jsem jednou byla vykoupaná, četla jsem v posteli knížku a ona přišla, sedla si vedle mě, zkřížila nohy na té druhé půlce letiště a říká mi: „Maminko, potřebuji se tě něco zeptat.“ Říkám: „Tak se ptej.“ „Víš, já vím, že on je muž mého života.“ Pozor, ona byla ve třetím ročníku gymnázia. Říká: „Hele, já teď dodělám do června třeták, odjela bych na prázdniny tam,

ale už bych se nevrátila. Já bych tam byla rok, slibuji ti, že si dodělám maturitu, za rok.“ Osmého září, pozor, jí mělo být osmnáct, tak říkála: „Těch osm dní tam budu inkognito a pak se vdám, toho osmého, aby to bylo legální. A teď potřebuji, abys mi to dovolila.“ Ted' pozor, já jsem o dítěti nevěděla, to bylo všechno jakoby iluzorní. Já jsem na ni koukala a říkám: „Lucy, říká se mi to těžko, ale celý život jsem ti říkála, co je důležité, že nejdůležitější je láska a já nebudu tvojí brzdou. Pokud si myslíš a jsi si jistá, že to tak je, dobře. Ale uděláš mi velkou radost, když tu školu skutečně doděláš.“ Ona vždycky chtěla studovat vysokou. Nakonec vystudovala dva bakaláře, ještě s dvěma dětmi, ona je velmi schopná, pracovitá, je to super holka. Ale tenkrát skutečně, já jsem jí to dovolila. Říkám: „Ještě ale, co bude říkat táta?“ „No, to nevím, mami.“ Ale to už pak jako by proběhlo. Nicméně, už za čtrnáct dní jsme věděli, že miminko je na cestě. Takže nebylo využito toho pomyslného nátlaku, že vím, že dítě vlastně jakoby přichází a skutečně jsem respektovala situaci, která přišla.

Víte, vaše děti mají navolený svůj osud. Kdyby se to nemělo stát, neodejdou, ten kdo není hotový, i kdyby si to tisíckrát přály. Její nejlepší kamarádka měla jiný problém. Ta chtěla také odejít za svou láskou do ciziny a neměla vyřešený vztah s maminkou. Já jsem ji učila milovat vlastní maminku. A pozor, to se trochu jako by protahovalo. Pořád tam byly nějaké nečistoty. Já říkám: „Buď ráda. Pokud se tohle nenaučíš, neodejdeš. Tam by se totiž komplikovalo něco dalšího, nějaký jiný člověk, osud, a tam už to bude pro tebe velmi těžké, protože jsi velmi mladá. Takže, prosím tě, respektuj to.“ A ona se tu maminku naučila opravdu milovat se vším všudy, dnes mají nádherný vztah, pak odešla velmi lehce. Víte, všechno, co se vám zobrazuje samo, jakmile něco vyřešíte, to, co kolem sebe máte, lehce můžete přijít do vyšších stádií a můžete pokračovat. Jinak si komplikujete svoji vlastní cestu. Stačí se vším souhlasit nitrem, ano.

Moje druhá dcera, to bylo ještě pohádkovější. Můj zeť, je báječný člověk a žil asi pět let s partnerkou. Nebyli manželé a asi půl roku před tím, než se seznámil s Petruškou, jednou seděli u večere spolu, a najednou říká: „Maminko, já jsem věděl, že ona není matkou mých dětí. Najednou jsem to věděl. My jsme se rozešli, ona tedy plakala. Mně jí bylo velmi líto (v tom smyslu, že s ní soucítíl). Já jsem nemohl jinak, já jsem věděl, že to tak zkrátka je. Taky jsem si říkal – všechny moje minulé partnerky chtěly ne mě, jako nitro, které mám, ale chtěly to, co jsem měl nebo to, co patřilo ke mně. Tak jsem si říkal – já raději zůstanu sám.“ Za pár měsíců byl navštívit svoji tetu do Brna. A jeho teta dělá tarot. Víte, že vás varují vždy před kartami, protože ne každý je schopný ty karty dobře vyložit. Ne každý jako člověk ví a neumí říct správně věci lidem. Pokud budete chodit na karty, ptejte se, co ještě neumíte, protože většinou je to potlačené pod vaším egoismem, tak vám to neodhalí vlastně ten obraz. Takže je lepší, když se ptáte, jaký úkol teď máte, než abyste věděli, co kde na vás čeká. Za prvé, vy tam chodíte už s tím, že jste zvědaví, což je ego – chtít vědět dopředu. A za druhé se bojíte. To je další egoismus, takže to vás blokuje a nikdy nevíte, jak byste si pak zkomplikovali život. Nicméně on nechtěl vyložit karty, ale ta teta říkála: „Já jsem na tebe zvědavá.“ A rozhodila karty: „Tobě se blíží tvoje skutečná žena, je velmi mladá, je to cizinka.“ Paolo mávl rukou. Odjel domů. Za krátký čas mu volal kamarád. On tenkrát jezdil na motorce, svobodný mladý muž, a domluvili se s partou kamarádů, že pět Italů ve stejnou dobu s pěti motorkami pojedou na týden do Amsterodamu. „No tak jo.“ Tak si

tam domluvili týdenní pobyt. Přijeli v noci večer do Amsterdamu. Celou noc chodili po Amsterdamu. Bylo jim tam moc dobře, říkali, že se vrátili do hotelu asi ve dvě hodiny a šli si lehnout. Ráno si Paolo sedl na postel, ruce si dal na kolena a říká: „Kluci, já musím jet do Čech.“ Kluci: „No, jsi blbý? Vždyť tady máme týdenní pobyt, přijeli jsme do Amsterdamu, tak proč chceš jet tamhle někam do Čech?“ „Já vím, že musím jet do Čech.“ Říkal: „Mami, když si na to dneska vzpomenu, tak vidím, jak mi tady blikala žárovka. Čechy, Čechy... (začala houkat siréna někde venku, Ivanka i obecenstvo se začalo smát) Viděl jsem, jak ty ruce drží říditka. Já jsem zkrátka věděl, že musím tam.“ On v noci přejel Rozvadov, v Karlových Varech platil pokutu za rychlou jízdu. A asi v jedenáct hodin, v půl dvanácté přijel do Teplic. Teplice jsou lázeňské město, takže sjel do toho lázeňského centra, tam se ubytoval v hotelu Termál. A vedle tohoto hotelu je taková malá kavárnička, cukrárnička Pinocchio, a já s mým mužem druhý den odpoledne jsme přišli do té kavárničky na kávu. A on v tom hotelu, tam se také ubytovalo ještě několik Italů, takových těch klasických, černých. Pozor, můj zeť má azurově modré nádherné oči, tenkrát byl ještě světlovlasý. Teď už ty vlasy má taky tmavší, protože je starší. A on nevypadal jako Ital. A já ho vůbec neviděla. On se tam bavil s těmi Italy, taková skupinka asi šesti lidí. A teď vyprávěli. A teď ten můj muž viděl toho blondatého modrookého člověka a říká mně: „Co to je za jazyk?“ Já se otočím, jak jsem viděla ten profil, mně prasklo srdce. Takhle to udělalo „lup.“ Říkám: „Ty, Járo, já koukám na své dítě.“ Já jsem z něj nemohla odtrhnout oči. Takovou blízkost jsem k němu měla. Pak jsem vždycky koukla, a pak zase zpět, a pak najednou jsme se otočili a ta skupinka už tam nebyla. Já jsem si říkala: „To se mi něco zdálo.“ Ale stále jsem měla takový hřejivý pocit na srdci. Večer jsme tam šly na zmrzlinu s naší Petruškou. Servírka, Baruška, taky takové moje dítě, které má výklad už asi dvanáct let, říká: „Ivanko, prosím tě, tady je takový super človíček. On je to cizinec, víš. On by potřeboval, abychom ho tady provedli, ale já umím jen trochu německy. Péťa umí německy, anglicky, francouzsky, on taky umí asi šest řečí, my bychom mu dělaly doprovod. Jeli bychom do klubu, domů do Ústí, aby se tady mohl podívat.“ Říkám: „Dáš mi na ni pozor?“ „Jooo.“ Já říkám: „Hele, my odjíždíme pryč. My jedeme na víkend za Járou. Tak dobře.“ Druhý den nám volala Petruška: „Mami, já jsem zamilovaná.“ Představte si, ona tam večer přišla, měla tam být v půl osmé. Ale Baruška říká: „Hele, šéfová mě pustí až v osm.“ Tak jí dala ledovou kávu. Tam Péťa ucucávala ledovou kávu. Najednou se otevřeli v hotelu hlavní dveře a on vylezl ven. Paolo mi říkal: „Mami, to byl úplně šok. Já jsem si říkal – ježíšmarjá, já jedu někde tamhle s nějakými dvěma holkami a tady sedí taková holka. Co já budu dělat?“ Teď si sedl nervózně vedle ke stolu a tam byli Italové s dětmi. A teď on říká: „Celou dobu jsem nemohl být klidný, ona byla tak blízko vedle mě.“ Najednou jedno dítě hodilo hračku přes takovou tu ohrádku. Tak on se zvedl, obešel ohrádku, vzal hračku a zezadu říká Petrušce: „Mluvíte anglicky?“ A ona: „Ano.“ „Mohu se vás něco zeptat?“ „Ano.“ „Nejedete dnes jako překladatelka s Baruškou?“ A ona: „Ano.“ Rychle otočil židli a opravdu, jak se říká, ruka byla v rukávě. A pozor, Petrušce bylo tenkrát sedmnáct, jemu bylo třicet čtyři, oni byli věkově přesně o polovinu, ale oni skutečně k sobě patří. Jsou to úžasní dva lidé. Takže to jsou naši Italové. Tady vidíte, když člověk už má ten egoismus zeslabený, už se dějí i takové zázraky. Přesně poznáte u egoismu, kdy chtějí člověka ještě jakoby vlastnit, ten

pohled čistý je ještě rozmělněný, tak nepoznáte hned ten původní božský úmysl, který tam je, tam si to komplikujete a bráníte se a nechcete vlastnit. Tam se to komplikuje.

Tak, teď se vrátím k věci, kterou jsem vám chtěla vyprávět a zakecala se, jako normálně. To bylo o prokletí. To je pro vás velmi důležité. Už víte, že když kohokoliv proklejete, protože existuje jen jedna jediná osoba, takže vlastně proklínáte sami sebe. Varujte se všech věcí, dá se to zlikvidovat, ale chce to čas a velikou sílu, morální sílu, abyste hned neudělali další blok. Já sama, a teď se vrátím k tomu kouření mého tatínka, vidíte, jakou okliku já jsem musela učinit? Můj tatínek sice kouřil, později i moje maminka pár let. Ale oba dva se báli, tak jak to běžně v rodinách bývá, že když děti vidí, co ty rodiče dělají, že to zopakují. Takže oni vlastně v sobě měli strach, že já budu kouřit také. Já jsem věděla, že to tak není a že nikdy kouřit nebudu, protože já jsem byla dítě, které bylo vedeno k poznatelnosti, to znamená k poučení se. Pamatuji si, když jsem přijela tenkrát v prvním ročníku v září do střední školy, když jsem nastoupila, tak o první velké přestávce jsme šli na zahradu. Tam byla taková ta správčova zahrada. Všechny holky kouřily a všechny mi hned nabízely cigaretu. Říkám: „Já nekouřím.“ „Ty nekouříš?“ Já jsem byla jediná z dvaceti jedna žákyň, která nekouřila. „Ne, nekouřím. Hele, já vidím od narození, co to dělá s mým tátou. Proč bych začínala dělat sama sobě takové omezení a pak se toho zbavovala. Ještě to leze do peněz, tak blbá nejsem.“ Takže mně to bylo jasné. Přesto mi můj tatínek nevěřil. A pamatuji si, jednou v šestnácti letech jsem přišla domů. My jsme měli kotel na uhlí, na podzim vždycky sto dvacet metrů jeden den bylo před barákem. Takže já jsem se automaticky svlékla do hadrů a šla jsem skládat. Táta přišel domů, šli jsme skládat spolu. A najednou, znáte to, kuřácká pauza, sedl si, vytáhl cigaretu a kouká na mě. Už jsem věděla, že je zle. Říká: „Pojď sem.“ Říkám: „Co je tati? Jen si kuř. Já budu dělat.“ „Ne, ne, ty si teď sedneš a zapálíš si.“ On mně to chtěl znechutit. Takže asi dvakrát jsem mu říkala: „Tati, já nikdy kouřit nebudu. Nemusíš se bát.“ „Ne, ne, ne. Ty to teď vyzkoušíš.“ Tak jsem si říkala: „Dobře.“ Vidíte, pokora. Nebudu to komplikovat, nebudu se s ním dohadovat. Já mu to zahraji. Říkám: „Tak to sem dej. A řekni, jak se to dělá.“ „To musíš natáhnout a pak vdechnout do plic.“ Tak jsem si říkala: „Tak jo, já se obětuji.“ Takže jsem to udělala, vyfoukla jsem, málem jsem se udusila samozřejmě, a říkám: „Tati, jsi spokojený?“ On si v tu chvíli myslel, že mě zachránil, že ano, takže jsem to zahrála pro něj. Dobrý. Všechno bylo pryč. Já si pamatuji, pak jsem do sebe nalila pětilitrovou bandasku Cocacoly nebo Citrocoly. Pořád to bylo hnusné, ale vydržela jsem to. Nicméně, naši stejně si mysleli, že asi zřejmě někdy, možná, bych mohla kouřit.

A když mi bylo sedmnáct let, to bylo za rok po tom, umírala mi babička, ležela v nemocnici. A tenkrát strýc, mamčin bratr, byl někde na dovolené. A my jsme vždycky jezdili prvních čtrnáct dní v srpnu na dovolenou. A měli jsme domluveno, že na první týden, protože strýc byl také na dovolené, aby tam někdo chodil do té nemocnice, tak já pojedu s tatínkem sama do Jižních Čech. Maminka tam ten druhý týden přijede. Den před tím, než jsem odjela, jsem byla s partou lidí u nás na plovárně. Takové krásné přírodní koupaliště. Tam byl jeden kluk, který kouřil. A já jsem tenkrát, to byla veliká móda, měla takový proutěný košík, takové vajíčko to bylo, jestli si pamatujete. Vozilo se to tenkrát z bývalé Jugoslávie, měli tam hodně takových výrobků. Pak se navrch uvázal šátek, aby nebylo vidět dovnitř, co tam v tom košíku vlastně je. A ten jeden kluk,

který kouřil říká: „Hele, můžu si k tobě tady do košíku dát cigarety, je tu mokro, jak tady chodíme, tak ať mi nezvlhnou.“ Říkám: „Jasně.“ Představte si, my jsme na to zapomněli. Takže já jsem pak vzala deku, vzala jsem košík s cigaretami a dala jsem ho doma do skříně, zavřela jsem skříň. Druhý den jsem s tatínkem odjela na dovolenou. Za týden jsem se těšila na maminku. Dovedete si představit, co se dělo. Táta pro ni jel na nádraží. Já jsem se tak těšila. Týden jsem ji neviděla. Najednou přijela skála, studená skála. Už jsem to cítila, jak jsem ji chtěla obejmout. Tam nebyla žádná taková ta vstřícnost, byla taková jako prkno. „Ahoj.“ Říkám si, co jsem udělala? Ale nechtěla jsem se ptát, já jsem věděla, že ono se to vždycky samo vyvrbí. (*Smích*) A pak jsem se nenápadně přiblížila. Říkám: „Mami, udělala jsem něco?“ „Budeme si muset promluvit.“ Ty jo, teď mi to tak šrotovalo, co jsem udělala. O ničem jsem nevěděla. Pak jsme si sedly do chaty, takhle proti sobě, a ona vypálila, to bylo jak dělostřelectvo. „Ty kouříš!“ Říkám: „Mami, já nekouřím. A nikdy bych ani nekouřila. Mně stačí to, co jsem viděla, že se u nás kouřilo.“ Teď přišlo to ego, ta jistota, že má pravdu. Ona: „A ještě lžeš!“ Říkám: „Mami, já ti nelžu!“ „Jo? A co ty cigarety v tom košíku?“ V tu ránu mi to sepnulo. Říkám: „Mami, prosím tě, to byl kluk, který byl u nás na dece. Zkrátka nechtěl, aby ty cigarety byly mokré. Já jsem si je do toho košíku dala. Pak jsem je tam zapomněla. Prosím tě, kdybych to chtěla před tebou schovávat, tak to nebudu nechávat v košíku.“ Ale ona mi nevěřila. A teď jsem viděla, jak se to chystá. Za těma očima přišlo něco prapodivného. Ta černota. Ta maminka vyslovila: „A já ti přeji, aby ti to tvoje děti vrátily.“ V tu ránu, hele, ještě dnes mám husí kůži, já jsem viděla, jak se nade mnou udělalo vrrrrrr, takový uzel, obrovský uzel...

A teď, v okamžiku, už musíte hned teď pracovat, to je strašně důležité. A pozor, tohle bylo ještě mírné prokletí, ale bylo nastavené ve vývoji, abych jenom mohla lidem potom ukázat, jak se to dá zmírnit. Má to dopad úplně na všechny i v čase dopředu i zpátky. Na všechny. Za prvé, abych nepoškodila maminku, musela jsem vědět a respektovat každou vteřinu bytí, že mluvila tahle hladina nevědomosti jejího nitra neboli mého vlastního. Takže jsem ji musela držet ve svém vlastním nitru. Já jsem věděla, že se na ni nezlobím, že trpěla, něco chtěla. Viděla to jinak, podléhala vlastně zákonu hmoty egoismu. Takže to běžně řekla. Ten člověk běžně vidí, pozor, lidé hodně často proklínají a neví, co činí. Sami sobě pak dělají překážku. Takže první je, nezlobit se na toho člověka a odpustit mu to. To znamená, nesmí vám vadit, že to řekl. Mně to fakt nevadilo. Já jsem věděla, že ten uzel se jednoho dne rozmotá, až přijdu do doby, kdy děti budou v době svého času svého těla připravené mě prozkoušet zpětně a že já to ráda zvládnu, ještě si počkám. Takže k mamince vlastně tam byl soucit. A teď jsem viděla, že mám šanci ještě jí i pomoci, když totiž odpustíte člověku a nevádí vám tedy. Ano, pocit, že vám to vadí je neodpouštění, to také málo lidí ví. Když mi nevadilo, že to řekla, jako kdyby to neudělala. To je strašně důležité vědět. Vy totiž jste všechno, na co se podíváte. Jestliže někomu neodpustím, já se nedostanu ke své vlastní bytosti. Ten člověk, a to vy také málokdy víte, ve svých karmách pak splácí bolest druhých lidí, kterou způsobil. Takže, když já jsem byla tak silná, že mě ta maminka neranila, ona za to nemusela nic zaplatit. Tohle je důležité vědět. Kdybyste si ještě mysleli – ale ona si to zaslouží, ještě jste egoističtí. To není pravda. Totiž naše společné Nadjá ví, že vy jste buňka, která chrání nejenom sebe od bloku, ale i druhé lidi. A to už je pokora. To už je

žití nad hladinou egoismu. A tohle je důležité vědět. Já jsem ale věděla, že ten uzel se mnou chodí. Taky uplynulo dalších patnáct let, až se mi narodila Petruška, a dalších třináct let, než to začalo...

Je pravda, že pak jsem si s Petruškou užila hodně těžké zkoušky. To bylo takové milující dítě, které by pomohlo celému světu. Na sebe zapomínalo a dělalo takové hovadiny, panebože. Ale ona mi potom řekla, když už to bylo všechno pryč, že to musela prožít, protože ona se také velmi brzo vdávala, také v sedmnácti odcházela (a je obrovsky dobrou mámou a dobrou manželkou), a kdyby si vlastně tohle neodžila v tom smrsknutí těch pár let těsně, než odcházela, tak by to někde chybělo. A ona mi potom řekla, když už byla vdaná: „Maminko, já vím, že kvůli tobě nemusím zaplatit spoustu věcí. Věř mi, že jsem ti strašně vděčná, mám tě za to strašně ráda.“ Ano, pak už zase zbývalo jen jedno, aby mi nevadilo to, co to dítě dělalo, abych jí ukazovala, že ji očišťuji, když ty věci nevadí. Jakmile vám to vadí, nemůže si to vyzkoušet, protahovalo by se to dál. Vy musíte určitou fázi, věřte mi, ono to vždycky trvá dva, tři, čtyři měsíce, musíte vydržet. Někdy je to velmi těžké a zkouška je podmíněná časem, aby si Nadjá vyzkoušelo, že opravdu neumíte zareagovat nitrem, pak všechno zmizí, všechno se vyčistí. Takže můžete pracovat a zvládnout to. Vidíte, tady to trvalo vlastně od mých sedmnácti let do mých třiceti devíti, čtyřiceti let. To je docela dlouhá doba, nicméně ten prostředek byl čistý, než se ty děti narodily a než se to odvíjelo výš. Ale zvládnete skutečně úplně všechno. Takže, prosím vás, nejlepší ochranu vlastně, začala jsem tím ze začátku, svým dětem a svým bližním uděláte, když je takhle odevzdáte jejich vlastnímu programu neboli Bohu: „Ty víš, co se jím má stát, ten člověk si to v nevědomosti, než přišel sem, sám vybral.“ A tehdy, až se ty věci těm dětem budou dít, jenom vedle nich stůjte, aby věděli, že jste vedle nich, že je podporujete. Udržte je v klidu. Když je dokážete udržet v klidu v jakékoliv dramatické situaci, vy jim obrovsky pomůžete, protože tím klidem jim ukážete také jemnější vibraci, a oni tím projdou mnohem lehčeji. Ten přechod mezi třetí, přes tu čtvrtou do páté dimenze je velmi obtížný. A nemůžete tam přijít s nějakým nedostatkem. Vy se zkrátka musíte sjednotit – to znamená přijmout všechno jako svoji vlastní vůli. Protože vaše realita je, zavřete si oči na krátkou chvíli:

Já jsem Bůh a jsem vše, co existuje. A jestliže já jsem Bůh a jsem vše, co existuje, potom jsem každý člověk s jeho činem. A každý čin je můj a s každým činem souhlasím. Vše je vůle má.

MÁ, tohle je vaše realita. Takže vidíte, že vaší objednanou vůlí je, že vám tady vedle vás někdo ukradl pětikorunu z kapsy. Vaší vůlí totiž bylo zjistit, že vám je to jedno, že to musíte respektovat, že se to stalo. Když nebudete ty peníze vrhat k sobě, přijde někde další náhrada energie, protože skutečně, ono to tak je, vy máte nastavené tohle množství na celý váš život.

Víte, ještě se tady dotknu obyčejného lidství, protože člověk, který je vlastně tím Svatým grálem, on je úplně obyčejný člověk. Už netouží něco předvádět před druhými lidmi. Už netouží mít víc peněz, než by měl mít. Ten člověk ví, že právě teď má to, co má. A tenhle stav toho úplně obyčejného lidství, je tím nejvyšším stavem, který všechno řídí. Jakmile ještě něco chcete posunovat vlastní vůlí, tak skutečně zasahujete. A

nepříjemně zasahujete. A to se týká i věcí, které se vám v minulosti možná zdály být přirozené. Jsou to takzvané kolektivní meditace. Nechci vás vyděsit, ale uvědomte si, že na té planetě žije, dejte tomu, nebudeme říkat devět tříd, budeme si představovat, že škola má sedm tříd, že nás je tady skutečně sedm vrstev. Každá vrstva obsahuje lidičky a buňky, které se mezi sebou vyvíjí a z jedné vrstvy do další vrstvy se velmi, velmi těžko postupuje.

Abyste mi rozuměli, budu vám vyprávět příběh jednoho také mého dítěte, také další holčičky. Ona je teď vdaná, má báječného muže. A my si vždycky prvního prosince před Vánocemi uděláme čas na pečení, protože zastupuji tam také maminku, ona v té rodině nefunguje tak, jak by maminka měla. A Když jsem tam byla, viděla jsem na jejím muži, jak je nešťastný, jak najednou něco řeší. Říkám mu: „Co se ti stalo?“ A on říká: „Víš, já mám kamaráda z dětství. On by nikdy nikomu neublížil, je to obrovsky čistý člověk a teď se mu stala tak nepříjemná věc.“ Já říkám: „Jaká věc?“ „Víš, on má doma malé dítě, rok a půl. A teď jel nedávno tady na Teplicku po takové té silnici III. třídy, kde málokdy něco jezdí. Jel tam prázdný autobus a on když předjížděl ten autobus, tak třikrát se mu stalo, že ten autobus se ho snažil vytlačit ze silnice. Po čtvrté se mu to podařilo předjet autobus, donutil ten autobus, aby zastavil. Z toho autobusu vylezl chlap jak hora a začal obrovsky toho kamaráda urážet. Ten kluk, který v životě by nikdy nikomu neublížil, ujeli mu nervy a vypálil tomu chlapovi zkrátka jednu. Chlap upadl. Zvedl se, vlezl do autobusu a odjel. Za velmi krátký čas přišlo trestní oznámení.“ Těsně před těmi Vánocemi, když já jsem tam šla péct. „Toho chlapce odsoudili na tři roky nepodmíněně.“ A ten manžel toho mého dítěte říká: „Nespravedlnost je na světě.“ Teď si myslel, že se s ním budu dohadovat. Já říkám: „Máš pravdu. Ano, tady nemůže být spravedlnost, protože tady mají lidé svá ega. Ale uvědom si, že nikdo se z té hladiny do té nejčistější jen tak nedostane a že vše je správné. A Nadjá toho tvého kamaráda vědělo, že ještě při veliké zátěži umí vystartovat a umí ublížit. A tahle zkušenost, kterou on si teď prožije, je pro něj velmi důležitá. Už teď ví, že už by to příště nikdy neudělal, že vlastně potrestal svoji rodinu.“ Teď stejně většinou je to tak, že za dobré chování máte polovinu, že třeba nebude tři roky sedět, ale rok a půl. Ale ten člověk ví, že už by to nikdy neudělal!

Je tu teď mnoho duší, třeba jako můj italský zeť, který tohle už má zpracované, protože oni mají zlatnictví a hodinářství. On vždycky říkával: „Víš, já bych si mohl pořídit zbraň, ale já to nikdy neudělám, protože i kdyby šlo do tuhého, já bych ji nepoužil.“ Ale tenhle člověk už něco podobného v minulosti, v minulých životech zažil, že ublížil. Víte, vy už když jste hodně čistí, tak je pro vás větší utrpení, když vy sami ublížíte druhým lidem, protože cítíte karmu, kterou jste si znova vytvořili, a kterou musíte znova sklidit. Takže vidíte, jak je těžké vymanit se z jedné té fáze, z jedné té hladiny. Ono vás to nepustí a vaše Nadjá (neboli vy sami) víte, že někde máte rezervu. A abyste to pochopili, musíte tohle udělat. Takže vidíte, že je to dobře, že jste to udělali, jinak by vám to nikdo nevyšvětlil.

Ale teď pozor. Včera jsem na krku měla takové trojkruží, pamatujete si? A to je symbol. Kdysi dávno jsem byla u Amálky, která mě takhle namalovala. Já říkám: „Co to je?“ Ona říká: „To jsi ty.“ „To jsem já?“ „Ano, tohle je symbol duchovního učitele. A s tím se

člověk narodí.“ Já jsem se narodila jako obyčejný člověk. Všechny nedostatky, ke kterým bych možná inklinovala mi předváděly, v těch negativních pohledech, buď rodiče nebo lidé v okolí. A já jsem věděla, že tak to dělat nechci. Ano. Ale pozor, tento obyčejný člověk léčí nejvíc, kam se hrabou všichni léčitelé. A léčí i v čase i v prostoru. Pozor. V takové té imaginární jakoby vakuované kouli, protože když já jdu životem a už z lásky k druhým lidem nedělám blbosti egoismu, tak už já je chráním před jejich vlastními emocemi, kterými by tohoto člověka s negativními postoji jako by ovlivnily. Takže, já vám nezavdám příčinu k tomu, abyste vedle si vedle mě vytvořili negativní emoce. Tím už vás chráním. Také vám ukazuji, v jakém případě vašeho chování, protože někteří ti lidé pak skutečně najednou vidí: „Jé, tohle jsem neměl dělat.“ Ano, vedle čistého člověka. Pak se vám budou dít zvláštní věci. Zkuste si vzpomenout, když se s někým rozcházíte, tak se ta rodina pak většinou přikloní k tomu svému příslušníkovi. Mně se děly vždycky tak strašné věci, neuvěřitelné. Já si pamatuji, když jsme se rozešli s Jiříkem, to bylo také nastavené shůry. To bylo zvláštní, víte, člověk by řekl: „Hele ta ženská má tři partnery. To musí být pěkná potvora.“ (*Smích*) Ne, já jsem absolutně čistá. To se všechno jenom stalo samo. Já jsem nepřispěla ničím, nikdy. A pamatuji si, že když jsem se rozešla s Jiříkem nebo on vlastně se tenkrát trhnul svojí vlastní vůlí, pak trpěl jak zvíře, já jsem mu ještě třikrát nabízela. Ne, to všechno bylo v pořádku. A za týden, protože moje nejlepší kamarádka Iveta, tenkrát také zubní laborantka, žila s bratrem tohoto Jiříka, mi pak vyprávěla, že vezli dědečka, to byl tatínek Jiříka, z nějakého vyšetření z rentgenu, a najednou ten dědeček vzadu v tom křesle říká: „Představte si, že Ivanka s Jiříkem se rozešli.“ Teď bylo ticho, a najednou ten děda pokračuje a říká: „Já jsem snad toho Jirku vychoval špatně.“ Iveta říkala: „My jsme měli husí kůži jak pralinky.“ Já jsem potom, minulo pět let, a nemohla jsem za tím dědou s babičkou jezdit, i když jsem je měla ráda, protože Jirka tam s nimi bydlel a trpěl by, kdyby věděl, že jsem tam byla. A tenkrát v noci dva tisíce dva tady byly v lednu všechny moje děti, pak odjely a já jsem se vracela domů a byl hrozný mráz. Najednou vidím v Teplicích, oni jsou z Duchcova, jak starý dědeček zkouší holí, jestli louže je zmrzlá, jestli uklouzne nebo ne. Tak jsem přiskočila, říkám: „Pojďte, já vám pomůžu.“ A on zvedl hlavu – a on to byl tenhle dědeček. Já říkám: „Jé, dědečku, co tu děláte?“ A on: „Ježíš, dítě moje, dítě moje.“ A teď mi vzal ruku do dlaně a říká: „Jsi šťastná? Jsi šťastná? To je jediné, co těch pět let řeším.“ A teď mi koukl do očí a říkal: „Jsi šťastná. To jsem rád. Víš, není den, aby se o tobě u nás nemluvilo. A v dobrém!“ Říkám: „Toho já si dědečku strašně vážím.“ Takže pak se vám budou dít věci, když vlastně se i všechno rozmotá a lidé budou vědět, že vy jste skutečně čistí, že jste nikdy nic neudělali nečestně – to, co by poškodilo druhé lidi, protože už jste tak spojeni s nitrem těch lidí. A tohle už je živé Božství.

Takže vidíte, že stav teď na planetě je – lidé, kteří jsou velmi negativní, ale oni za to nemohou. To je ta část, která žije v iluze a je smrtelná. Dává příčinu druhým lidem k tomu, aby zareagovali negativně. Jestliže ale někdo z těch lidí venkovních to neumí, pak samozřejmě se to stane zase od těch dalších lidí, kteří to neumí. Ale vy už jste pro ty lidi tak čistí, a i konečně jim můžete ukázat reakci čistého člověka, kterou třeba před tím nikdy neviděli. Já si pamatuji, já jsem zažila jednou strašně krásnou věc, když jsem šla pro práci k jedné mojí zubní lékařce, protože já tam vždycky samozřejmě jdu přes

čekárnu, tak já jsem zařukala. Vedle seděl pán. Evidentně nesnášel ženy, on se k tomu i přiznal. Tak se jako čuril, začal si tak jako brblat. Já jsem se začala smát a říkám: „Vy si asi myslíte, že přebíhám, ale ono to tak není, já jdu pro práci. A myslela jsem si, že je to hotové.“ On: „To by mohl říct každý.“ To už jsem se začala bavit. Víte, to nebylo kvůli mně, ale tam sedělo dalších pět lidí, nebo možná sedm. My jsme jim tam hráli jako divadlo. Vidíte, Nadjá ve spolupráci s egoismem jsme jim tam předvedli, jak se má člověk chovat. Tak jsem se nenaštvala. On opravdu byl našťvaný. Takže jsem zaklepala, dostala se dovnitř, pak vylezu ven, říkám mu: „Na shledanou. Já doufám, že se na mě nezlobíte.“ A on: „Ne, ne, ne.“ (*Smích*) Já jsem odešla. Ještě jsem se smála po cestě. Musela jsem odlít otisky, volali mě do města. A když jsem byla ve městě, tak mě znova do té ordinace po hodině volali. Já jsem zaparkovala auto před poliklinikou, u té polikliniky je taková široká cesta, a najednou tento člověk šel po té cestě a z dálky na mě mával a smál se, my jsme se míjeli, říkám: „Už mě máte rád?“ Říká: „No sám se divím.“ (*Smích*) Pak už to pro vás bude fakt jakoby hra. My jsme tam jenom skutečně předvedli těm druhým lidem, jak ta reakce vypadá, přestože na vás jakoby někdo útočí tím svým egem, tou zbraní, která tady je. Vidíte, já jsem vlastně takový človíček, který vás přišel osvobodit od té devítihlavé saně, která tady vrčí a iluzorně odmítá se sjednotit s tím celkem. Ten, kdo to pochopí, ten se prožije do úplně jiného života. Všechno je pro vás pak zábava, i kdyby to byly sebehorší věci. Lehce všechno vyřešíte, protože pak víte, kudy vede cesta a jak zbytečně nekomplikovat i sobě i druhým lidem tu cestu.

Já už jsem nakousla jednu věc, kterou mám také tady v jednom dotazu načatou. To je věc, která se jmenuje – hromadné meditace. Už jsem se zmínila o tom, a řekla jsem vám, jak je těžké vymínit se tady vlastně z nějaké hladiny, z té vrstvy – na tom příběhu toho člověka, který vlastně vystartoval na řidiče autobusu. Ano, je to velmi těžké. Nicméně budeme si představovat, že tady nemáme devítiletku ale sedmiletku, protože máme sedm vrstev lidí, bytostí na planetě, které mají různé vibrace. Ty vibrace se zvyšují z hladiny nad hladinu. Je to vlastně místo, kde v tu chvíli ten člověk má hadí sílu neboli počet životů, které odžil a počet zkušeností neboli takzvaný emocionální kvocient. My lidé tady máme nastavený pro náš egoismus takzvaný inteligenční kvocient, ale ten je úplně nedůležitý. Vaše inteligence člověka je nastavená do role vašeho těla. A je jedno, jestli se mám dnes tady narodit jako génius nebo jako idiot. Věřte mi, je to role, kterou jste slíbili zahrát sami sobě i druhým. A proto, odsoudit druhého člověka – že je blbec, je pro vás veliké nebezpečí, že si toho blbce příště zahrájete, abyste se dostali do pocitů zase odsouzeníhodného člověka, které teď vyšlo z vás. Každá duše v každé roli, která je uvnitř toho těla, je vědoucí a je nejinteligentnější jakou si vůbec můžete představit, tady víte úplně všechno. Ta duše to ví. Jenom program těla nastavuje nějaké jiné chování a konání. Toho si buďte vždycky vědomi. Je to vlastně pro takové to lidské vytahování se – co já, jaké já mám IQ... To není rozhodující. Pak je tady ale něco jiného, co je rozhodující, a co ze shora to naše Božství odečítá. To jednou si splníte úplně všichni. To je takzvaný emocionální kvocient neboli součet všech prožitků našich minulých rolí, které si vždycky odnesete z hmotného světa nahoru, pak se zase vracíte pro ty další. A tohle je důležité, protože vy potřebujete soucítit a dostat se přes srdce na hladinu k druhým lidem, když se potřebujete dostat do vyšší dimenze. Tohle je velmi důležité. Takže vidíte, že to, co považují lidé tady za

důležité, většinou není a naopak. Takže přestaňte považovat věci důležitější, a méně důležitější a věnujte se všemu naplno. Všechno byste měli dělat se stejným vlastně jakoby pocitem, že teď je na řadě tohle konání, já ho udělám rád. Neupřednostňovat ani lidi, ani věci, ani situace před druhými, všechno je zapotřebí udělat, aby to zmizelo.

Ano, vzpomeňte si na Harryho Pottera. Ve třetím díle se tam v jedné části vlastně ten záček učí takové obraně kouzly, kde je veliká skříň, uvnitř je bubák. A teď ty malé děti se bojí. Každé si drží tu hůlčičku, a vidíte, magie je přání – ať je tohle, a teď pronesou to zaklínadlo. A ten učitel jim říká: „Uvnitř bedny je bubák.“ Vidíte, to je vlastně strach, ano. A ten bubák se vždycky, když se ta skříň otevře, pro každého z vás promění v něco jiného, protože vy se toho bojíte. Pozor, tohle je pravda. Každý z vás se bude bát něčeho jiného. Když se budu bát, že budu plešatý, budu pořád koukat do zrcadla, kolik už vlasů mi ubylo. Když se budu bát, že budu bez zubů, tak se pořád budu zaměřeně koukat, ano, jestli o ten zub nepřijdu a co bude. A jestli se budu bát, že budu tlustý, tak budu stát před zrcadlem a budu koukat, kde mě to přetéká a kde ne. To jsou věci, které jsou zbytečné. Pozor, pak se bojíte i dalších jiných věcí. To jde až do absurdna. Ale většinou se tudy cesta pobírá, protože to odmítáte, vlastně to tvoříte, aniž byste to věděli. Tady právě bylo úžasné, a zase přes paní Rowlingovou někdo promlouval, proto taky ten román byl obrovský bestseller a někde byl dokonce i povinný, aby se k němu dostali děti ve škole, ano, to je pravda, která směřuje do 5D. Vidíte, paradoxně už jsem o tom mluvila v Hostýně. Já jsem Harry Potter – iluzorní. Ale vysvětlím vám to. Jestli jste ho četli nebo jste viděli i ten poslední díl. Tady vždycky vlastně vidíte, „modlové“ jsou lidé, kteří nevědí o magii. A také tam je černá magie reprezentovaná Valdemortem a bílá magie reprezentovaná ze začátku Harry Potterem a všemi jeho kamarády. Nicméně v posledním díle tam je rozuzlení, kde nastává Jednota. On vlastně obětuje sám sebe z velké lásky, tím nepřijde o život, dokonce vyleze nahoru, kde jsou všichni mrtví, ti rodiče. Na zemi je vlastně tělo, které je nad hranicí zákona hmoty, kde leží takové malinké ego toho Valdemorta, které je tam znetvořené, ono se nedostane nahoru nad tu hranici. A on těm svým mrtvým říká: „Jéžíš, vy žijete?“ A oni říkají: „No jasně. My jsme tě nikdy neopustili. Vždycky jsme byli s tebou.“ Ano, jestliže vedle vás někdo odejde, odloží tělo – všichni jsou s vámi, jsou ve vás. To je všechno energie. Nikdy o nikoho nemůžete přijít. Nejde to. Pozor. Načež tedy Valdemort odchází, Harry Potter zvítězí a v poslední scéně stojí na velikém mostě a jsou tam jeho dva kamarádi Hermiona a Ron. A oni ho přemlouvají, takže Harry Potter ještě drží v ruce poslední hůlku, nejsilnější hůlku a nejmocnější která existuje, a chce ji zničit. Hermiona říká: „Nedělej to. Schovej ji. Nikdy nevíš, kdy ji budeš potřebovat.“ To je ještě bílá magie, kde je ještě možnost, že někdo bude jednou nejsilnější, když ji najde. Ten Harry Potter v téhle chvíli říká: „Ne, ne.“ Zlomí ji, zničí ji a hodí ji z toho mostu pryč, protože ani možnost, že někdo bude silnější, výraznější, lepší, neexistuje. V tomhle okamžiku už on je. V tomhle okamžiku už jsem to já. (*Smích*) Prosím vás, to je iluze, to je pouze samozřejmě jenom příměr, abyste chápali. Ten román je skutečně velmi dobrý, jestli jste ho ještě nečetli, tak si ho přečtěte. Je to krásné nebo se tam alespoň dějí zdánlivě dramatické věci. Ano. A je tam vidět vlastně i to útočení mágů, které se skutečně děje – i černých i bílých. I bílí útočí, protože se vlastně chtějí bránit.

Tohle jsme v minulosti zažili v Atlantidě. Tehdy jsem tam byla bílým mágem. A tenkrát jsme si ještě mysleli, že se ubráníme bojem. Ne. Vidíte, jak ten vývoj pokračuje, jak člověk z života do života něco odkládá a odmítá. Spousta lidí z Atlantidy se narodí a dnes žije tady, pokračuje a pochopili. Tenkrát tam Tomášovi také byli bílými mágy.

Takže pozor, hromadné meditace. Vy pro planetu uděláte nejvíc, a teď dobře poslouchejte, každý z nás jsme zodpovědní sami za sebe, tady to je vidět, každý si sklídí, to co má. Takže pro planetu je nejdůležitější, aby vy jako jedinec jste nerozsévali kolem sebe egoismy, protože vaše egoismy potom budou vybuzovat egoismy druhých lidí, a tím poškozujete planetu. Nemusíte medítovat a představovat si, kdyby ta planeta byla jakoby sedm tříd jedné školy, a přát si, a teď dobře poslouchejte, abyste se ze sedmé poslední třídy, která má správně přijít do střední školy, aby se tam dostali všichni – prvňáci, druháci, třetíci až sedmáci. To je blbost. To je nesmysl. Ti, kteří zkrátka nemají ještě všech sedm tříd prošli na té planetě, musí zůstat na planetě 3D. Oni stejně jen tady dožijí svými těly a přemístí se na jinou planetu, která se pohybuje v oblasti, kde se dosud pohybovala ve vesmíru naše Země, tam se narodí. Bude to planeta podobná naší Zemi, kde se narodí tyto bytosti, protože naše planeta se časem pootočila jakoby do jiného úseku. My jdeme do takových jakoby spirál, které se zvedají. Zdánlivě si myslíte, že my létáme kolem jednoho místa, protože si myslíte, že Slunce stojí, ale Slunce nestojí. Vlastně víte, že vesmír se rozpíná, to znamená, že Slunce stojí zdánlivě. Ono se vlastně vzdaluje od původního středu, takže jede jako ve zdviži, takže my rotujeme ve stoupající spirále a tohle rotování je vlastně čas. Když sahám do aurických těl a odepisuji zápisy, tak právě odečítám tyto spirály, ten závit té spirály. Když tam sáhnu a bolí mě to, řeknu rok, tak to tam už před rokem bylo, přesně před rokem. Čili, když dnes je dvacátého prvního, tak když tam sáhnu, bolí to, tak tam dvacátého prvního dva tisíce dvanáct bylo. Když tam sáhnu, řeknu dva roky a není to tam, tak to bylo mezi rokem a dvěma. Vidíte to, tam ten zápis byl vytvořený. Takže vy víte, že v každém závitě, ten čas, vlastně ten zápis, on tam existuje a je vývojovou fází těla, božího těla. Tohle jsou pravdy světa, které my většinou nevnímáme. Takže, když se dělají hromadné meditace za záchranu planety, je to ještě bílá magie. A přání, aby nesmyslně celá škola od prvňáků až nahoru prošla do vyšší úrovně je nesmysl. Máte mozky, přemýšlejte, převedte si to klidně na tu školu. Zbytečně nezasahujte, protože někdy můžete pomoci, a teď dobře poslouchejte, tím, že nepomůžete. Je to obráceně, někdy pomůžete – a uškodíte, zhoršíte věci. Ne. Věřte mi, že každý z vás prochází svojí vlastní vůlí života. Nejenom vy sami, ale i vaše děti, vaši bližní, všichni to mají nastavené. A přijmout to, už jenom jako jeden človíček třeba v kolektivu deseti lidí, už je velkou úlevou pro celý kolektiv. Vy jste také pokorní, kteří ulevují těm druhým – a pak všechno pracuje, a věřte mi, dá se úplně všechno.

Já si pamatuji, kdysi dávno v mém prvním manželství jsme měli známé, byly to dvě rodiny, se kterými jsme se kamarádili a všichni jsme měli děti. A jednou jsme je pozvali k nám na chalupu. Byl to nádherný víkend. A my jsme ráno šli na houby, hub bylo jak máku, my jsme přinesli plné koše. A pak ti tři muži a dvě ženy, protože já jsem vařila a starala jsem se o děti, moc ráda, já jsem krájela houby s těmi dětmi, oni šli hrát karty. A teď pozor, kdybych byla 3D člověk, tak už bych zuřila – já musím vařit, oni si hrají, já se starám o děti. Pozor, aniž bych něco řekla, všichni by cítili nervozitu, protože tam

by bylo takové to výhružné, navíc. Ne. Já jsem věděla, že miluji všechny ty osazence chalupy, kteří tam teď jsou. A aby se všichni dobře cítili, tak ráda uvařím, ráda obsloužím dospělé, ráda obsloužím i ty děti, protože už kdyby ty děti chtěly něco na těch rodičích, kteří chtějí hrát ty karty, tak je zle, už by tam mohlo být něco navíc. Ne. Já jsem všechny ráda obsloužila, ještě jsem i zaúkolovala děti. Děti se mnou krájeli houby, všechny jsem zaměstnala. Večer jsem děti vykoupala a řekla jsem jim pohádku. A pak v nádherném překrásném prostředí, protože všem bylo dobře, ještě do půlnoci jsem si s nimi dohrála ty karty. Do dneška na to vzpomínají. Vidíte, ale jakmile tam někde zaleze egoismus, už není harmonie. Tímhle vy rozdáváte. Pozor, vy jdete po ulici a nikdo vás nezná a jenom máte blažený pocit, ani nevíte, co těm lidem dáváte, protože oni jdou kolem vás a cítí se najednou dobře. Pak zase to pomine. Jakmile je minete, tak to pomine, oni už si zase naberou nějaký jiný egoismus. A i tohle je rozdávání, nevědomé. Nečinite to z vlastní vůle člověka, to jenom musí samo plynout. Nechte Boha uvnitř mluvit a pracovat. Takže vidíte, že vnučování planetě, aby byla lepší a lepší je vlastně ubližování a prosazování vaší vůle, to vy byste si přáli a představovali. Už jsem mluvila o tom, že i představa je vlastně prosba. Harmonie 5D člověka je, že s láskou pokorně žije pro druhé, udělá pro ně všechno a nekomplikuje jim to. Pozor, a už víte ze základních přednášek, že takhle pak učíte jednat svoje tělo. A tehdy i každá buňka mého těla tohle všechno dělá, žije pro druhé, tady je absolutní harmonie, v tom těle, nic vás nebolí. To jen výjimečně, když se potřebuje něco rychle odehrát nebo zaplatit, protože i já jsem člověk. Také jsem někde v minulosti škobrtla, měla nějaký prožitek, to člověk má. Třeba v tomhle počasí, když z vás lije jako z vola, člověk řekne: „Jéžíš...“ Pozor, to už je odmítnutí. Ne. Teď ze mě má lít jako z vola, je to můj osud, jen ten okamžik zaznamenám, mám ho přijmout a být šťastná. Člověk v nevědomosti zkrátka dělá spoustu egoismů, ani nevnímáte, že to děláte, takže se tam vždycky něco musí vyčistit. Ale, teď si představte, když vy si představujete, že by něco mělo být, takže každá vaše buňka chce něco jiného, už v tom těle je disharmonie. To si představuje tohle, a tohle... Ne, ne, ne. Komplikujete sami svému tělu svůj pobyt v těle, vy to máte nechat na boží vůli. A uvidíte, jak on vás povede. Vy si se vším děláte starosti. Neměli byste si dělat starosti. Všechno je totiž součástí divadla, který jste si zvolili.

Už jsem vám to jednou vyprávěla, dříve, část lidí odešla, zůstalo jen pár lidí. Já jsem před čtyřmi lety, k mým padesátým narozeninám, a to jsem i viděla – měla jsem vizi – byl to velikánský dům, byla jsem v padesátém patře, bylo rozestavěné, a vytírala jsem krásné dlaždičky, byly mramorové, já jsem se z toho vzbudila. A fakt v padesáti letech, to bylo za dva roky na to, potom jsem konečně po třiceti letech došetřila na koupelnu. Tak jsem to viděla, tak jo, tak jsem dostala k narozeninám, ty jsi super. Načež přišli dva úžasní kluci, byli to fajn zedníci, makali jak šrouby. Mám nádhernou koupelnu už čtyři roky. Nicméně oni mi dělali ještě obklady do kuchyně a lino potom, když už se dělalo. Sice jsem měla našetřeno, ale já jsem se najednou dostávala do mínus šedesáti tisíc, ale měla jsem si kde půjčit, takže jsem si půjčila u Petrušky s tím, že budu šetřit. A pamatuji si, dvanáctého června jsem si všechno vymalovala, uklidila, byl první den, když jsem se ráno vzbudila, najednou jsem seděla úplně v jiném bytě. Když mám dluh, tak i když mám peníze v peněžence, vím, že nejsou moje. Já mám pocit, že fakt, že s nimi radši šetřím, snažím se dávat všechno na stranu, takový ten pocit Jednoty, že mi to vlastně

nepatří. Ono vám nic nepatří i když jsou pak vaše, načež když je to takhle do mínusu. Nicméně, já jsem věděla, že teď, než na těch šedesát tisíc našetřím, že to bude nějakou dobu trvat a udělala jsem si to, co dům dal. Měla jsem tam pohanku, zeleninu, udělala jsem takové pohankové rizoto. Moc mi to chutnalo. A teď sedím nad tím talířem naloženým, vedle příbor, tak jsem se na něj těšila. Říkám: „Taková jednoduchá a dobrá strava. Teď mě čeká dlouho.“ Takhle mě to bliklo. „Takhle se budu teď stravovat dlouho, ale budu ráda.“ Teď jsem vzala vidličku, napíchnu to a ozvalo se: „Ani ten dluh není tvůj. Ani ten dluh ti nepatří.“ Ono vám to dojde. Ano. Lidé si myslí, že když peníze mají, že jim patří. A i ty minusy si samozřejmě přivlastní. A pak si z toho děláte starosti, ale to je součástí situací, které jste si zvolili ve vašem životě. A on to za vás všechno zaplatí. Pozor, kdybyste si mysleli, že vás nabádám k tomu, abyste si neplatili svoje dluhy, to tak není. (*Smích*) Vy je zaplatit musíte nebo měli byste chtít a rádi, protože i ti druzí lidé jste vy, vy to vlastně platíte sami sobě. A věřte mi, kdybyste to neudělali, dočkáte se drsných věcí v budoucnosti.

Já nevím, vyprávěla jsem tady příhodu před devíti měsíci o panu doktorovi, jak tenkrát dlužil ty peníze, pamatujete si? To je příběh, který vám musím vyprávět ještě, než teď začnu odpovídat na dotazy, abyste věděli, že když skutečně se vás netkne hladina zákona hmoty, tak že všechno ovlivníte. Kdysi dávno ještě za totality, než jsme byli soukromníci, tak se přistěhoval k nám do Teplic z Moravy jeden pan doktor. On se musel přestěhovat z té Moravy, protože byl velmi zvláštní a nesmírně chtěl peníze, a hlavně přes ženy, které k němu chodily jako ke stomatologovi, on si od pacientek půjčoval velké peníze a ty nevracel. Takže z té Moravy byl vyštípán až do severních Čech. Jenže on se tam zase začal tak chovat, a ještě do toho potom padla totalita, pak jsme přešli do soukromí. A on potom, když byl v soukromí, tak vidíte, u nás (u vás je to určitě taky), když byste někdo byl stomatolog a spolupracoval jste s laboratoří, tak pacient přijde k lékaři, ten vezme otisky a práci zadá laborce. Laborka má, tedy já, vlastně dvě třetiny ceny, ona investuje do materiálu. Udělá to pro doktora, dostane zaplacený materiál a práci. A jedna třetina platby od pojišťovny patří lékaři. Takže, když potom doktor neplatí laboratoři za tu práci, tak vlastně krade materiál té laborce – a za ten materiál to jsou největší sumy. Materiál je drahý na stomatologii, která se tady teď odehrává. A tenhle doktor přišel do soukromí a začal spolupracovat s laborkami a neplatil jim faktury. Takže ty laborky, třeba u jedné měl půl milionu, pak už mu řekli, že si od něj nevezmou práci. On se přestěhoval k jiné laborce. A pak postupně se vzdaloval od Teplic, do Ústí, do Děčína, do Kladna, do Poděbrad – to už pak byly stovky kilometrů. Jenže oni se samozřejmě všechny laborky o tom dozvěděly, potom si dávali avíza a nechtěl pro něj nikdo dělat. A najednou si tenhle doktor vzpomněl na Adamcovou. Já jsem byla samoživitelka, pracuji ve sklepě, nemám žádného zaměstnance. Ten pan doktor mi volal a já jsem věděla, co je, ale já jsem také věděla, že mu mohu možná pomoci. Samozřejmě, kdybych se chovala ve 3D, tak bych si řekla: „Ne, ne, ne, ne. S ním já nechci mít nic společného.“ Ne. On mi to nabídl. Dobře. Třeba to vyjde, třeba pochopí. A teď se dívejte, jak se to vyvíjelo. Tenhle pan doktor se mnou dělal asi od října. Asi týden nebo deset dní před Vánoci jsem byla ve stavu, kdy mi dlužil asi třicet šest nebo třicet sedm tisíc. Já jsem neměla ani na kapra ani na dárky, blížily se Vánoce, dvě malé děti. Zkrátka já jsem byla totálně v pr... A teď samozřejmě jsem

věděla, vevnitř to ego na vás útočí – ta hladina ega: „Vynadej mu, řekni mu to, vyhrožuj.“ Takový ten třes, to vás nutí jakoby vyboulovat tu trojku, hlavně to jde přes ní. Já jsem věděla, že tudy cesta nevede. Já jsem se na něj nezlobila, ani nebylo na koho, protože ten Bůh, který je v tom člověku, on je tak podříznutý egoismem, že on tak chce ty peníze, on za to nemůže. Já jsem pořád myslela na jeho nitro a vždycky, když ke mně přišel, tak jsem říkala: „Pane doktore, já potřebuji proplatit faktury.“ On se obhajoval tím, že pojišťovny neplatí, ale druzí doktoři měli zaplaceno, já jsem věděla, že to tak není. Ale nemůžete tomu člověku říct: „Kecáš. To tak není.“ Takže já jsem přistoupila na hru s jeho egoismem. A vždycky on přišel, říkám: „Pane doktore, prosím vás, já mám dvě malé děti, nemám na materiál, my chcípáme hlady. Já vím, že vám pojišťovny neplatí, ale když byste si mohl někde půjčit, byla bych velice ráda, protože já to musím nějak vyřešit. Navíc, já nemám ani na kapra, natož na dárky a těm dětem to nemohu udělat. Já nevím, co mám dělat. Buď tedy zavřu laborku, já se na vás nezlobím, já vím, že vy za to nemůžete.“ To je průtok lásky. Pozor. A on: „To víte, ale oni fakt neplatí.“ Říkám: „Já vám věřím. Víte co? My to uděláme jinak. Já zítra počkám před vaší bankou v autě, vy se tam půjdete podívat. Buď zaplatí nebo nezaplatí, protože já už tady mám složenky, které já už potřebuji zaplatit.“ On se mnou hrál asi čtyři dni komedii. Přijel před banku, já tam seděla v autě, on vlezl dovnitř. Já věděla, že se šel do banky vyčůrat, pak vylezl ven a říká: „Nic.“ Já říkám: „To nevádí, tak zítra, ano.“ Zase jsem odjela. Pořád jsem si hlídala, aby na mě nemohl ten můj černý, pořád jsem si udržovala odstup od negativních emocí. Tak dva, tři dny, bylo to pár dní před Vánoce, on mi přinesl třicet pět tisíc. A potom asi za týden, za deset dní, doplatil zbylé dva tisíce. Představte si, na Nový rok najednou volá a mně bylo tak blaženě, ne z toho, že ty peníze vrátil, ale že tohle, co vám teď budu říkat, se stalo, on říká: „Paní Adamcová, chcete se mnou ještě spolupracovat?“ Já říkám: „Proč se ptáte, pane doktore? To víte, že ano. Není důvod, proč bych nespolečovala.“ „Víte, já jsem něco vymyslel. Já jsem si řekl, že každou práci, kterou si k vám dám, když si ji půjdu vyzvednout, tak hned vám ji z ruky do ruky zaplatím.“ On začal spolupracovat se svým vlastním Nadjám. Pak to chodilo, přesně, co jsem mu dala, on mi hned dal do ruky. A jednoho dne, to bylo v roce dva tisíce jedna, pamatuji si, to byla pryskyřičná korunka, ta stála dvě stě osmdesát osm padesát. A on už v těch dveřích mi říká: „Ale já mám jenom dvě stovky.“ Říkám: „To nevádí, pane doktore. Dejte mi ty dvě stovky. Těch osmdesát korun já nechci.“ Od té doby jsem ho neviděla.

Uplynuly dva roky. Na podzim dva tisíce dva, to bylo někdy v srpnu, září, moje maminka dostala mrtvici. Tenkrát už nebylo zapotřebí mě vyučovat. I tohle se děje, prosím vás. Já už jsem maminku brala se všemi egoismy, které tam byly jako správnou, to se mnou dávno nic nekývalo. Takže Nadjá zkrátka vědělo, že už není zbytečné, že maminka dostala mrtvici. Po mrtvici je úplně jiný člověk, úplně někdo jiný. Ona sama říkala: „Ty, to mi řekni. Deset let mi vadilo, že táta je mrtvý, a najednou to chápu.“ Tam nebyly ty egoismy, takže pak už jsem měla i úlevu, aby maminka se mohla měnit. Nicméně, maminka mi říká: „Já něco potřebuji dělat, já se zblázním. Nebo chci umřít.“ Já říkám: „Víš co, mami? Tak to tedy ne. Prober si věci, ty máš samé takové krásné věci, už je dávno nenosíš, alespoň budeš mít co dělat, vyčistíš si skříně a já to všechno odvezu do Červeného kříže.“ To byl dobrý nápad. Maminka se toho chytila, takže si všechno

vyčistila a já jsem odvezla ty kufry do Červeného kříže. Přijedu, zastavím, otevřela jsem kufr, a najednou slyším: „Dobrý den, paní Adamcová.“ Já se otočím a tam stál ten pan doktor. Říkám: „Jé, pane doktore, já vás ráda vidím.“ A fakt jsem ho ráda viděla. Říkám: „Vy jste se někam ztratil?“ On říká: „Ale jezdím teď pracovat do Prahy.“ Říkám: „Jak se máte?“ Říkal: „Dobře.“ A teď vytáhl peněženku. Říkám: „Co to děláte?“ „Já vám dlužím stovku.“ Říkám: „Ne, pane doktore. Vždyť já jsem vám tenkrát řekla, že to nechci. Prosím vás, osmdesát korun, člověk přijde v životě o víc. Jen si to nechte.“ On: „Ne, ne, ne.“ Dal mi stovku. Říkám: „Počkejte, já vám tedy musím vrátit.“ On: „Ne, ne, ne. To máte za odměnu.“ Já jsem jediný člověk, kterého přeplatil. (*Smích*) Ale já měla radost z něčeho jiného. Víte, i ty peníze i ta hmota, která tady je, jsou tady jenom jako hra, aby se prozkoušelo vaše nitro, jak reaguje. Ten člověk pochopil, že je mu dobře, když si může vyčistit vztahy. Takový člověk, který někomu dluží neví, kdo ho prokleje, kdo ho na ulici chytí pod krkem, kdo co udělá jeho rodině. Teď nedávno byl proces s lidmi, kteří vytunelovali českou ekonomiku. To jsou obrovští boháči, oni žijí ve Švýcarsku. Ti lidé jsou nešťastní. Ten člověk nikdy neví, on sám vlastně někomu vzal, takže on žije ve svém světě, kdy očekává útok odebrání svých věcí, které si přivlastnil.

Já si pamatuji, v době, kdy jsem splatila leasing, tak jednou přišel ten černý přes mého tehdejšího partnera a říká mi: „No teď, když jsi splatila leasing, tak si můžeš koupit nové auto.“ Říkám: „Ty jsi upadl?“ Chechtala jsem se: „Teď? Já jsem ráda, že nemusím nikde mít žádný dluh. Představ si, vždyť já tady od rána do půlnoci sedím v laborce. Víš, co si přeji? Jít ven s tou Betynkou (my jsme měli pejska), jen tak, aby se mohla vyčůrat, abych jenom šla, aby mi foukal vítr do vlasů, nemusela jsem na nic myslet. Tak si představ, když zase si uvážu nějaký dluh. Já to auto potřebuji, abych jezdila pro otisky, na to budu platit takový leasing? Mně stačí, když auto má čtyři kola a volant a je v dobrém technickém stavu.“ On na mě tak koukal. A říkám: „Podívej se, ještě se budu bát, aby mi ho někdo neobjel korunou na tom parkovišti. Když mě tohle auto, co mám, a já ho mám ráda, objedná tou korunou, tak mi to bude úplně jedno.“ Myslel na tu hmotu. Mě to zatěžuje. Ano, to je ono, vy se osvobodíte od těch všech věcí.

Ale hlavně, víte, nejkrásnější pocit lehkosti je, když máte čisté svědomí, to znamená téměř žádnou karmu. A když se vždycky chováte ke druhým lidem, jako byste to byli vy sami.

Takže jdeme k otázkám:

Ivanko, prosím, keď urobím nejaké negatívne emócie a hneď to zistím, že to nie je správne, mám občas výčitky, že som sa zachovala zle. Ako to urobiť? Ďakujem, Darina.

Darino, to už je další blokáce, podívejte se, a je to zbytečné. Všichni, věřte mi, všichni, včera jsem o tom mluvila, i osvícený člověk slyší ego, protože je potopený do těla, a to tělo je součástí hmotného světa a musí mít egoismus. Kdyby ten člověk ztratil egoismus, tak by se tělo tady neudrželo, odešlo by. To nejde. Takže i osvícený člověk i velmi čistý člověk, má v sobě negativní věci. Ale pozor. Vy jste Bůh. Jste láska, vy jste všechno, co tam je vyšrafováno červeně. A to, co je vyšrafováno černě, což vlastně k tomu patří, tyhle hmotné stránky, vycítí tyhle věci, ale to nejste vy, to se tam odehrává

samo. Já vás přicházím učit, že to nejste vy, abyste tomu nepodléhali. To je všechno. Stačí to neposlouchat, když to nebudete poslouchat. Nejhorší je, člověk ve 3D, že se to tam ozve a ten člověk poslechne a udělá to. Už jsem na základních přednáškách vyprávěla, že když jde po ulici člověk, zloděj, a ten černý mu řekne: „Ukradnu auto.“ On si myslí, že je to jeho rozhodnutí a poslechne, to je loutka, ti lidé jsou jenom loutky, oni poslouchají tohohle černého pána. Pozor, už víte, že on není negativní. Ano. On je dobrý, protože do té doby, dokud tu máte tyto životy takto žít, tak budete. Jednoho dne ale přibíráním emocionálního kvocientu život po životě, když se vám zvýší Božství, najednou začnete slyšet i takové: „Nedělej to.“ To už je hlas vašeho Nadjá, takové to svědomí, které my vlastně označujeme za čistotu v sobě. To vás vždycky Nadjá, to božství neboli vy sami, varuje před tím, abyste poslechli toho černého pána. Tady pak jste čistější a čistější, ale pořád ještě to tam je, pořád ten negativní hlas. I já někdy slyším tenhle hlas, který se tam ozve. Ale pozor, ještě by vás chytil, když byste si o sobě mysleli, že jste špatní a ještě si, pozor, dělali výčitky. To je blbost, to není vaše, vy jste bohové. To, co se tam odehrává negativního, vás má iluzorně oddělovat od vaší skutečností, která je 5D. Takže první fáze je, člověka hluboce 3D, že mu to tam ego řekne – a on to udělá. To je ta mrtvolnost, ta loutkařina. Další stupeň je, že ten člověk to neudělá, ale začne si dělat výčitky, že to v sobě má. To je také ještě ovlivňování z hladiny zákona hmoty. Je to zbytečné. Čistota je, že to tam vidíte a ignorujete to. Není z čeho si dělat výčitky, stačí, že to neuděláte.

Vzpomeňte si, já, když jsem byla čtyřletá holčička, mně tenkrát maminka potrestala, tohle bylo na základních přednáškách. A pamatuji si, že to bylo nespravedlivé, že jsem to fakt neudělala. Ona si to myslela, ale já jsem jí to neuměla vysvětlit, byla jsem moc malá. A přišlo mi to hodně práce, než bych to vysvětlila, radši jsem si nechala dát na zadek. Tak mi maminka řekla: „Běž si pro měchačku, sundej si punčocháče (takové ty hnědé, ty bavlněné), ohni se tamhle přes křeslo v pokojíčku.“ Dostala jsem dvě rány měchačkou. Pak jsem si ještě musela uklidit tu měchačku. Maminka říká: „A běž do pokojíčku, zavři dveře a přijdeš, až tě zavolám.“ Já jsem zavřela ty dveře, opřela jsem se o ně. A teď ta maminka byla nesmírně precizní stvoření. Můj pokojík nevypadal jak dětský, tam nebyly žádné obrázky, žádné hračky. Hračky byly ve skříni, já jsem otevřela skříň, vyndala jsem si hračky, když jsem si pohrála, tak jsem je dala dovnitř, zavřela jsem skříň a bylo uklizeno. Tak si dovedete představit, první pocit při pohledu do toho pokojíku bylo – nuda. Co tu budu dělat? Pro mě bylo štěstí být venku s dětmi, a to jsem nemohla. Tak tam koukám do toho pokojíku, najednou se ozvalo, že si přeji, že když ta maminka byla tak nespravedlivá, aby zemřela. Já jsem třeštila oči do toho pokoje, já jsem věděla, že uvnitř mluví někdo, kdo nejsem já, protože já bych si v životě, kdyby mi druhý člověk utrhl ruku, nohu, tak bych si tohle v životě nemohla říkat. A od té doby, od těch čtyř let, jsem věděla, že ve mně je něco, co se za mě vydává, co mě přemlouvá k různým věcem.

Stačí neposlouchat. A už vůbec nedělat si výčitky. Kdybyste si dělala výčitky, Darino, tak vám to zdemoluje ještě dvojku, vylučovací systém, to je zbytečné. Je to tam, je to tam, já to ignoruji, přehlídnou to, to nic není.

Niekedy sa mi dejú veci a ja neviem, aké ponaučenie si mám z toho vziať. Čo mi chcú povedať, alebo ma napadá veľmi veľa možností, prečo sa to deje a neviem, čo je správne. Ako zistiť, čo je správne a čo mi chce tá situácia povedať?

Ano, to jde zjistiť, ale jenom jednou cestou. Zkuste si představit, Bůh je nad námi a jsme to my všichni, součet všech, a ten Bůh nás velmi miluje. Jste to vy sami, vy, kteří se vtělíte do každého toho svého těla. A ten osud je nejlepší, vidíte to, vše je dobré. Tohle je motiv pod vším. Jestliže se na všechno budete dívat, že je dobré, budete vědět, proč se to děje. Jestliže to budete odmítat, nebudete to vědět, bude to zahalené stínem. Jestliže vím, že tohle se teď tomu člověku děje nebo i mně, vím už, proč je to pro něj dobré, tady už jste v Jednotě. Ano, ten člověk se učí třeba trpělivosti. Nebo musí teď odmítnout svoje negativní chování z nějakého důvodu, musí prokázat, že neumí reagovat agresivně. Musí zastavit svou vlastní karmu, protože on to dělá sám sobě a neví to, to musí pochopit. Ten člověk, který je hodně vysoko duchovně, sebemenší drobnost, kterou udělá, má okamžitě zpátky, to je bumerang, to jsou hodiny, minuty. Ale zase pak, když už se prolnete do čistoty a jste optimista, slyšíte, to je vlastně optimismus, dívat se, že je všechno dobře, ano, neexistovalo nic, co by mě položilo. A věřte mi, že jsem zažila drsné chvíle. Nikdy jsem nebedovala. Když už ne kvůli sobě, tak kvůli druhým lidem. Vezměte si, kdyby holky viděly zdemolovanou mámu třeba lítostí, že se něco děje, ony už by si dělaly o mě starosti. To bych jim nikdy neudělala. Ne, nic mně nepoložilo. Tam dostanete obrovskou sílu a vidíte, že je všechno dobré a jak se pak všechno může vyřešit. Já jsem i ty děti tak vychovala, a to je jediné, co jim můžete dát skutečně a hodnotně a natrvalo. O to už nikdy nepřijdou, že je nic nepoloží. Taky jsem je naučila tomu, že nesmí ubližovat ani myšlenkou druhým lidem. Když se potom obě v sedmnácti vdávaly do zahraničí, tak jsem o ně nikdy nemusela mít starost. Já jsem věděla, že ony to neudělají, takže jim ten svět neublíží, byť jsou ode mě vzdálené daleko. Ale hlavně jsem věděla, že kdyby náhodou to porušily, tak si to zaslouží, takže s tím budu souhlasit. Víte, vy všechno z dálky můžete ovlivňovat svým klidem a mírem. Už tím je chráníte.

Já jsem i na těch základních přednáškách vyprávěla, tenkrát, když to Nadjá přišlo a ptalo se mě, co bych udělala, kdyby mně Lucinku, tehdy dvouletou, někdo zavraždil. A já sama jsem téhle mé dceři dělala výklad, vidíte, je to moje dcera, až když jí bylo dvacet pět. Já bych nikdy nikoho neurychlila. A kdybych byla ve 3D, tak bych chtěla, aby moje děti věděly víc, než ti druzí. Ne, ne, ne, já jsem věděla, ona má logiku, kterou si potřebuje promyslet věci, tam to trvá trochu déle. Ona je super človíček. Takže až v pětadvaceti letech jsem jí tohle vyprávěla. Takže jsem vlastně popřála štěstí tomu imaginárnímu vrahovi, protože ano, nikdy bych nechtěla být na místě toho člověka. Pro mě je mnohem lehčí odpustit čin druhého člověka než sama ublížit druhému člověku. A tehdy to Nadjá přišlo a řeklo mi: „Výborně, dítě moje. Proto se to nestane.“ A když jsem jí tohle řekla, tak ona říká: „Mami, tys mě zachránila.“ (*Smích*) Ano i ne, samozřejmě. Tam je to pomyslné, tam se jenom ukazovalo, jak to funguje, jak to pracuje. Tohle je důležité.

Takže vidíte, dělat si starosti, chránit ty děti takhle rukama, to nikdy neuděláte. Ne. Vy je musíte naučit té nejlepší ochraně výchovou. Pozor, ochrana, když si kolem sebe děláte obaly, je magie. A ubližujete si, když se chráníte, protože vy jste ti, kteří si ten osud z A do B objednali, takže vy se bráníte svojí vlastní vůlí Boha, který si tohle vybral, takže pozor, to jsou obrovské dardy, které přijdou. Ne. Vy toho člověka ochráníte tím, že ho vychováte tak, aby nikdy neuměl nikomu ublížit ani myšlenkou, tehdy se mu nic nestane, ten člověk se pak stává svatým grálem. Ale pozor, má to taky ještě jednu podmínku. Když budu člověk, který tohle bude vštěpovat jako morálku svým dětem a nebudu se tak chovat, tak ty děti se to nenaučí. Ty moje děti se to naučily, protože věděly, jaké se pak děly zázraky. Ony se dějí. Tam se dělo takových věcí.

My jsme třeba nikdy neměly peníze. A jednou moje starší dcera jela na výměnný pobyt do Anglie. Znáte to. Ty děti se pak tam umístí do rodin a žijí tam týden. A já jsem tenkrát řekla: „Luci, já jsem dala dohromady peníze na ten zájezd, ale už nemám na kapesné.“ Oni měli mít buď libry, dolary nebo marky. Říkám: „Hele, jídlo tam budeš mít v rodině, já ti dám hodně věcí, ten týden ti to vydrží, nějaké konzervy tam budeš mít. O pití si řekneš. Ale bohužel ti nemohu dát žádné peníze. Nemám na to.“ A ona: „Jo.“ Vidíte, on to musí ten človíček také přijmout. Představte si, oni odjížděli v sobotu v jednu hodinu od školy v Teplicích a my jsme měly ještě to ráno takový malý zádrhel s naším štěnětem, musely jsme s ním dopoledne ještě na veterinu. Lucinka se připravovala, já jsem pak dodělávala oběd, a najednou ve dvanáct hodin zvonek. Jdu otevřít, tam stál starý pán a v ruce držel obrovskou kytici růží. Já jsem si myslela, že hledá někoho v ulici, toho pána jsem nikdy neviděla. Říkám mu: „Dobrý den. Hledáte někoho?“ On říká: „Vy jste paní Adamcová?“ Říkám: „Ano. My se známe? Jdete za mnou?“ On říká: „Ano.“ Tak já jsem seběhla ke vrátkům, říká: „To je pro mě?“ On: „Ano, to je pro vás.“ Takovou kytici jsem nikdy nedostala. Říkám: „Ta je krásná. Čím jsem si to zasloužila?“ On říká: „Víte, já chodím k té a té paní doktorce. Vy jste mi dělala zlatý můstek. Já mám pocit, že to jsou moje zuby. To je tak božské, já jsem si u paní doktorky vyprosil vaši adresu. Doufám, že se nezlobíte. Já jsem vám teď přinesl za odměnu, tady máte květiny.“ Říkám: „Ježíš, vy jste mě dojal. Vy jste hodný.“ Tak jsem se s ním rozloučila. On odešel. Přijdu do bytu, kytici dávám Lucince a říkám: „Lucinko, prosím tě, já musím jít dělat kaši. Už jsou dovařené brambory. Běž dát tu kytici do obývacího do vázy.“ Tak ona nalila vodu do vázy, odnesla ji. Teď najednou volá z obývacího: „Mami, mami, pojd' sem. Pojd' sem!“ Uprostřed těch růží byla obálka. V té obálce, já už nevím, jestli to bylo sto nebo dvě stě, byly marky. A ta Lucka vidí ty marky a říká: „Ty jsi ta nejlepší směnárna.“ (*Smích*) Ona měla důkaz. Ale ona by ho dostala nejenom kdybych já věděla tyhle věci, ona musela také zapracovat jako dítě, že jí to nevadilo. Ano, ona se smířila s tím, že zkrátka kapesné mít nebude – a dostala ho. A tyto zázraky jsme pak dennodenně prožívaly, protože jsem se tak chovala a ty děti si ověřily, že to funguje, že to pracuje.

Jednota je neuvěřitelný zdroj bohatství. Je to ten roh hojnosti, který se o vás neustále stará. Vy se neoddělujete v iluzi do pozice hmoty. Vy nebojujete v úrovni hmoty. Ano, dokud člověk slouží hmotě, je otrokem hmoty, pokud se od hmoty neosvobodí. Teprve tehdy, když si vás hladina zákona hmoty prozkouší, že vás ničím neovlivní, tak ona slouží vám. Tak.

Manžel ma berie ako matku svojich detí. Oslovuje ma – mamka, mamina a necítim, že by ma bral ako partnerku.

Víte, my se někdy dostaneme do zvláštních rolí. Já mám kolem sebe spoustu lidí, kteří byť jsou třeba partneři, tak v nich cítím třeba sourozence. My s mým mužem, skutečným mužem, žijeme spoustu let. My jsme vlastně polovina jeden druhého. A také jsme žili ve velice zvláštních poměrech. Vždycky jsme se velmi milovali, ale nesmělo to být, my jsme třeba byli sourozenci. Teď už to mohu říct. Tenkrát tam fungoval i incest, jak jsme si zkrátka nemohli pomoci. To jsou věci, které se dějí a všechno si musí ti lidé prožít. Vy si ji prožijete, abyste pak cítili s těmi druhými. A také pak andělé říkali, že dneska už bych si mohla zahrát jakoukoliv roli, lehce, protože ji mám za sebou. Třeba jsme byli v pozici, kdy jsme se setkali, jeden z nás byl boháč, druhý chudšas. Nebo už byl jeden ženatý nebo vdaná a druhý ne. Bylo to velmi těžké. Nebo jsme byli bratranec se sestřenicí. Vždy to bylo v době, kdy nebylo možné žít spolu a bylo to pro nás velmi těžké.

Teprve tehdy, až přijmete tu roli a vzdáte se toho partnera jako by v pozici ve které byste ho chtěli vidět, musí to tak být, nesmíte mu to mít za zlé, jde obrovskou láskou k jeho nitru přijmout tuhle roli, teprve potom se on může začít měnit, ale nepočítejte s tím. To by byla vypočítavost, že se to nějakým způsobem urovná. Ne. Přijměte to a jeho nitro se propojí s vaším. Jestliže ještě bude napětí, jakmile byste to chtěla trošku jinak, nikdy se to nezmění, pak budete víc slyšet egoistický hlas, který by eventuálně chtěl takhle a tohle. Vydržte nějaký čas s obrovským láskyplným postojem, pak se teprve mohou začít věci měnit. Jste dnes v roli partnerů, bůhví, co jste prožili v minulosti. Nešťouejte do toho, když to není nutné. Ono se vám to stejně objeví samo. Buďte spokojená alespoň, že je třeba hodný, važte si všech těch věcí, které tam jsou, pak se může začít něco měnit. Hlavně také máte spolu děti. Takže to jsou vždycky touhy.

Já jsem teď zažila zvláštní příběh jedné ženy a ten vám budu vyprávět. Tady je to až do extrému vyhrocené, ale chci vám to ukázat z toho důvodu, abyste viděli, že pak ten člověk v tom egoismu může napáchat sám sobě i druhým více zla, než je nutné. Tahle žena žije v Čechách. A ona se dostala do partnerství, kdy toho partnera milovala, on ji. Nicméně byli velmi chudí a neměli peníze. Má s ním syna, a samozřejmě měla lásku, měla hezké zázemí, ale neměla peníze. Egoismus způsobil, že chtěla peníze. Takže se jí do života dostalo – milenec, který byl nesmírně bohatý. Ona posléze dala přednost tomu zajištění, takže odešla od manžela. Odešla k tomu svému milenci, který byl velmi bohatý. Žili spolu asi devět let. Dnes mají spolu asi šestiletou holčičku a teprve minulý říjen se vzali. Jenže už v době, kdy se brali, ona věděla, že ji nepřitahuje, on ztloustnul a chrápe. Tam viděla všechna negativa. Už neviděla pozitivitu v tom, že je zajištěná. Vidíte to, vy nemůžete, promiňte, jsem drsná, vždycky jsem byla, nemůžete jednou prdelí sedět na dvou židlích. Buď budu spokojená, že mám šťastné partnerství a jsem bez peněz. Nebo budu spokojená, že jsem zajištěná a nebudu hledat blechy na svém partnerovi, to už je váš výtobytek. Pozor, teď její syn, který studuje v Praze, se dostal do nájmu k jednomu muži, který je asi tak věkově stejný, jako ta žena a ona tam tomu svému synovi pomáhala stěhovat věci. Najednou tam přeskočila jiskra. Tam je taková ta živelnost v tom vztahu. Ten člověk seděl za příživnictví, ale hlavně, už si od ní půjčil

asi třicet tisíc. Už dávno mu měly přijít na účet nějaké peníze, ty zase nechodí, samozřejmě. Teď ona tam je tahaná tou živelností a zvažuje, jestli opustit manžela. Říkám: „Jsi ty normální? Ty se zase hrneš do dalšího průseru. Egoismus je, že chci něco jiného, než mám. Ne. Ale tohle už bude, tam už mohou být i dluhy z toho člověka, které přijdou na tebe. Proč si to komplikuješ? Zastav to už jednou provždy. Tady máš tátu, který miluje svoje šestileté dítě. Jsi tam zajištěná. Už jednou sis to zkomplikovala, to může být ještě horší.“

Vy se máte dívat na to, co je dobré. Přehlížet to, co byste chtěli, aby se změnilo. Tehdy, když to přijmete, spojíte se s nitrem toho druhého člověka, všechno se vyřeší. Všechno se vyřeší. Vy máte jenom vydržet, to je pokora. Ego vám tam vnucuje to chtění a tu lákavou nabídku. Jenže vy máte jen jedno jediné, čím se můžete upsat – a to je vaše duše. Takže si to zbytečně nezhoršujte.

Čo by sme mali a čo nemali jest? Správne stravovanie, mäso.

Víte, řeknu vám to trochu jinak, pak to rozebereme, ano. Zkuste si představit realitu tohoto světa. V hmotném světě vlastně Bůh požívá Boha. Ano, to je realita. Protože všechno, co je potopené tady v hmotném světě je jenom zdánlivě neživé. A jsou všechny věci živé, vezměte si, že i rostliny se rozmnožují, pohybují se, jenom my to vidíme jinak. Takže to byste nemohli jíst vůbec nic. Člověk ale v jisté fázi, když se učí soucítit a milovat s druhými bytostmi, s velikým soucitem jakoby nad těmi zvířaty maso odmítá, ale skutečná realita je maličko jiná. Skutečná realita je, že i zvíře, které má dojít do bodu B, tak dojde, a když by nemělo, tak by ho nikdo neuložil. I tohle je realita. Ale tam jsou ještě vstupy jiné. Když tedy jíst maso, tak byste měli jíst maso zvířete, které mělo nejméně stresu ve svém životě. To znamená, které žilo v přírodě a žilo spokojeně a jedlo správné věci, to znamená přirozené věci, a nebylo krmeno někde vlastně v nějakých výkrmnách, kde ten člověk v rámci toho, aby nabyla hmota toho těla, aby bylo výraznější.

Nicméně já vám povím můj příběh. Já jsem totiž deset let nejedla maso. Přišlo to samo, já jsem nikdy vlastní vůlí nic neudělala. A stalo se mi, že jsem se tedy dostala do stavu vegetariánství. Po deseti letech, vezměte si, po deseti letech v roce dva tisíce jedna ze shora přišli a přikázali mi, a já poslouchám, abych začala jíst maso. Celá léta mi to bylo divné, do dneška ho jím, nepřeháním to tedy. Mně vždycky maso chutnalo, já jsem byla vychovaná na mase. Tatínek byl takové to: „Knedlíčky nemusíš, Ivanko, ale masíčko spapej.“ Ale, pozor, vezměte si, už je rok dva tisíce třináct, takže vlastně zase dalších dvanáct let maso jím, bylo mi divné, proč. A teprve teď, je to čtyři měsíce zpátky, když při jedné návštěvě přišli, tak mi řekli proč. Bylo to velmi udivující. Celou dobu jsem se ani neptala. Já jsem si říkala, že se mám něco dozvědět, tak mi to řeknou. A oni mi teď řekli, že mě připravovali pro vás a kdybych to maso nejedla, pozor, to jsem si ověřila, vám se změní úplně myšlení, protože to jsou hrubohmotnější vibrace, tak bych vám utekla, vy byste mi nerozuměli. Takže oni si mě připravili a pak mě tím příkazem, abych jedla maso jako by zpomalili, protože pak by vylezl někdo, vůbec bychom byli jakoby vzdálení, to by nemělo smysl. Takže vlastně já kvůli vám, z velké lásky, maso jím. (Smích)

Ale tady ten dotaz byl ještě na úplně něco jiného. Prosím vás, teď je velmi dobré jíst živou stravu, ta je velmi důležitá. A mixujte si, to je super, já to sama dělám, pozor, vypadá to jako sračka, ale je to strašně dobré, je to rozmixovaný chlorofyl. To znamená – špenát, kapusta, všechno, co je zelené. Dejte si pár listů do mixéru, zalijte to vodou, rozmixujete si takovou zelenou šlichtu. To jste se lekli, co? že řeknu sračka. Do toho si přidáte banán, ten banán ztlumí takovou tu zvláštní chuť. Totiž základní buňka chlorofylu je podobná krvi člověka. To už víte, že člověk má v sobě estrogeny. A vaše tělo si umí dosadit tyto estrogeny, protože to je všechno hmota, je z původního základního zdroje. A skutečně krevní buňka člověka je podobná chlorofylu. A tam je hodně živých látek, které mají stejnou jakoby spirálu, je točená na stejnou stranu, je živá. To vaše tělo si začne dosazovat a obnovovat tělesné buňky té vaší schránky, kterých je zapotřebí. Banán stáhne tu chuť. Samotné by vám to nechutnalo, to byste asi i zvraceli, proto si ještě pak něco přidejte. Jednou si tam třeba dám hroznové víno, jednou jahody, jednou borůvky, jablka, cokoli tam můžete dát, abyste měli víc chutí. A to si rozmixuji jako pití a popíjím to celý den. Mám malou lahvičku, je to výborné. Je v tom vlastně i vláknina. Opravdu je to lahodné. Chutná to, jako kdybyste si koupili dětskou přesnídávku pro miminka. Musíte mít tedy mixér s ostrými noži, aby to pití opravdu bylo jako voda. A to popíjete během dne. Dávejte si hodně, minimálně takových šedesát procent, živé stravy. A pak si přidávejte to, co potřebujete. Ale hlavně byste měli vědět, že to je i v programu, protože mně kdysi řekli: „Teď budeš jíst maso nějakou dobu (mě to řekli v roce dva tisíce jedna) a až přijde čas odložit, tak to budeš vědět.“ Ano, už jste si to možná vyzkoušeli sami na sobě, že najednou se vám změní chuť. Já znám u nás v ulici Tomáška, to je známý. Jako rodinu ty lidičky považuji. Ti lidé, ten Tomášek, to byli vyloženě masožravci, samý bůček, tlačinka, jitrnice a prdelačka – to je taková ta černá polévka, nevím, jestli to tady víte, s kroupami, co je ze zabíjačky. A on najednou přestal jíst maso, ale ze dne na den. Říká: „Mně ti to přestalo chutnat.“ On se úplně změnil. Teď už ho zase jí, ale ne v takovém množství a v takovém typu masa, které dříve jedl. Je to úplně jiný člověk. Ono to přijde samo. Najednou cítíte, že ne. I tohle je program.

Už jsem vám řekla včera o celiakii, protože vám všem se mění program. Planeta bude jiná, takže ono to odpadne samo. Ale než to odejde vlastní vůlí, tak byste si to skutečně komplikovali. Víte, já z vlastních zkušeností vím a setkávala jsem se s lidmi, kdy třeba někteří lidé byli vegetariáni jenom proto, aby byli jiní než druzí, aby byli třeba zajímaví. To je egoismus. To musíte ten podnět skutečně mít zevnitř, z nitra. Buď mi to chutná nebo mi to nechutná. Souhlasím, nesouhlasím. Ale nemělo by to být na to předvádění se do vnějšího světa, protože věta, kterou řekl Ježíš, zní: „Blahoslavení chudí duchem, neboť oni Boha viděti budou.“ A teď pozor. Vidíte, to je to, co vám dnes vysvětlují, stanete se Svatým grálem. Jenže teď si musíme vysvětlit tu větu: „Blahoslavení chudí duchem.“ To neznamená, že jsou blbí, (*smích*) jako, že mají v té hlavě málo, což si hodně lidí kdysi dávno představovalo. Ne. Chudý duchem znamená, že vím, že ta hmota, která se tady pohybuje jako iluze, ať to jsou peníze nebo lidé nebo majetek, mi nepatří a nikdy mi patřit nebude, že to je iluze a kulisa tohoto světa, kterou tady já nechám, až odejdu nahoru, už poslouchám.

Takže vy si teď odpočiňte, naobědvejte se, vysprchujte se, jestli máte možnost a v půl druhé se tady sejdeme, ano. Budu se těšit. Pak vám povím zase další věci.

Nesmíte hodnotit setkání s magií jako špatné, protože tyto věci byly pro vás dobré. Vy jste si totiž přišli pro zkušenost, kdy jste věděli, že v krátkém čase vašeho žití jste si mohli uvědomit věci, které již nejsou vaše, ale bez toho prožitku byste si neuvědomili, že to nebylo to pravé ořechové, takže ony byly vždycky dobré. To se týká i přechodu mezi třetí a pátou dimenzí, protože lidé většinou si nejsou sami sebou jistí, tak používají jisté berličky, ale pozor, zbytečně, ale má to tak být, samozřejmě. Ty berličky jsou pomůcky, které různě máte, třeba karty anebo kyvadélka. Já jsem zjišťovala po letech u těch lidí, když ke mně chodívali, že oni vlastně ty berličky už dávno nepotřebovali. Stačí se podívat do nitra a odpověď té čistoty vám přijde, aniž byste se museli spolehnout na něco, o co se opřete. Jenže to jsme my lidé, že si potřebujeme ověřovat všechny věci. My jsme ze začátku nedůvěřiví. Vy víte, že jsem „varovala“ před regresi a před konstelacemi. Pozor, pořád mějte na paměti, že říkám, že vše je dobré. Ano, člověk, který ještě neví o minulých životech a který ještě neví spoustu vyšších duchovních skutečností, pro něj jsou tyto věci dobrým stupněm. On je potřebuje prožít, aby si ověřil své oddělení člověka. A je to velmi těžké přehodnotit, to vědomí, tyto věci. A musí si je osahat, tak je musí vidět, a pro něj jsou dobré. Ale také ke mně třeba chodili lidé, kteří se už dostali na špičku vědomí tady v současnosti. To zase půjde vývoj dál, zase přijdou další učitelé, kteří budou k tomu stavět nadhodnoty. Čas na planetě vždy ten vývoj umožní. A vždy se pravda mění. Ano, změna je trvalá pravda, je to život, je to Bůh sám. A ten člověk, který by se zabrzdil v nějaké vývojové fázi a odmítal by se posunout, on si sám ubližuje, protože ty jeho pravdy už dávno nejsou pravdami. Takže i vy se samozřejmě měníte. Zkuste si uvědomit, jak lidé reagovali před deseti, dvaceti, třiceti, čtyřiceti lety. V každém období byl člověk schopný přijímat něco jiného, věřte mi.

Je to asi rok a půl, dva roky zpátky, mi jedna žena napsala nádherný dopis: „Ivanko, já na vás čekám od roku devatenáct set osmdesát devět. Víte, já jsem numeroložka a chodila jsem k jednomu pánovi na numerologii, to byl výborný učitel. On už nežije. A on hodně obohatil nejenom českou, ale i mezinárodní planetární numerologii. Spousta věcí přes něj přišla. A on v roce devatenáct set osmdesát devět vás kdysi vypočítal.“ A ona mi to opravdu poslala. Tam bylo povídání a bylo tam napsáno, že v Čechách žije žena, která zná pravdu. A neřekne ji v naší době, ona čeká na dobu, kdy moci zla vibračně už na ni nedosáhnou. A ona říkala: „Jediné, co mi na vás nesedí je, že tam bylo napsáno, že jeden z rodičů je Čech a jeden Slovák (já se smála). To jediné nesouhlasí, ale já stejně vím, že jste to vy.“ Já jsem říkala: „Já vás mohu uklidnit, protože můj tatínek sice byl Čech, ale narodil se na Slovensku. On má slovenský rodný list.“ Takže skutečně to tam bylo. Takže vidíte, že i numerolog může jakoby vypočítat a vyřešit z těch čísel všechno. Existují světy, kde se komunikuje jenom matematikou, to jsou vyšší světy, než máme my. A jsou světy, kde se komunikuje jenom hudbou, to jsou také vyšší světy. Tam jsou jistá pravidla.

Abyste viděli, jak ta pravidla trošičku jakoby vypadají. Nedávno v České televizi byl program, byla jsem u maminky, která tu televizi má, a tam byl jeden starý pán

akademik. Byl to člověk, kterému bylo přes osmdesát let a on dostal nějaké národní české vyznamenání za nějaký ekonomický zákon, na který přišel. A ono to probíhalo tak, že vždycky zavolali na pódium toho člověka a předtím, než dostal cenu, tak tam probíhal film. A tam o něm bylo natočené, jak ten človíček, byl starý, měl sako a šel podzimním dnem, padaly listy ze stromů, tam byla lavička a on šel a měl jezevčíka. Ten jezevčík se tam motal, taky už starší pejsek. A on tam vyprávěl, jak obrovsky miluje matematiku. Tam byla cítit veliká láska člověka a taková obyčejnost. Obyčejnost člověka bez egoismu. A on říkal: „Víte, proč já jsem celý život miloval matematiku?“ Já jsem měla až husí kůži. „Víte, já rozumím rovným pravidlům a ta matematika pravidla má. Náš svět ne. Lidé mají ego, každý si dělá nemorálně ty svoje výboje, na které já se nemohu spolehnout. Tak já jsem si celý život utíkal odpočinout od egoistického světa do těch svých čísel, o kterých jsem věděl, že nezklamou.“ To bylo něco úžasného. Ano, tady vidíte, jaký skutečně směr jakoby ta pravidla mají. Ale Jednota už pravidla má. To už není chaos. My začínáme tady první dimenzí, což je dimenze bodu, to je ještě hmota. Pak je další dimenze, to je druhá dimenze, kdy ta bytost žije pouze v rozměrech plochy. Jestliže ta bytost poleze a vnímá jenom plochu a vy před ní dáte ruku nebo papír nebo prst, tak ona neví, kde se to tam vzalo, proč to tam je, odkud to přišlo. Neví si s tím rady. A když milimetr nadzvednete ten papír nebo ten prst, tak ona už ho nevidí, přesto, že ten prst tam je. Leze dál, protože vnímá jenom plochu. Třetí dimenze skýtá další stěnu, vytváří se uměle čas a prostor. A to je poslední dimenze před nevědomostí a vědomostí Boha. Vidíte, třetí dimenze je oddělená a ta bytost se tady v této dimenzi musí naučit bezpodmínečně milovat a neprosazovat svoji vůli. To znamená, že ty bytosti zdánlivě žijí v prostoru a času. Ano, je to opravdu iluze, protože oni si ubližují a naučí se neubližovat druhým lidem až po mnoha životech, kdy ze zkušenosti, že je jim pak učiněno totéž a jim pak začne docházet, uvědomí si, že všechno celá léta dělali sami sobě. Kdyby tyhle bytosti totiž věděly, že lze zabít myšlenkou, tak by to udělaly, ale vidíte, pravidla jsou jiná. Ten člověk se to nedozví do té doby, dokud nedoleze do Jednoty. A tehdy už to neudělá, tehdy už ví, že by ublížil sám sobě. Tam už není absolutně žádný nádech boje, tam už je Jednota neboli my všichni dohromady jsme jedno. I kdyby tady byla miliarda nebo nekonečné číslo těchto postavíček, každá patří svým nitrem do té jedné veliké bytosti. Takže kdyby jen jednu jedinou jste nepřijali, nedostanete se sami k sobě, k té celé zářivé božské bytosti, která tady je. Takže tohle je našťástí poslední dimenze. Těch dimenzí je sto čtyřicet čtyři, alespoň podle toho, co říkali shůry. Věřím jim. Říkám jen to, co mi bylo oznámeno, až tak daleko nevidím. Nicméně, na tom přece vůbec nezáleží. Uvědomte si, že tato dimenze končí vlastně čtvrtou bránou. To znamená odmítáním, nesouhlasem, nechtěním, nepřijetím, kdy ten člověk v iluzi se dostává do své oddělenosti. A potom je vědomé bytí v Bohu. Ty vyšší dimenze ty už o sobě vědí.

Ted' tady před přestávkou byl jeden dotaz, a to se toho týká, protože dcera té ženy vidí postavu, která ji neustále doprovází. Ano, ted' budou i vaše děti, někteří dospělí to také vidí, budou vidět bytosti, protože ty dimenze se blíží. Vaše vibrace se velmi zvýšily, takže někdy uvidíte věci, o kterých budete vědět, že je druzí nevidí. Vy je vidíte, nesmíte se bát, ono to prolne, uvědomte si, že není čeho se bát. Každá vyšší dimenze vidí ty pod sebou, ale ty nižší vždycky nevidí nahoru, protože by byly vyděšené. Ale jsou tady pořád

a nikdy vám před tím neublížily, ony by nezasáhly, protože ony vědí, ty vyšší dimenze, že my všichni jsme jedno. Je to jenom rozděleno jakoby vibrační fází. Takže zachovat klid, neděsit se, všechno přijde samo. I když bychom se považovali v téhle místnosti, představte si, tady třeba ne eventuálně, i když taky, kdyby tady byl dejme tomu koberec. Znázorním vám to tak, že kdybyste viděli do toho koberce, co v něm všechno žije, jaké potvory neuvěřitelné. Jak vypadají všechny ty věci, které tam jsou. A ten svět neví o nás. Maximálně se ho dotknu tím, že na něj šlápnu, ale to zase si považují třeba za nějakou bouři, budeme tomu říkat jakkoliv. A tady vzájemně, vidíte, ty světy se prolínají, ale nevědí o sobě, takže si neublíží vzájemně v tom smyslu, oni zkrátka přežívají. Také tady jsou i jiné světy, které my musíme respektovat. A dokonce nám o tom vyprávěli, ptala jsem se kdysi dávno s mým mužem na delfíny, protože oni jsou mnohem dál, než jsme my. Ale bylo mi řečeno, že oni jdou jiným směrem, proto bylo využito vlastně jiného média, takže vody, těch hlubokých vod, které my tady máme, abychom mohli paralelně žít v hmotném světě v jedné dimenzi. Ale přitom oni jsou připravováni na odchod úplně někam jinam a my také. Takže vidíte, jak ten svět je rozmanitý, jak se vytváří a vyvíjí se. Můžete žít dlouho vedle někoho, nebudete o něm vědět nic. On je ale přitom vaší součástí a připravuje se jeho vývoj zase právě někde v budoucnosti na to, abyste se setkali a něčím, jiným jsme si zase posloužili. Úloha bytosti, která teď ztvárňuje to, co jste, a vždycky bude i jiná, protože můžete být i jinými bytostmi, je strašně důležitá.

A já jsem i v tomhle byla vyzkoušená. Samozřejmě já jako Iva jsem to věděla, že v minulosti jsem to už uměla, ale Iva to potřebovala zažít. A pamatuji si, jednou v noci mě nechali prožít obrovskou vizi, to tedy stálo za to. Já jsem se probudila a přede mnou byla obrovská taková jakoby mýdelnice, jako rosol. Vypadalo to jako velikánská chobotnice. Kapal z toho sliz, bylo to černé, mělo to jedno oko. A já jsem věděla, že je to nějaký mimozemšťan. Teď jsem věděla, že ho musím přivítat. A také jsem věděla, že on si připadá normálně a že já jsem pro něho hnusná, tak jako on se mi zdá, že to musím překonat. A teď si říkám, jeho řeč neumím, tak jsem si sáhla na srdce, uklonila jsem se, jako že ho vítám. Teď jsem věděla, že mu musím podat ruku. Já jsem fakt všechnu sílu, co mám jsem dala do toho, abych tu ruku pomalu natáhla. Teď se začalo zvedat to chapadlo a sliz z něj kapal. Těsně před tím, než jsme se dotkli, tak to zmizelo. Oni mě nechali opravdu až na doraz prožít, že si nebudu nic ošklivit, nic, abych mu dala najevo, že jakákoliv bytost, kdyby eventuálně přišla, tak ji budu respektovat a budu se k ní chovat velmi slušně. Tady nemá co dělat strach, protože i oni, vezměte si, zřejmě i oni se budou bát vás. A teď přicházíte do světa, ve kterém se začnou pohybovat i jiné bytosti, na které vy jste byli doposud zvyklí, protože oni už tady jsou. Většina z nich vypadá jako my. Ale budou se tady pohybovat i v budoucnosti bytosti, které nám nebudou podobné. Takže i na tohle buďte připraveni. Nic to není. Nicméně, když se budu znova zmiňovat o těch bytostech, které uvidíte z jiných dimenzí, nebojte se jich. Teď hodně lidí, nevím, jak je to u vás, ale ten internet je všude po světě, je strašeno takzvanými bytostmi, které přichází jakoby z jiných planet. Jsou tam i nabídky zasvěcování, urychlování. Já bych to nedělala. To, co máte prožít v osudu je stanoveno, je to váš vývoj. Nic se opravdu nedá urychlit, pokud nemáte nic prožít. Zbytečně nekoukejte na tyhle věci, protože se vystrašíte, a to už vás tato oddělenost vlastně má.

Tady jde o to, abyste zachovali klid. Nenechali se vykolejit. To je pro vás velmi, velmi důležité.

Mala som trikrát potrat. Chceme dieťa. Aký prístup si mám zvoliť? Môžem vizualizovať a prosiť o bábätko?

Ani jedno. Za prvé si nesmíte vyčítat, že jste měla potrat. Kdybyste si to vyčítala, tak si neodpouštíte věc, která se tam udála. Potrat skutečně není žádným hříchem. Vysvětlím vám to. Jestliže se dítě má narodit ženě, tak se narodí. Pokud se nemá narodit, tak se nenarodí a už přichází do té ženy, do té bytosti s tím, že skutečně se nenarodí. A věřte mi, pravda je obrácená. Skutečně obrácená, protože nahoře jsme doma, my se jdeme sem vlastně potopit do toho skafandru, do toho těla, které tady má přežívat. To všechno bylo otočeno teď proti vám, byl ukazován hřích. Ano, bylo to nutné, protože bytosti, které žily na planetě v třetí dimenzi, ony ubližovaly, byly toho schopné, musely si myslet, že je to hřích do této doby, než se objevila jedna vrstva, která je schopná odložit tyto pocity.

Já sama jsem byla na přerušení v mých osmnácti letech a neměla jsem žádné výčitky. Já bych bývala jako jediná to děťátko chtěla. A měla jsem rok před maturitou, můj budoucí muž tenkrát nastupoval, ten rok, na vysokou školu a nechtěly to ani moje rodiče, ani druzí rodiče. Pro všechny to byla komplikace. A ten můj muž se tenkrát zachoval úžasně. On mi říkal: „Podívej se, já vím, že ty bys dítě chtěla, ale my máme oba dva ještě školu, ty před maturitou a já celých pět let před sebou. A když nás rodiče, a jsme oba jedináčkové, budou žít, tak nikdo jim nevymluví, aby nezasahovali do výchovy toho dítěte a vychovají to dítě jinak, než bychom ho vychovali my.“ A s tím jsem musela souhlasit. Tak jsme se rozhodli, že půjdeme na přerušení. Co jsme tam zažili na chodbě, to bylo neuvěřitelné. My jsme tam čekali dvě hodiny, tři hodiny, já už si nepamatuji. A vevnitř křik a nadávky. Já si říkám: „Co tam s námi budou dělat?“ Tam byla komise. Bylo tam asi pět doktorů a byl tam tenkrát primář z gynekologického teplického oddělení pan doktor Puchlert. A najednou se otevřely dveře, vyběhl chlap, za ním ženská. Ruce nahoru, ona ubrečená, on křičel našťvaný. A byli pryč. Ty dveře zůstaly otevřené. My jsme tam vešli tak jako, odkud ta rána přijde, takový ten pocit. Ten pan primář ironicky říkal: „Tak povídejte.“ Bylo vidět, jak se baví. Ten můj muž, budoucí muž, se tak na mě podíval v tu chvíli a říká: „No, podívejte se, my jsme oba jedináčkové. Ona má rok před maturitou. Já za čtrnáct dní nastupuji do prvního ročníku vysoké školy.“ A on řekl: „Stačí.“ Takhle bouchnul razítkem a říká: „To je doba. Víte, my se vám musíme omluvit, protože tady ti lidé se někdy chovají tak strašně nemožně, takže mi je tady někdy tak schválně jakoby týráme. A pak jim to nakonec nepovolíme.“ Proběhlo to hladce. Tohle bylo velice důležité pro můj budoucí život. To byla jedna z nejdůležitějších událostí, protože za pět let přišla doba, kdy jsme už chodili spolu velmi dlouho, a najednou se objevovaly ve mně hlasy, protože pozor, tento můj první muž patřil do mého života, já jsem ho také milovala, ale kdysi dávno mi byl ukázán můj skutečný muž. A když tenhle se mi dvořil ze začátku, tak jsem věděla, že není mým mužem, tak jsem ho odmítala, ale Nadjá ví, že jsem s ním musela mít děti, takže mě nechali zamilovat. To bylo tak nečekané, že se to tak neuvěřitelně vyvinulo. A v době, v roce osmdesát, v létě, vždy když jsem si takto sedla v kuchyni, tak jsem si

říkala: „Co bude za rok?“ Najednou v té budoucnosti šla tma, černá tma, deprese. Říkám: „Co tam na mě čeká?“ A hlásilo mi to deset let. V současnosti, poprvé, když se stalo, tak jsem byla v šoku, když mi paní, ke které jsme přišli na návštěvu, říkala: „Vy se budete vdávat.“ Já jsem si uvědomila, že se vdávat nechci. Já se vdávat nechci. Já jsem věděla, že on je perfektní a byl fajn, ale manžel ne. Jenže Nadjá vědělo, že já bych čekala na mého skutečného muže. A měla jsem ještě spoustu jiných úkolů a musela jsem si prožít nastavený osud, a proto tohle první přerušení bylo důležité, protože já jsem pak na konci tohoto roku, a nevdávala bych se dobrovolně, znova otěhotněla, ale neuvěřitelným způsobem. Bylo to dva dny před Štědrým dnem. A na první svátek vánoční, dvacátého pátého ráno jsem vstala, natáhla jsem si budík, čekala jsem na pohádky. Tenkrát byl monoskop, než to naskočilo. A teď pozor, Nadjá chodí, buď když jste na dně, kdy se nevzpouzí, už povolíte tomu osudu, souhlasíte, anebo když jste šťastní. A já jsem splňovala tu druhou hladinu toho štěstí. Teď jsem seděla, čaj, cukroví, pohádky měly za pět minut začít, maminka vařila oběd a teď tam byly ty dárky rozbalené. No, blaženost. Teď tam blaženě sedím, čekám, až ten monoskop zmizí, a najednou přišlo Nadjá. Koukala jsem se na ruce, co to je, co to mám, prohlížela jsem si ruce. Koukala jsem na strop, kde to sedím. Koukala jsem na obývací, kde to jsem. A najednou ta hlava se mi sklopila a já jsem v břiše viděla dvoudenní dítě. Ten Bůh mi řekl: „Teď budeš vzornou matkou a vzornou ženou. Prokážeš, ne pro sebe, ale pro veliké množství lidí, kteří přijdou jednou do tvého osudu. Pro ně budeš žít teď těch deset let. A teprve tehdy budeš vysvobozena až budeš sama o sobě vědět, jak se máš chovat a jak se mají chovat druzí. Nebude to lehké, ale ty to zvládneš.“ Já jsem skutečně čtvrtého ledna zjistila, že jsem těhotná. Dvacátého osmého března dva tisíce osmdesát jedna jsem šla k oltáři. A věřte mi, tlouklo mi srdce, já jsem věděla, že jdu do pekla. To nikdo nepoznal, jak se cítím. Já jsem pro všechny byla šťastná nevěsta. Byla jsem pak odhodlaná splnit cokoli. Tam byl jiný program. Tam byl zvláštní vztah mého muže ke svým rodičům, on jakmile jsem řekla ano, tak si napasoval ten vztah na mě, z něho byl úplně jiný člověk. A šlo to okamžitě, ale střelhitě. Ale věřte mi, tato léta byly nejdůležitějšími pro mě i pro vás, abych prokázala Jednotu. Takže vidíte, že i tady bylo zamontované to přerušení.

Skutečně nic není hříchem. Kdybyste si ale dělala výčitky, že jste na těch třech potratech byla nebo to přerušení proběhlo, to je špatné. To je výčitka. To už je vztahovka na druhé čakře. Takže tady je zapotřebí vědět, že všechno bylo dobré. Zrušit veškeré nepochopení ve vztazích. Vztahovka znamená, odpustit druhému člověku. Neměl by vám nikdo vadit ani situace. Když byste nemohla otěhotnět a vadilo by vám, že ta situace se děje, tak je to také vztahovka. Víte, já jsem vždycky lidem říkala: „Žijte to, co je.“ Přijetí Boha, pátá dimenze je, že teď když jsem neotěhotněla, neměla jsem otěhotnět. Ještě si další měsíc zase užiji. Když jsem otěhotněla, měla jsem otěhotnět a už se těším na miminko. Tohle je život, vidět to lepší v té fázi, která se děje, tím pro to miminko uděláte hrozně hodně. A věřte mi, pokud ho máte v osudu, tak přijde v pravý čas. Každé miminko ví, v jaký čas se vám má narodit, protože i ono respektuje program. A i pro něj je vybraný osud.

Víte, mně psala jedna žena z ciziny, je to Češka, která si umí vypočítat takové zvláštní charakterové vlastnosti z bodu narození. A ona někde na přednáškách zjistila datum i

čas a vypočítala si mě. A pak psala své kamarádce do Prahy a říkala: „Té bábě se to říká. Ona neví, co to je stres.“ Vidíte to? Já zkrátka jsem se narodila tak, abych vám ukázala cestu bez stresu, jenom s optimismem, ať se děje, co se děje. Takže ty planety planety, vlastně ten stres, vy tam máte zastavené v životě, kdy na vás dosáhnou, a pozor, tohle je z hladiny egoismu. Ty planety spolu spolupracují, protože v levé hemisféře je čidlo, kdy vy přijímáte ty podněty. Také se dá vypočítat z vašeho přesného narození, kdy najednou tři měsíce budou těžké, vy budete nemocní. Tam je přesně všechno napsáno. Přesně všechno ve vašem osudu. A tam ona věděla, že můj osud projde takovým zvláštním způsobem přes to soukolí, ono to vypadá jako hodiny, kde ta kolečka do sebe zapadají, kde tyhle negativní planety na mě nedosáhly. Takže vždycky jedna buňka toho božího těla přinese, když je na to čas abyste se dozvěděli, pravé informace, které mají přijít, jak to je. A ten čas přišel. Takže žádné výčitky, pokud dítě máte mít, budete ho mít. Pokud ne, nebudete. Ale buďte pořád šťastní. Tím se to může skutečně stát.

Mám trinást' a pol ročnú dcéru. Je nesmierne vnímavá a citlivá a začala mať potrebu vynikať v obliekaní a začína byť náročná na hmotné veci. Tiež odmieta moje rady, zapcháva si uši a nechce nič počuť. Nevnucujem jej už nič. Rovnako odmieta moje postoje a napríklad to, že sa venujem bylinám. Čo mám robiť, aby som jej neublížila?

Vy nemusíte dělat nic, protože ona si ubližuje sama sobě. Vy smíte poradit dítěti. A pak jí máte nechat ať to dělá, protože ona si musí vyzkoušet tu mizérii.

Víte, já nevím, jestli jste slyšeli moje vyprávění i s jednou i s druhou mojí holčinou. Ty moje holky si se mnou tedy užily, to si pište. Já jsem někde možná vyprávěla o tom, jak naše Lucka si chtěla oholit hlavu. To jste slyšeli. A slyšeli jste i o Petrušce, jak se úplně celá roztrhala. Ona měla všechno oblečení roztrhané a pospojované asi dvě stě špendlíky. To byly džíny, do toho takový ten vršek, no, vypadala příšerně. Černou pusou, černé oči, černé nehty, jak takové zombie. Pozor, já jsem věděla, že já bych to unesla, já vím, jak na to, jak s tím človíčkem pracovat. Ale já jsem vedle sebe měla maminku. Já jsem i cítila, co z toho prvního patra se na mě valí. Vždycky maminka přišla: „Ty jí to dovolíš?“ Já říkám: „Mami, já pořád čekám, že ze školy to přijde od profesora, pak už budu mít něco v ruce, ale já vím, že to musím vydržet. Ona ta holka totiž čeká na odpor.“ Ano, ty děti v tomhle věku čekají na odpor, aby si prosazovaly svoje vlastní já. Chtějí mít svůj život ve svých rukou, pak jsou rodiče blbci, jsou k ničemu. To si prožili všichni, že ano. Samozřejmě. Tady je to těžké. A čím větší odpor ten rodič klade, tím větší odpor to dítě má. Ta moje maminka, protože já jsem to nedělala, já jsem věděla, kudy cesta nevede, ale tak zase ona bušila do mě, to bylo těžké, nicméně já jsem to ustála. Já jsem říkala: „Hele mami, podívej se, já když jí to zakážu, tak ona bude víc tlačit na pilu. Tudy cesta nevede. Já zkrátka teď musím vydržet. Já ti doporučuji, abys to vydržela taky.“ Představte si, ta holka opravdu, tři měsíce, a najednou se začala oblékat úplně normálně, všechno odpadlo. To bylo vlastně podobné jako s Luckou, s vlasy. Ta zase přišla domů s tím, že půjde dohola. A tenkrát přišla s Jituškou, to je její nejlepší kamarádka. A teď mi to oznámila. A já: „No, dobrý, tak jo, jsou to tvoje vlasy, tvoje lebka. Máš docela pěknou hlavu. A koneckonců ti to doroste“. A ta Jitka: „Ježíši, vy jí to dovolíte, jo?“ Já říkám: „To víš, že jo. Když jí to zakážu, tak mě neposlechne, tak ať

si dělá, co chce.“ Fakt, já jsem to hodila za hlavu. Tady je důležité, abyste to fakt v sobě netlumili, takový postoj v sobě ještě není čistý. Mně to bylo buřt. Druhý den jsem slyšela, jak přišla. Ony měly každá jiný rituál. Jedna házela napřed bundu, druhá batoh. Takže jsem věděla, že teď přišla Lucka. A jak přišla, tak jsem si vzpomněla na ty vlasy, tak jsem se vyklonila, že uvidím tu plešatou hlavu. A ona měla vlasy. Říkám: „Jé, ty máš vlasy? Já jsem si myslela, že budeš holohlavá.“ Ona nic. Složila si věci. Přišla ke mně k lince a říká mi: „Maminko, ty mě tak sereš. Co jsem ti udělala? Já jsem tam seděla u toho holiče. Já jsem utekla. Kdybys mi to zakázala, tak bych to dokázala, ale já jsem tu sílu nesebrala. Já jsem potřebovala ten tvůj odpor.“ Říkám: „Vidíš to?“ „Ne, mami.“ „Ty mě ještě budeš nutit k tomu, abych ti to zakazovala.“ A pozor, moje maminka tenkrát skutečně do toho hodně bušila. Pamatuji, tenkrát i ta Petruška, jí se stalo úplně nečekaně, to Božství se stáhlo. Víte, pak už si začnete všimnout, že z druhých lidí mluví Nadjá, ego, Nadjá, ego, Nadjá, ego a samo se to odehrává, vy jste mimo. Tohle jsem zažila, protože ta maminka, která mě nutila, abych ty děti seřezala, já jsem věděla, že to není cesta. To není cesta, zkrátka. Jenom vy sami sobě pak zapíšete něco. To byste museli jó umět udeřit hodně dobře, s dobrým úmyslem, abyste si to neodžili. To také jde. Já vám to neřekla. (*Smích*)

Nicméně, jednou moje maminka přišla, a to bylo v době, kdy já jsem si myslela, že Petruška už je ve škole, ale ona měla ten den od devíti, byla v pokojíčku, dveře byly přivřené, připravovala se do školy. Já jsem vyšla z laborky, vlezu do obývacího, a najednou přišla maminka a vidím, jak jí ztmavly oči a jak přišlo ego. Vždycky to ego v noci něco vymyslelo. Jak chtěla, abych jim nařezala třeba, když něco dělaly. Tak vidím, jak se to ego otočilo, pozor, ego je mazané, zná vás, ví přesně, do čeho brnknout, jestli se chytíte, ty oči se otočily a ona říká: „Já jsem si myslela, že ty jsi dobrá máma, ale ty nejsi dobrá máma.“ Teď já jsem tak lapala po dechu. To mateřství jsem vždy měla tak jako nastavené. Ale říkám jí: „Mami, to mě mrzí, že mě takto hodnotíš.“ Když jsem chtěla mluvit dál, najednou se v těch futrech do toho obývacího, objevila Petruška, která to slyšela. Pozor, bylo jí třináct let. Takhle se opřela o futro a tam promluvil Nadjá, protože já jsem nezareagovala negativně vůči té mamince. To se vyřešilo samo, úplně beze mě. A teď ta Péťa říká: „Babičko, víš, co já si myslím, že maminku může hodnotit jako maminku jenom její dítě. Já si myslím, že ona je tou nejlepší mámou.“ Jé, já budu brečet, po tolika letech. (*Smích*) To bylo neuvěřitelné. Tam se to vyřešilo samo, ale právě jenom tím, vidíte, že moje nitro se neuzavřelo. Neměla jsem emoce vůči mamince, že mi tohle řekla. Ne. To se všechno udělalo bez té jednotky oddělenosti, která se jmenuje Iva. Takto to pak pracuje, pak nestačíte mrkat na drát, co všechno se děje.

Takže, prosím vás, vy smíte poradit tomu dítěti. Vidíte, já jsem jí také poradila, co by neměla, co by měla. Ale když to dítě si jde za tím svým, nedávala bych jí tedy určité peníze, protože, víte, člověk nebude vždycky při penězích a zvláště takový, který je bude vždy potřebovat. A když tam budou velké prosby, může je i dostat, ale ani pak nebude šťastný. V penězích to není. Jsou lidé, kteří si myslí: „Až budu mít milion, budu šťastný.“ Pak má milion a není šťastný. Tak si řekne: „Až budu mít dva.“ Se dvěma také ne. Zjistí, že tudy cesta nevede. Jsou věci, které se zase extrémně odkládají.

Já jsem nedávno byla s jednou ženou z Ostravska. Ta byla super. To byla žena, která udělala velkou kariéru v módě. Byla velmi slavná. A pak její partner ji o všechno obral. Tam byl nějaký velký podvod. A dostala se do stavu, kdy byla bez partnera, zlomená, zraněná, bez peněz, bez práce. A ta žena na podzim byla v Ostravě na přednášce. Pak mi napsala nádherný dopis. Říkala mi, že jí spousta věcí došla, že tedy první týden jí bylo špatně, když viděla moje základní přednášky, protože, říkala, že byla vždycky pyšná na svoji vůli s jakou všechno udělala a vybudovala, a najednou jí někdo řekl, že vůle neexistuje, že je všechno v programu. Takže první týden fakt to ego hodně bouřilo, ale najednou po týdně zjistila, že mám pravdu. Říká: „A dneska jsem bez práce, bez partnera, jsem nejšťastnější, jaká jsem kdy byla.“ A my teď jsme byly, to je dva měsíce zpátky, spolu na Skype. A to už říkala: „Ivanko, fakt všechno pracuje. To je nejšťastnější období mého života. A už se začíná řešit i moje partnerství. Začíná se řešit nová práce. Já žiji úplně jiný život. Taky vnímám to, jak bylo dobře, že jsem o to přišla, že nikdy bych k tomuhle nemohla dojít. Ano, máte pravdu.“ Já jsem jenom říkala, že kdyby měla to ego hodně silné, že by to odmítla, protože lidé se silným egem nemohou přijmout, že nemají nic ve svých rukách. To je pro ně hodně těžké. Já vlastně vám vyprávím, že neexistujete, že jste součástí celku, a na to je skutečně hladina egoismu slabší. Jinak mě ten člověk pošle do háje a dělá to dobře. Ano, je to nutné, aby mě poslal do háje, jemu by bylo špatně. A já ho miluji úplně stejně jako vás, on je MY také, ale neví to. Takže vidíte, jak je všechno správné. A ona to vždycky říkala, smála se, že co kolem sebe měla lidí z té původní branže, že těm také poslala přednášky a oni jí říkali: „Tuhle ženskou já nemusím poslouchat.“ To je ono. Tady se to všechno hezky takhle roztřídí a ti lidé si skutečně nabere jenom to, co potřebují. Tohle se děje vlastně celý váš život, aniž byste si to uvědomovali. Ono je to zdánlivě chaotické, ale člověk jde životem, že jde po ulici, to co se mu líbí dělá, co se mu líbí nedělá. To je souhlas a nesouhlas.

A dřív, když jsem byla jenom doma, vyprávěla jsem lidem a vysvětlovala, tak se ke mně báli chodit muži. (*Smích*) Muži byli logičtí a oni měli asi pocit, že je tak nějak začarují nebo co. Ano, tohle, co já dělám, vidíte, Svátý grál to je vlastně, já tomu říkám magie nemagie. To je už ovlivňování tím Božstvím, ano, a to se pak děje samo. Ale mágové se toho velmi bojí, protože oni na toho člověka nedosáhnou a oni si o něm myslí, že dělá nějakou magii, kterou oni ještě neumí, nějakou vysokou. Jednou, kdysi dávno, to jsem ještě neměla v některých věcech tak jasno, oni mě nechali hodně dlouho spát, jsem byla u jednoho člověka, u kterého jsem věděla, že nedělá dobře, on dělal černou magii. A jednou se mi na té návštěvě udělalo tak prapodivně, tak on mi řekl: „Já se na tebe podívám.“ Tak jsem si sedla, on se sklonil, a najednou odskočil a říká mi: „Co máš za mistra?“ Pro mě tenkrát kecal blbosti, já jsem se s nikým nespojovala. Myslela jsem si, že takhle na mě machruje. Ale ano, oni mají svoje mistry. Já sice taky, ale nepovažovala jsem, nikoho jsem nevolala, to už je stav, kdy jste spokojeni se vším. A on měl zřejmě nějaké prapodivné úmysly, on byl hodně na ženské, tak bůhví, co tam probíhalo. A když byl nade mnou skloněný, tak ten můj, ten, kdo mě opatruje, tak mu něco přišel říct. A já říkám: „Jo, a co ti říkal?“ A on říká: „Mám na tebe být hodný.“ Já říkám: „Vidíš, tak ho poslechni.“ (*Smích*) Opravdu se bál a říkal: „Toho neznám, z této roviny nevnímám.“ Takže ti lidé si potom myslí, že děláte nějakou magii, ale nevysvětlíte jim, že to jde i bez magie, bez útočení.

Takže, prosím vás, u té vaší holčiny. Poradit, stáhnout se. Nedávat zbytečně peníze, tam se to ego musí samo vlastně jakoby očistit tou bolestí. Ona bude trpět, ale je to nutné, věřte mi. Mělo by vám být i jedno, že zesměšňuje vaše byliny a vaše stavy duchovnosti. Každý jsme odpovědný jen sami za sebe. Kdyby vám to nebylo jedno, už ten člověk vlastně hraje roli, kdy přes jeho egoismus a váš egoismus, že byste chtěla, aby třeba jako matka jste byla v těch jejich očích dobrá. Ne, tady je důležitý niterný dobrý úmysl. Ona to sama pozná, až proběhne určitý čas. To stačí.

Čo spôsobuje celiakii? Prečo sa u niekoho spustí skôr a u niekoho napríklad až v osemnástich.

Pozor, jsou lidé, kterým se spustí třeba až ve stáří, protože už jsem o tom mluvila včera, to je výživový program. Mně ukázali, že celiakie není nemoc, ale nám se mění způsob stravování. Vy byste se nikdy nevzdali dobrovolně svých stravovacích návyků, takové dobroty, co dělaly vaše maminky, a teď byste to měli někde zahodit, že? Ne, ten řez musel přijít. My bychom stejně i jako lidstvo, ono je nás strašně hodně, tu planetu sežrali, takže ona se brání. Ano, ona má jiné vibrační podmínky. Vezměte si, že to, co na ní teď žije, má nižší vibrace, a vaše těla a čím víc jsou egoistická, to nepřijímají. Proto teď lidé docela špatně i tráví a mají jiné různé zdravotní problémy. A s tím souvisí i reakce kůže. Teď má hodně lidí reakce na kůži. To s tím taky souvisí. Jinak celiakie je vlastně alergie na lepek, kdy autoimunitní reakcí se tělo brání tomu lepku tím, že zalezou klky, takže všechno, co ten člověk sní, vyjde z těla ven. Takže vidíte, že je to potom pro toho člověka těžké, začíná být unavený. Tam je spousta věcí, které se tam řeší. Hlavně se to tělo musí vyčistit od lepku. A to chce u každého jiný čas, u někoho to může trvat i rok, rok a půl než se to stane, u někoho pár měsíců. Je to různé podle toho, jak to máte, kdy se spustí program té celiakie u vás. Ta celiakie začala v osmdesátých letech, začaly se s ní rodit děti, teď už to mají i dospělí. A můžete si sami ověřit, že pokud sníte něco z mouky, která je vlastně založena na glutenu neboli lepku, tak že vám to hůř tráví. Jste nafouklí a nemůžete vstřebávat ty věci. A není to příjemné, takže ono nás donutí to změnit. Máme žít skutečně až tři sta let. Až tedy po uplynutí nějakého času.

Ako je to s blahoželáním pri sviatkoch, narodeninách a iných jubileách.

Jak to myslíte? Co jste tím myslela? Teď přesně nevím. Víte, ono stačí, když na člověka myslíte v dobrém i kdyby udělal cokoliv. To se týká nejen přání u věcí takto obvyklých. Víte ono ze shora není důležité, kdy jste se narodili, to je spíš důležité pro nás, jak máme starou hmotu, jak dlouho se tady to tělo, ten kus masa tady pohybuje. Je to vlastně váš dům a vy se o ten dům máte starat. Třeba domorodci v Africe nebo v Austrálii slaví jen tehdy, když se ten člověk vyvine, když udělá nějaký pokrok, a to je co slavit. Ale jinak slavit jen to, kdy se to tělo sem vyklubalo, to je pro takové jiné pochopení.

Já si pamatuji, muž mi kdysi vyprávěl, že před lety, mnoha lety, byl v Indii. A tam jednou seděl na nějaké oslavě v takové té indické domácnosti. Tam byla matka toho rodu v takových těch sukních a on říkal: „Kolik ti je?“ A ona: „Já nevím“. „Ty to nevíš?“ „No“. A teď vyjmenovala, že kdo válčil tehdy a tehdy s kým, tak někdy mezi, v tomhle

období, že se narodila. Takže, ano, pro tyhle lidi je to nezajímavé. Vy teď máte systémy, kdy dostanete rodné číslo, takže pak už vám to nikdo neodpáře. Je nás hodně samozřejmě, ale jsou země, kde to skutečně nemá váhu. Ono to skutečně nemá váhu. Můžete být mladí tělem, ale duchem budete velmi egoističtí, tak to tělo bude zdemolované, budete se cítit mizerně. A naopak, mohou být tělem velmi staří lidé, kteří žijí jako děti, ano, bez starostí. Nedělají si starosti, co bude zítra, oni žijí přítomností, ne ve smyslu časovém, ale jsou spokojeni s tím, co mají. Tito lidé budou mít tělo velmi zdravé, protože je do něj vlastně nalité Božství. To tělo také vypadá velmi dobře, je to lepší, než vlastně běžně u vrstevníků, kteří jsou v jejich věku. Takže tady jde o to, jak se v tom těle cítíte. Mně osobně vždycky bylo jedno, kolika let se dožiji. Ale důležité je, v jakém stavu se dožijete. Je jedno, jestli tady budu sedmdesát let, nebo sto sedmdesát, ale aby mě to tělo nebolelo. Takže budu dělat všechno pro to, aby to Božství anebo ta Iva souhlasila s tím programem a ten Bůh tady mohl po tom světě chodit, aby to tělo skutečně zůstalo zdravé. Pečovat o to tělo, tak jak vám to vlastně to svědomí dá. Můžete mít dům, který bude starý osmdesát let, ale když bude mít opravenou fasádu a nebude mu padat komín a budou nová okna, tak bude vypadat krásně. A bude dům, který tu bude dvacet let a bude na zboření, že ano. To jsou přesně věci, které my tady nevnímáme, pro lidská těla jsou ale stejná.

Mám na ľavej nohe viditeľnú vypuklú krčovú žilu. Mamina mala obidve nohy s takými žilami. Ako mám zistiť, čo opakujem po mame, keď ju mám.

Já už jsem to kdysi říkala. Víte, medicína považuje nějaké věci za dědičné. Duchovně to vůbec není pravda, dá se tomu vyhnout. Já sama jsem, a zrovna přes ty křečové žíly, takovým chodícím důkazem, protože obě moje babičky a oba dědové měli křečové žíly, hrozná, to byly takové ty úplně hrozná na nohách. Moje maminka má křečové žíly a tatínek měl taky. Ale já je nemám a už mi bylo čtyřiapadesát, protože já jsem se vždycky chovala jinak.

Křečové žíly jsou stav za prvé, když ještě neumíte úplně jako dobré žít všechno i činy druhých lidí i situace. To se týká nohou a spodku pánevního, protože třeba i hemoroidy, vidíte to, jsou křečovými žilami, ale vlastně jakoby na střevě, to je to samé. A pak ještě existuje jedna varianta, ale to je zase na jícnu, to se zase týká trojky, třetí čakry, ale k tomu se teď nebudeme vracet. Nicméně tady není takový ten radostný prožitek ze života, niterný, prosím vás. Už jsem ukazovala na základních přednáškách, že všechno musíte žít v trojnosti. Vy máte tělo, které nějak reaguje, pak mluvíte, prožíváte to a pak, pozor, myslíte. Ten prožitek je nejdůležitější. Třeba optimismus. Jestliže já se budu tělem chovat optimisticky, budu optimisticky mluvit a fakt jako tím tělem tak radostně tady chodit, ale budu pesimista v hlavě, takže se budu o někoho bát nebo doma budu v depresi, když budu sama, nejsem optimista pro Boha, ještě pořád budu mít problémy na nohách. Tady byste měli kráčet v tom životě velice radostně a nezužovat si tu první čakru. To je velmi důležité. Vezměte si, optimista je, že rád chodíte tady po světě. Když se vám něco nelíbí a myslíte si, že je to špatné, tak už tady nechcete chodit. To vám zužuje přísun do fyzického těla.

A pak si ještě můžete pomoci i stravou, kdy potřebujete mít určitou zvýšenou elasticitu žil. A ta se docílí, když budete do těla dodávat rutin. Ten je obsažený v pohance, to víte. Ta pohanka je dobrá věc. Komu nechutná, někdo nemá rád takovou zvláštní chuť, kterou má, tak se dá jíst jinak, existuje i pohanková krupice, to je tak jemně mleté, když si dáte ráno nebo večer lžičku do jogurtu, tak vůbec nepoznáte, že tam něco je. V tom jogurtu to vůbec není vidět a vy tu denní dávku toho rutinu mít budete. Když budete pohanku vařit, nikdy ji neslévejte, protože ten rutin se vylouhuje do vody a vy byste ji sice jedli, mysleli byste, že to máte, ale to vylijete v té vodě, to je zbytečné. Takže využívat, ta pohanka je výborná. Ono se říká, že i těhotná žena, která vlastně jí pohanku, tak to dítě má hodně, hodně dobrý žilní systém. Pozor, to se týká i očí, pak i mozku, všeho, protože tam je pak to dítě připravené po té fyzické stránce. Říkají, že pohanka je vlastně lék i pro nenarozené děti.

Takže být optimista. Víte, rodiče vám vždycky nastaví, vždycky tam jde co opravovat a jde na každém, já mám taky určitě vlastnosti. Pozor, mám dvě dcery vlastně, které budou, každá podle sebe, něco hodnotit jako dobré nebo špatné, to už je pozice toho člověka, a každá se třeba bude nějakým způsobem chovat jinak v nějaké fázi. Nedávno mě dokonce překvapila Lucinka a já s ní souhlasím, je to její názor. Protože můj tatínek zemřel, když byly holky malé, Lucince bylo jedenáct, Pětě bylo osm, tak já jsem si říkala, že je zbytečné, aby byly na pohřbu, tam uvidí plačící lidi, s tím jsem nesouhlasila. Ano, tam se dějí úplně jiné věci na tom pohřbu, když vnímáte skutečnou realitu. Naopak, tam pro mě přichází úleva, že ten člověk splnil, co měl a už se netrápí v tom těle a je to pro mě krásný pocit. Tak jsem si říkala, že tím holky nebudu zatěžovat. A nedávno jsme se dostaly do takové hypotetické roviny, kdy mi Lucinka řekla, že to tenkrát vnímala tak, že jí ten děda zmizel ze života, aniž by se rozloučil. Takže ona je zase přesvědčená, že až u nás jednou nějaký ten pohřeb bude, že na něm kluci určitě budou a ona jim zase ukáže to, že je to vlastně v pořádku, že je to dobře. Takže vidíte zase jakoby změna a zase je dobrá. Ano, proč ne. Každý máte právo na svoje pocity a na to, jakým způsobem to těm lidem předat. Takže vše je dobré. Vše je dobré, také kvůli tomu se ke mně narodily.

Synovi som priala, aby mal raz také dieťa, ako je on, aby ma pochopil. Je to prekliatie? Ublížila som tým?

Víte, ona je ta realita taky trochu jiná, nebojte se. Za prvé, tady jde o vztah váš a syna. Navíc, jestliže on vám dělal negativní věci, je velmi těžké, velmi těžké pochopit skutečnou realitu. Už to bylo vysloveno, vy se můžete samozřejmě pokusit v nitru to v uvozovkách odvolat. Víte, jsou věci, které lidé musí přežít a musí to pochopit. Musí vědět, že to udělají sami, ale uvědomte si, že jestliže by teď měl děti, které by mu to udělaly, tak vy jste pro ty děti babička a budete to prožívat úplně stejně. Takže si to ten člověk vlastně naplánuje sám k sobě. To jsou věci, které tady jsou a ten člověk je v tu chvíli neposlouchá. Ale hlavně, mluví z vás vlastně hladina toho egoismu.

Já jsem byla zvláštní dítě a nedávno mi Petruška říká: „Ty naše svatá maminko.“ Protože já jsem třeba byla dítě, které nic nesmělo. Rodiče byli tak přísní, tak se o mě báli, nemohli mít další dítě. Já jsem navíc byla tak vyvinutá, že jsem vypadala starší, v

jedenácti na patnáct, v patnácti na dvacet, ano, tam to šlo takhle. Až v dospělosti se to jako by zaseklo, pak už to bylo dobré. Protože duše, která je vyvinutá, přemýšlí jinak, to už víte, jak to pracuje, hormonální systém se roztáčí velmi brzo, tělo se rychle nafoukne a rychle vypadáte jako dospělí. Takže oni se o mě báli z různých důvodů, takže jsem nic nesměla. A já jsem cítila, jak mě ten Satan tlačí k tomu, abych se vzbouřila, tak jak to děti dělají v -nácti. Ale já jsem věděla, že já to neudělám, protože bych trápila moje rodiče, kteří mě milovali. Tak jsem si řekla, že to neudělám, ale až já budu mít malé děti a -náctileté děti, tak já jim to dělat nebudu. Takže vidíte, tady je to jakoby nápravný systém.

Nebojte se, stačí se omluvit, odvolat to, zmírňovat i dopady. Teď už to nemá smysl řešit. Žádné výčitky, to byste si dneska blokovala ještě druhou čakru. Ono to proběhlo. Teď se třeba rozhodněte, že až se mu to eventuálně stane, tak mu s tím svým vnukem a jeho synem pomůžete. To stačí. Stačí. Ono to pak chce nějaký čas, než se tohle zmírní, ale to se všechno stane.

Mám podľa lekára vysoký cholesterol a zvýšený spodný tlak. Len to na základe stravovania, psychicky úmrtia, prepustenie z práce.

Ano, může být. Ano, ta psychika je velmi důležitá. Ta je, dá se říct, nejdůležitější. Už jsem to vyprávěla mnohokrát. Nevím tedy, jestli jste to někde slyšeli. Když budete žít zdravě, stravovat se bio, a já nevím, co všechno a budete nenávidět, budete mít rakovinu. Zdraví vždycky vychází směrem zevnitř ven. Jako třešnička na dortu je pak ještě to dobré stravování. Ano, vy si to pak v tom rozmezí můžete doladit už podle toho, co chcete. Ale jsou opravdu lidé, kteří třeba žijí někde vysoko v horách, jsou opuštěni a žijí obyčejným životem, jedí jenom špek a pijí vodku, a jsou zdraví ještě ve sto dvaceti. A pak opravdu ze dne na den, bum, bum – zemřou. Je k ničemu vytvářet negativní emoce a učit to ty buňky těla.

Můj tatínek byl velmi milující člověk. A on by nikdy nezemřel na rakovinu, kdyby si ten zápis neudělal, přesto že kouřil. Protože on potom, to tělo to neznalo a on tenhle zákon pak porušil. Ale, chci vám říct právě, že vše je program. Dva roky dopředu jsem věděla, že ten tatínek zemře. A pak přesně on přede mnou v práci vyslovil to, čím si vybudoval tu rakovinu a do půl roku ji měl. Já jsem věděla, že teď je to v pytlí. Vidíte, a byla jsem jeho dcera a nemohla jsem zasáhnout. On to prožil, nešlo udělat nic. Navíc vám pak dojde, že ten program tam byl, vy jste věděli, že měl zemřít. To byl zase vstup pro mě, měli jsme to domluveno. A teď se dívejte, kdo všechno tam je. Jestliže jsem tohle já, nebo vy tedy kdybyste to byli, tady ten človíček by zemřel – vidíte, máme stejné nitro. Takže, najdete Boha, najdete toho Otce, který tady vlastně je, ale najdete i sami sebe, tam je Jednota. To je vlastně jedna trojnost té bytosti, kterou jste všichni. Bližní člověk, vy sami a Bůh v jedné osobě. Tohle je velmi důležité vědět. A tohle bylo naplánováno v době, kdy mně bylo třicet tři let. A skutečně vidíte, v tom programu se to odehrálo velmi rychle. Takže třeba v DNA máte, že v tom a v tom roce budete mít tu a tu chorobu. Ale protože ji máte mít, tak v DNA je, že krátce před tím, pár měsíců nebo pár let, někde neustojíte jakoby správně nějakou zkoušku, aby vám to pak secvaklo a mohli jste krásně ten program vlastně vidět. A tohle je velmi, velmi důležité vědět.

Mám sníženú funkciu štítnej žľazy a nedávno som dostala aj zápal štítnej žľazy. Čo robím zle, že som túto chorobu dostala? Sú na to homeopatické lieky alebo bylinky?

Jestliže je to štítná žláza, je to vždycky komunikace. Vždycky. U některých lidí to přichází v úvahu třeba i po mnoha letech.

Já jsem včera vyprávěla, když tady bylo jen pár lidí, ten příběh ze Zlína. Jestli jste viděli zlínské video, tak tam v té druhé polovině byl dotaz od nějakého chlapce, že hodně silně koktá a jestli se to dá změnit. Já jsem mu řekla, tam bylo asi čtyři sta lidí, to bylo na vysoké škole, že bohužel si tam nemůžu takhle sáhnout na něj. Tedy, mohla bych, ale to se nedělá, že ano, to jsou většinou intimní věci, kdy potřebujete s tím člověkem probrat, co udělal. A tak jsem řekla, že si na něj bohužel sáhnout nemohu, ale že je to určitě komunikační úroveň. Druhý den jsem ještě zůstávala ve Zlíně, mají takové centrum, Arkána se jmenuje, asi pro padesát lidí, a tam si přišli lidé popovídat, bylo to od devíti od rána a končilo se v pět. A když jsem se v pět zvedla, rozloučila jsem se, tak se ti lidé postavili do řady a šli se loučit. A první z nich byl takový dlouhý dvoumetrový kluk, bledý jako stěna a fakt strašně koktal a říká mi: „Ten dotaz včera, to jsem byl já. Vy jste říkala, že si na mě máte sáhnout, tak já jsem tady a sáhněte si na mě.“ A teď se tam lidi začali smát, on se postavil do pozoru jako voják. A já říkám: „A ty se nebudeš stydět?“ A on: „Ne, ne, já jsem nemohl ani dospát. Celou dobu na to čekám.“ A on vám v pravé straně, takže v situační fázi, v duchovnu, měl sedm až osm let zpátky zápis, ale strašný, to bylo až jako prokletí. Já říkám: „Ty jsi v hlavě někoho strašně odsoudil. Co to bylo? Je to sedm až osm let zpátky.“ A teď on začal třestit oči a říká: „To je neuvěřitelné, já to fakt mám sedm let, já jsem se s tím nenarodil.“ Já jsem mu řekla: „Aspoň vidíš, že nekecám.“ A on říkal: „No, to asi byli naši, oni se totiž celý život hádají.“ Já říkám: „Á, a tys je za to odsoudil, ale jenom v hlavě.“ Pozor, ten člověk to neřekl nahlas, ale v hlavě to prožil. Vždyť vy jste nitro toho člověka, jestliže jste nitro, tak to, co v hlavě prožijete, to vytvoříte. Tam byl opravdu odsudek. Já říkám: „Vidíš to? Víš, jaká je skutečná realita? Ty sis zvolil tyhle dva rodiče a máš je obrovsky milovat za to, že se hádají, protože oni jsou pro tebe ponaučením. Ty jsi totiž stejný jako oni. A aby jednou, když vidíš, jak je to nehezké, jsi to samé nedělal své ženě a svému dítěti, nebo dětem, proto jsou pro tebe dobří. Jenže, co jsi udělal ty? Byť v hlavě, tak jsi je odsoudil. Nebo dokonce proklel za to, že se hádají. Vidíš? Ty jsi stejný. Takže, aby tě chránilo vlastní Nadjá od útoků tohoto typu, tak jsi začal koktat.“ A to přišlo z hodiny na hodinu, pozor! On říká: „A můžu se toho nějak zbavit?“ Já říkám: „Ano, prosit za odpuštění. Děkovat, že se rodiče hádají a že ty to nikdy druhým lidem dělat nebudeš. Vezmi si, co to je hádka. Hádky je, že ten jeden hází špínu na toho druhého, obviňuje ho.“ On obviňoval ty rodiče za to, jací jsou, ale byl stejný. Tohle v tu chvíli ten člověk v tom egoismu nevidí, on to jen prožije, šlehne to. Ne, všichni vaši rodiče, všichni lidé, které jste měli v životě, byli pro vás ti nejlepší, jaké jste kdy mohli potkat, protože vám přišli zahrát, co jste potřebovali přijmout jako dobré. Je to váš osud, oni jsou součástí osudu, který vy jste si vybrali. A jestliže já budu někoho posuzovat, odsuzovat, to už je špatná komunikace.

Pak ještě záleží, jestli to máte do hmoty, jestli je to levý lalok nebo pravý lalok. Když je to snižená činnost, tak tam méně komunikujete, než byste měla. A tam může být různá fáze, třeba do hmoty – ironie, nevím, hádka, pomluva, to jsou všechno závady v komunikaci. Pak má ještě komunikace fázi přijímací, to je sluch. Ale tady to je vydávací, tady to je na té pětce, to vydávání, ta mluva. Přehodnoťte si, s kým jste přestala mluvit. Nebo s kým jste nemluvila hezky, pozor, třeba i sama se sebou. A víte, to, co řekne pusa není závazné. Já taky o sobě říkám – já jsem hrozná, slyšíte mě často, ale to si nemyslím, to je jenom řeč. Vy to nesmíte prožít, Bůh neslyší to, co říká vaše hlasivka, ale on vnímá prožitky. Proto člověk skutečně může říkat cokoliv chce, a věřte mi, já jsem velmi ráda sprostá, už kvůli vám, protože vám ukazuji, že realita je úplně jiná. A vezměte si, že člověk, který by byl velmi decentní a slušný, a byl by pyšný na to, že je takový, že je lepší než ti druzí, on se přes svoji duchovní pýchu nedostane k Bohu. Zlatá střední cesta. A já vám přicházím ukazovat praxi, to, co je skutečná realita. A to, co je iluze, abyste zbytečně nezabloudili na své cestě k Otci.

Mávám dost často pálivý až štiplavý pocit na jazyku. S čím súvisí tento problém?

To je také záležitost pětiky. Tam je také nějaký komunikační stav. Ano, všechna mluvidla, každá čakra má objem určitých orgánů, vždycky je to v té samé úrovni. A jazyk je mluvidlo. Takže tady se to týká nějaké komunikace.

Sny. Mám pocit, že sa mi nič nesníva. Je možné, aby sa mi nič nesnívalo?

No ano, ale já gratuluji, pozor! gratuluji. Já jsem zrovna dneska vyprávěla, já jsem vždycky mívala hodně snů, všechny byly krásné. A také tedy byly v dětství vize, to je pravda, ale těch snů bylo hodně. Docela jsem se i těšila, co se mi zase bude zdát. A najednou nic, pět let nic. A to je velice důležité období, kdy procházíte takzvanou hladinou siddhis. A pozor, ten můj spánek v tom pětiletém období byl velmi zvláštní, já jsem úplně upadla do kómatu, fakt jak do studny. Jako když spadnete do studny, nad vámi se zavře hladina. Já jsem si úžasně odpočinula. Ráno jsem byla, jak když jsem přišla z jiného světa, ale občas mi do té hlavy tak jako proniklo, že se mi stýská po tom snu, ono je pěkné, když se tam něco děje, že ano. Ale pozor, po pěti letech, pak už jsem zase mívala noční zážitky, ale to už byly jenom vize. Jenom ten Otec, když vám pak chce něco říct – běžte tam, udělejte tohle nebo teď se bude dít tohle.

Teď, než byly ty povodně, to bylo pro hodně lidí velmi dramatické. Tak já dva dny před tím, než začaly povodně, jsem měla neuvěřitelnou vizi. Byla jsem ve svém vlastním domě, ale pozor, ten dům byl jiný, byl obrovský. Vidíte to? Republika – obrovský dům. Byl můj a nepoznávala jsem ho. Nevypadal jako ten můj dům, ve kterém bydlím, ale byl můj, věděla jsem to, že nahoře bydlí maminka. A najednou vevnitř u mě v tom bytě bylo veliké množství lidí a všichni hráli nějaké divadlo, ano, symbol toho světa. A najednou z toho stropu od maminky začalo pršet, ale šíleně. A teď se ta místnost začala tak jako potápět. Ještě jsem si říkala: „Ježíšmarjá, já ty lidi musím odsud jakoby vyhodit, protože ten maminčin strop bude za chvíli tak nacucaný, že se propadne a spadne na ně, na ty lidi a ten nábytek a zabije je to. A v tom jsem se vzbudila. Jenom

jsem věděla, že tady byl nějaký náběr informací, ale neřešila jsem to a za dva dny přišly povodně. Ale věřte mi, já jsem v souvislosti s tím teď zažila zvláštní věc. Velmi zvláštní. Protože teď v současnosti se hodně lidí a ta planeta, a posloucháte dobře, se očišťuje. Ano, očišťuje se, ti lidé prožívají velmi dramatické chvíle, oni musí tu hmotu pomyslně odložit, musí přijmout cokoli při ztrátě hmoty, ale hlavně v těchto obdobích si začínají pomáhat, soucítí se sebou. I tohle je náběr výuky.

My jsme zažili neuvěřitelnou věc teď nedávno, protože jedna z mých dcer má byt v Praze na hypotéku. Žije tam v nájmu pán, který už je starší, ale ještě pracuje, je to zedník, žije tam ještě s jedním známým. A ten pán teď poslední nájem zaplatil za březen. A teď už byl červen, už tam vlastně třetí měsíc naskakoval. Já jsem mu volala a on říkal: „Víte, já nemám ani na kredit a my děláme psí kusy a nemůžeme sehnat práci.“ Já jsem mu říkala: „Neřešte to, já počkám ještě nějaký čas a pak se domluvíme, protože moje dcera platí hypotéku a polovina na tu hypotéku jde z toho nájmu, tak aby ona neměla sama problém, tak se to potom bude muset nějak řešit. Ale zůstaňte v klidu.“ Načež šestého června, než jsem jela na Rusavu, mi napsala moje dcera: „Maminko, ještě tam peníze nejsou, už je to vlastně potřetí.“ Tak jsem jí napsala: „Lucí, prosím tě, nedělej si starosti, já jsem se rozhodla, že do čtrnácti dnů, když nic nepřijde, tak až pojedu do Brna na konci měsíce, tak bych převzala byt, protože chci zachránit toho pána, aby mu nenaskočil další měsíční nájem s tím, že mu odečtu jednu akontaci, aby dlužil jenom dva, a pak ať to zaplatí, kdy chce. Když tak já ti tam vložím peníze. Ale hlavně, první týden v červenci pak budu doma (jediný víkend, než za vámi jedu) tak bych do toho bytu došla, vymalovala bych ti tam, uklidila a dali bychom to makléři, ať tam do nájmu někoho najde.“ A ona mi napsala nádhernou větu: „Maminko, jsi hodná, nedělej si starosti, ono to nějak dopadne.“ Tak jsem cítila takové uvolnění. Vidíte, jak se to načítá, to musíte všichni kolem toho být v klidu. A za hodinu jsem sáhla po telefonu a volám tomu pánovi. A on to dlouho nebral, tak už jsem to chtěla vypnout, a najednou to vzal a říká: „Paní Adamcová, já jsem se nemohl dostat k telefonu.“ Pozor, to je člověk, který neví vůbec tuhle realitu. Neví, co dělám, neví, kdo jsem, o čem povídám. Člověk, který toho ani není schopný, to je 3D človíček. A říká mi, tenhle člověk mi říká: „Paní Adamcová, představte si, všechno špatné je k něčemu dobré. My jsme teď přes zimu dlouho neměli práci. Teď, jak jsou ty povodně, tak je najednou zapotřebí zedníků a my tu práci máme.“ Vidíte, ty peníze se někde kumulují, ať od vlády nebo od těch egoistických věcí a jsou bokem, nejsou ani v oběhu, jsou někde na nějakých účtech a dole těm lidem chybí, to se nemůže otáčet. Takže i tohle, co zdánlivě vypadá jako katastrofální, a pro mnoho lidí je, vytvoří práci a otevře stavidla těmto účtům, aby se těm lidem vrátily. Lidské oko to vidí jednostranně, buď černé nebo bílé, ale nikdy to tak není. Takže, naučte se vnímat, že vše je dobré a všechno se vám takhle jakoby objasní.

Mám dvoch synov, u oboch som mala problém s dojčením. Bolo to veľké trauma, pretože som to nedokázala. Mlieko som mala, ale nedokázali sať. V budúcnosti by sme ešte možno chceli dievčatko. Ja ho čakám od prvého dieťatka, aj keď svojich synov veľmi milujem. Prečo sa to stalo?

Tam mohou být různé věci nejen z vaší karmy, ale i z karmy těch dětí, protože u některých těch dětí není vyvinutý sací reflex. Nedělejte si s tím starosti. Kdybyste si dělala starosti a přišla by ta holčička, tak by to taky neuměla. Pokud to má umět, bude to umět, když ne, tak nebude. A i tímto ji uvolníte. Vy už byste něco odmítala, už dopředu, než by to přišlo. S tím si nedělejte starosti. Když budete mít deset dětí, každé to dítě se může chovat úplně jinak. Ne, ne, to nic není. Víte, už jenom to, že máte trauma, že to dítě nepije, tím už si zaděláváte na problém, něco odmítáte, a i to dítě to vycítí. Jsou zkrátka věci, kdy se musí jednat tak, kdy musíte postupovat tak, jak se to v tom životě vyvine. A pak žádné výčitky, že se nekojilo nebo že se něco nemohlo dělat. To je nesmysl.

Také třeba u mojí maminky, měla velice těžký porod, téměř mě nepřežila, protože tam udělala velmi těžký zádrhel v době, kdy byla těhotná. Ještě než otěhotněla, prosadila si moje narození. A já jsem se měla narodit třicátého dubna. Maminka si tak prosazovala moje narození, že původní termín porodu byl třicátého března a ona skutečně začala třicátého března rodit. Moji rodiče totiž, když se brali, mamince bylo devatenáct, tatínkovi bylo jednadvacet, tak si řekli, že deset let nebudou mít děti a užijí se. Oni se velmi milovali, koupili si motorku a teď jezdili, byli i na Slovensku, měli jsme tam příbuzné. A jezdili všude možně a žili hezky. Ale po pěti letech, to bylo mamince dvacet čtyři, jednou otěhotněla její kamarádka. To bylo takových pět manželských párů a byli všichni bezdětní. A moje maminka jak slyšela, že je ta její kámoška těhotná, v tu ránu, to byl vstup. A kdyby bývala přišla za mým tatínkem a řekla by mu: „Jirko, já bych chtěla miminko...“ tak on by jí to splnil. Ale moje maminka tenkrát byla ještě generál, dneska už není, ale byla. A když přišla za tátou a řekla mu: „My bychom mohli mít dítě.“ Tak on jen tak pípнул nesměle: „Ty hele, ale vždyť jsme si řekli deset let.“ Ano, dítě až za pět let. Kdyby řekla – prosím, tak on by souhlasil. Jenže ona to udělala jinak. Ona mu řekla: „Jestli mi teď neuděláš to dítě, tak se s tebou hned rozvedu.“ Pozor. To je zádrhel jak Brno. Takže táta sklapl kufry, maminka hned otěhotněla. To těhotenství bylo velmi obtížné. Za prvé tam byly vztahovky, ta maminka otékala. Hrozná těhotenství. A skutečně začala rodit třicátého března. Já když jsem to jednou vyprávěla v Děčíně, tam byl gynekolog, ten kroutil hlavou, říkal: „No, tohle kdybych měl dneska na oddělení, tak se z toho zblázním. To není možné, že ses narodila.“ Ano. Měla jsem se narodit zdravá a třicátého dubna. Takže ty zádrhele všechny pak odžila maminka. Představte si a také jsem, pozor, v programu měla, že mám být jedináček. Já jsem tak toužila po sourozenci a vlastně jsem se ho nikdy neměla dočkat. Proto jsem si taky vás všechny vzala jako rodinu. Když jsem neměla svoji rodinu, tak jsem si ji vytvořila. Ano, vidíte to, jak je to jednoduché změnit věci. Takže, maminka začala rodit, praskla polovina plodové vody, a najednou se zavřela. Nikoho nenapadlo napíchat jí Oxytocin. Nikoho nenapadlo udělat císařský řez. Ne. Týden byla v nemocnici, pak ji poslali domů a jednou za týden chodila na kontrolu. Uplynuly tři týdny a ten doktor jí řekl: „Heleďte se, když do sedmadvacátého (to bylo pondělí) neporodíte, tak musíte nastoupit do

nemocnice a zkrátka to půjde císařským řezem, anebo vám píchne provokačku.“ Takže maminka dvacátého sedmého ráno ještě vstala, že udělá tatínkovi svačinu do práce. A jak přišla do kuchyně, tak cítila teplo na nohách, tak si myslela, že se tedy spustila ta druhá polovina plodové vody. A to už jsem byla hodně těžká, měla jsem skoro čtyři kila, to bylo tenkrát obrovské dítě, jenže to byla krev. Já jsem byla už tak těžká, že jí praskla placenta a tam hrozilo, že by vykrvácela. Takže táta skočil na motorku, bydlíme vedle nemocnice, takže za chvíli tam byla sanita. Nikoho nenapadlo ji otevřít císařem, oni jí napíchali Oxytocin, šílené dávky, rodila tři a půl dne. Roztrhla se, bylo tam dvacet osm stehů. Když ji ten doktor šil, tak tři stehy před koncem říká: „Jé, já vám nedal umrtvovák.“ Ona: „Prosím vás, už se na to vykašlete, tři stehy už vydržím.“ Tam se děly takové věci. Ona říkala: „Vedle mě rodily ženské: přišla, vykřikla, vypadlo dítě. To není možné, proč zrovna já?“ Představte si, to nebylo všechno. To nebylo všechno, protože oni při tom porodu do ní zanesli i infekci, takže asi deset dní potom, po nějaké době zkrátka, přesně nevím, jaká je inkubační doba zánětu mozkových blan, maminka dostala vysoké horečky. Odvezli ji na infekci, mě tam nedali, takže měla k těm horečkám ještě i zánět prsou, proto jí řezali prso. Tam bylo takových komplikací, že jsem se zkrátka toho sourozence nikdy nedočkala. A vidíte, jedním jediným egoismem, nárazem na trojce, kdy chcete donutit druhého člověka k něčemu, co vy chcete mít. Respektujte trojku. Buďte si jistí. Takže, prosím vás, já zase, vidíte, jak já odbíhám, já jsem hrozná.

Neřešte věci už dopředu. To miminko může pít pak úplně neuvěřitelně. Důležité bude, jestli k vám to miminko přijde. Jestli ta holčička přijde. A když ji cítíte, tak by asi měla přijít.

Já jsem také cítila všechny moje děti. Dokonce i to první, o které jsem přišla. O tom jsem věděla, že přijde, neustále jsem slyšela plakat miminko. A já jsem věděla, že to bude průser. Mně tenkrát bylo těch osmnáct a od jara, ve dne v noci, neustále řvalo mimino. Já jsem pokorná, pozor, já jsem pokorná, přestože vidím věci, které ke mně jdou z budoucnosti. Tenkrát nám teta mého muže nabídla, že pojedeme na pionýrský tábor jako vedoucí a praktikantka. A protože já věděla, že otěhotním a naši mi řekli: „Ne, ne, ne, ty nikam nepojedeš, ty bys otěhotněla.“ A já věděla, že to má být, tak jsem řekla: „Ne, ne, máte pravdu, já jdu na brigádu do sklárny.“ Jenže bohužel za měsíc se můj budoucí muž vrátil, už jsme se měsíc neviděli, my jsme byli jak prdlí, já jsem opravdu okamžitě otěhotněla. Takže vidíte, co má být, to bude, ano.

Má být miminko, bude. Má pít, bude pít. Neřešte to. Neřešte to, tím zamezíte obrovským komplikacím a všechno půjde hladce.

Mám úžasného manžela, ale svokra je iná...

Nezapomeňte ale, že ona vám ho porodila. A že on ji samozřejmě taky miluje. Nezapomeňte na to. A už jenom z vděku, že on je takový úžasný, tak byste měla milovat i tu maminku. Třeba zrovna on se poučil z toho, jaká je. To jsou všechno věci, které musíte vidět v harmonii.

Cítím, že ma nemá rada, aj keď som jej nič neurobila. Dosť ma to trápí a manžel je ako za mantinelmi.

Ano, ano, pomozte mu. Pomozte mu, aby nebyl za tím mantinelem.

Já vám budu vyprávět příběh, který jsem zažila minulý rok na podzim. Nebudu říkat, v jakém městě. Psala mi mladá žena, byla na jedné mojí přednášce a že ji něco velmi trápí, že se potkala s mladým mužem, kterého velmi miluje. A milovali se velmi a i si rozuměli, tak jako mimosmyslově, že to nikdy před tím nezažila takovou harmonii. A tahle holčina sama studovala i teologii, duchovně byla docela vysoko. Přesto ještě mnozí necítíte tu hladinu, která vás tlačí k těm blokům, k těm odmítáním. A on dělal ve firmě, kterou vlastnila jeho rodina. A ty rodiče to dítě samozřejmě miluje. Každý má rád, většina lidí má své rodiče ráda. A tam dělala ve firmě maminka, tatínek, on i jeho sourozenci. Nicméně jednou ta maminka se vyjádřila o té holčině, že by se měla jinak oblékat a dala tam najevo nějaké takové zklamání, co by měla dělat a nedělá nebo neměla dělat a dělá... A teď pozor, neřešte to, že on přišel a skutečně jí to řekl. Ano, on jí to měl říct, protože kdyby byla schopná to přijmout a zareagovat v Jednotě... Kdyby se to stalo mně, tak já bych se usmála, mně by to nevadilo, že ten útok jako by přišel. Já bych to neviděla jako útok, já bych to viděla jako utrpení té maminky. A protože miluji toho svého přítele, tak bych mu řekla: „Já se jí nedivím a ty se jí taky nediv. Je to tvoje maminka a ona se o tebe bojí, chce pro tebe to nejlepší. Já se bohužel neumím jinak oblékat, třeba nákladněji, to jsou věci, se kterými se i ona bude muset smířit, ale jediné, co pro to mohu udělat je, že se budu chovat tak, aby se ona o tebe neobávala. Aby věděla, že tě taky miluji. A neřeš to, to nic není.“ Tehdy mezi tím chlapcem a jí a tou rodinou není blok lítosti – že mi to je líto, že to řekla a že jsem taková jaká jsem. Ne, přehlížejte to. Přehlížejte to, to nevádí, tohle dělá ego toho člověka.

Víte, můj první manžel byl jedináček, jediný kluk a většinou ta maminka žárlí. Já jsem s tím počítala. Pamatuji si, mně se narodila Lucinka v září a můj muž na konci října šel na vojnu na rok, on byl absolvent vysoké školy. A jednou ta Lucinka, to bylo v zimě, měla jsem ji v takovém tom kožešinovém pytli a šly jsme k babičce na kafe. A teď, ona tam ještě nikdy jako miminko nebyla v tom bytě a tak, jak jsem ji měla na těch rukou, tak v té předsíni říkám: „Lucinko, podívej se, tady bydlel tatínek.“ Babička dělala za rohem v kuchyni to kafe a teď přišla sprcha, já jsem slyšela, jak to ego syčelo za tím rohem nad tou konvicí: „Ještě tady bydlí.“ Já jsem byla jak opařená. Pozor, vy nesmíte zareagovat. Vy musíte vědět, že to dělá to ego. Musíte toho člověka osvobodit. Já jsem dělala, že to neslyším. Ona si asi také myslela, že to neslyším. Ale v tom bylo tolik zášti, tolik nesouhlasu, že jí někdo sebral to dítě, které tam celý život bydlelo, o které se starala, utírala mu prdelku. To jsou samozřejmě takové ty představy těch maminek. Ne, ne, ne. Vy zkrátka musíte bojovat láskou. Ona byla matka mého muže a byla babičkou mých dětí, pro mě byla svatá. I to moje dítě, které jsem držela na rukou, mělo její geny. A vy z těch genů musíte vyšťourat to nejlepší. My se máme dodnes velmi rádi. Ona mě má skutečně ráda. A pozor, neměla by mě, kdybych začala bojovat proti tomu egoismu, který není její součástí.

Jestli milujete svého muže, své děti, jestli máte děti, milujte i tuto ženu. Zaslouží si to, věřte mi. Protože, kdybyste útočila, ať lítostmi nebo zlostmi nebo vztahovkou nebo

čímkoliv, budete zraňovat svého muže, který ji miluje. V případě, že budete stát i na její straně, on to podvědomě vycítí a bude vás chránit, bude vědět, že ta matka útočí. Tady máte všechno ve svých vlastních rukou. To jsou otěže, o které nemůžete nikdy přijít.

Zistili mi vysoký tlak, dokážem si s tím sama poradiť alebo mám užívať lieky?

Ano, ten vysoký tlak, ten se dá zvládnout, ale když byste ho měla hodně, hodně vysoký teď v této chvíli, tak by to pro vás bylo velmi nebezpečné. Tady můžete kombinovat různé věci. Když bude vysoký normálně, v takové té normální míře, tak to zvládnete stravou. Zvládnete to přes emoce, protože člověk, který se snadno rozhodí, tak tomu lítají samozřejmě nahoru a dolů, takže to vám hodně tlačí na tlak. Za druhé, je zapotřebí rutin, víte, když má v sobě člověk rutin, už jsem o tom dneska mluvila, když byste jedli pohanku, tak se vám ten rutin uloží do žilní stěny a ona je pružná, to se týká všech cév a žilek ve vašem těle, i v očích. Pozor, člověk pak i hůř vidí, když by to přišlo, kdyby měl opravdu stav toho rutinu velmi nízký, ono to ovlivňuje všechny cévy a žilky. Nicméně v okamžiku, kdy je ta céva pružná, tak když se vám emoci zvýší tlak, ano, takový ten pocit, to napětí tam je, tak ta pružnost těch cév to ztlumí a zreguluje tím, že se ta céva rozšíří, tou jakoby trubicí může protékat větší objem, ten tlak zůstává stejný, takže vy si to regulujete. A naopak, když máte nízký tlak, tak se zase zúží, takže to člověk reguluje. Ale pokud vám ten rutin chybí nebo je nedostatečná elasticita těch cév, tak jakákoli emoce, která vás vykývá, tak ten tlak vám skáče nahoru a dolů.

Já jsem měla celý život mírné problémy, protože jsem měla naopak nízký tlak. Jsem klidný člověk. Já jsem měla problémy se na zahradě ohnout, že jsem se pak narovnála a spadla jsem do záhonu. (*Smích*) Bylo mi trošku jakoby na omdlení, motala se mi hlava. A já si pamatuji, jak jsem byla na té operaci v těch devatenácti letech, tak před tou operací ke mně přišla sestra, že mi prdne náladovku. Pozor, to se dává lidem, kteří se bojí, ale já jsem se nebála. Já říkám té sestřičce: „Já to nechci.“ Pozor, tahle náladovka vám sníží ten tlak, to rozrušení, že se bojíte před tou operací. A teď si vezměte, že já, klid'as – já jsem se nebála a oni mi prdli náladovku, mně se udělalo tak zle. Já jsem si tedy lehla ještě na ten vozík, tam byl takový pán, který mě tlačil na sál, já mu říkám: „Mně je strašně špatně, asi omdlím.“ A teď on nevěděl, co se mnou, protože jsem na tom vozíku fakt ztrácela vědomí, vidíte to, takže běžně lidé, když se chovají tak jak je to normální, že se každý bojí, ti to potřebují, ale v tomhle stavu ne. Ono to skutečně závisí na tom ohrožení, na tom strachu, na tom pocitu oddělenosti, když jdete někam. Takže ono to skutečně spolu souvisí.

Pak jsou tam další věci. Když jste třeba v zimě v teplém domě a vyjdete nečekaně ven do jiné teploty. Nebo to tělo reaguje také jinak, když se najíte, než když jste hladoví. Tam už vás ovlivňuje úplně všechno. Takže, prosím vás, správná strava a zklidnit emoce. Žádné odmítavé emoce a zvládnete to. Opravdu to zvládnete. Hodně pijte, tekutiny jsou tam také zapotřebí. Pokud byste měli někdy výkyv, ono se můžete třeba dostat z celého prášku na půlku, pak na čtvrtku a pak zjistíte, že už ho nebudete potřebovat. Takže, nebud'te zase fanatičtí. Já lidem říkám, že i ten lékař je někdy skutečně potřeba, zbytečně tedy ne chemikálie, ale pokud by to byly byliny, nebo

rozumné rady nebo, něco už v tom těle je tak zdemolovaného, že to fakt chce uříznout a hodit psovi, vždycky říkám. (*Smích*) Takže, prosím vás, nebojte se. Chovejte se rozumně. Zlatá střední cesta.

Čo robiť, keď rozum teoreticky vie, ako sa správať, čo robiť, ale srdce a emócie cítí niečo iné. Neviem tak ľahko ovládať pocity, prociťování, napríklad neúspešné partnerské vzťahy. Odpustila som, ale nezabudla.

Víte, člověk má nádherné pocity, když miluje. Ale i když se s partnerem rozejdete, tak ho můžete milovat dál. Vždyť je to člověk. Já jsem jednou vyprávěla můj příběh s mým bývalým mužem, který byl velmi důležitý. Ten člověk mi dal obrovské poznání tím, čím mě nechal projít, dal mi děti, už proto je zapotřebí jej milovat. A přesto, že některé životní úseky byly velmi obtížné a těžké, jsem mu za všechno vděčná a miluji ho dál. Je to důležité. Lidé sem většinou chodí a narodí se sem právě proto, aby tohle pochopili. Včera jsem vám slíbila vysvětlit ten rozdíl. A teď jsme u toho, co to je láska. A vůbec lidé v nevědomosti lásku zaměňují i za sexualitu, to spolu nemá vůbec nic společného (já se k tomu dostanu za chvíli), a jsou zvyklí, že když se s vámi někdo rozejde, tak v tu ránu toho druhého začnou nesnášet a nenávidět. Pozor, tím si ubližují. Ne, ten člověk byl součástí mého tunelu, už jsem to včera vysvětlovala, on byl součástí mého života, čím víc po něm zbylo, tím lépe, protože mi zbyly děti, zbyly mi dobré zkušenosti, všechny byly dobré, absolutně všechny, všechny jsem zužitkovala. A proto je to dobře a mohu ho milovat dál. Jestliže vy pak ale litujete, že ten člověk odešel, už vlastně litujete sama sebe nebo situaci, která se udála, ale ve vašem osudu to bylo, kdybyste se neměli rozejít, tak se nikdy nerozejdete.

Není možné přesáhnout osud těla, protože vy máte všechno zaznamenané v DNA. Věřte mi, je to tak. Vždycky jsem dopředu v důležitých věcech svého života věděla, co se bude dít. A skutečně se to stalo. A nechtěla jsem do toho šťourat, nebylo vůlí Ivy, aby to věděla. To Nadjá vás pak na to samo upozorní, tak jako vás upozorní na to, že tělu něco chybí. Anebo že jsem měla ojeté čepy na předních kolech na mém starém autě. Ano, když by se mu potom, tomu človíčku, mělo něco stát, hned vám pošlou vizi. Hned vám pošlou něco, abyste o těch věcech věděli nebo co vám chybí. Takže pozor, je zapotřebí se i klidně rozejít, když k tomu ten osud spěje. Nebo uvolnit tomu člověku cestu, i on má právo na to zamilovat se do někoho jiného a odejít. A jestliže ho miluji, tak mu to umožním právě proto, že ho miluji. Protože, a teď jsme u toho, lidé prožívají ne božskou lásku, ale lásku lidskou a velice často zaměňují slovo sexualita za vztah lásky, ale tohle jsou úplně jiné věci, které k sobě vůbec nepatří. Vzpomeňte si, sexualitu má člověk proto, aby se rozmnožoval. Ano, a přestože se nemíní zrovna teď hned rozmnožovat, tak ale máme svoje hormony, které nás nutí, abychom tuto činnost čas od času dělali. Ten hormonální systém vypudí množství hormonů, které vás nutí tyto věci dělat.

Mimochodem vy už víte, že naše sexuální energie je vlastně stejná jako energie duchovní, ale o oktávu nižší. Tohle je důležité vědět. Takže mnoho lidí, a hlavně mnoho žen, není schopno dosáhnout orgasmu. Asi dvacet procent žen ve svém životě nikdy nezažije orgasmus. Což je docela vysoké procento, to je až pětina žen. A ony by už nikdy nechtěly ten sex mít. Když vás to nebude těšit, tak to nebudete chtít. Takže abyste k

tomu jako by přistoupili, tak přece jenom ta hladina toho nutkání se nám zvedá, aby vás to pak fakt jednou za čas donutilo (ty hormony), udělat tu věc, kterou jste odmítali. A teď pozor, láska je bezpodmínečná. Člověk vlastní druhé tělo člověka, to znamená, že je vidí jako hmotu, neuvědomuje si to, vidí toho partnera a neumí láskyplně milovat všechny lidi stejně, tak, jak by měl. Láska ke všem lidem by měla být stejná, to je božská láska. Lidská láska si ale vyzdvihne toho jednoho partnera takhle vysoko nad ty druhé lidi a miluje ho jakoby víc. A už žárlí, to je přivlastňování. Žárlivost je vlastnění toho člověka. Jakmile se na něj podívá jiný objekt, už je zle. Už jsou tam emoce, zášť, vztahovky, kritika, žárlivosti. To jsou nehezké věci. To všechno je egoismus. To s láskou nemá nic společného. Naopak. Já jsem tím prošla, věřte mi to, když mi můj partner přišel říct, a byla jsem těhotná, že se zamiloval do jiného člověka. Já jsem říkala: „Dobře, tak já chci, abys byl šťastný. Tak běž, já ti to umožním. Budu ti dávat děti.“ On na mě koukal a říkal: „Ale to nechci. Tak počkej, počkej...“ Tak jsem to brala zase jako informaci, že ještě mohu tu rodinu zachovat. Zás bylo všechno dobře. Musíte krok za krokem přijímat všechny změny jako dobré. Aha, tak mám ještě šanci v tom něco udělat. To všechno se stane. Ale tuhle informaci od toho partnera snesete jediné tehdy, když všechny lidi, ano, máte stejně, já vás miluji všechny stejně. To je divné, že? Ano, já vás miluji jako svého muže, jako svoji maminku, jako svoje děti, úplně stejně. Není nikdo lepší, nikdo horší, to je božská láska, tady už jste mimo dosah té hladiny zákona hmoty. Ale můj muž je pro mě jediným mužem na světě. Ostatní muži jsou lidé. I kdyby vypadali jako Delon ve dvaceti, ve třiceti letech, věřte mi, že se mnou to nehne. Já zkrátka cítím nitro toho mého muže, kterého opravdu miluji, který ke mně patří a rezonuje se mnou. A kdyby on se jednou rozhodl, že já ne, že nějaká jiná, tak mu to ráda umožním. A právě proto se to nestane, to je právě podmínkou Svatého grálu, tady už to nikdy není možné. Což teď ještě možná byste třeba váhali, ale tohle je skutečně relativita, my už jsme potom spojenou bytostí. Já taky když mého muže obejmu, tak je mi dobře, tam není žádný blok, to je tak čistý anděl. A věřte mi, kdybych objala muže, který by měl někde vztahovku nebo zuřivost, mě by to bolelo, mě by to rušilo. Takže vidíte, já už se ani nemohu přiblížit k někomu, kdo by eventuálně něco měl. A tohle je vývojová fáze, kdy pak už do sebe zapadnou ty poloviny těch vlastně pohlavních částí.

Vezměte si, že i při té sexualitě, když to rozmnožování, tady uvidíte vlastně potom i stavy, které se vymykají běžnému rámci spojování. Ano, při rozmnožování existuje pouze jeden správný vztah – muž a žena, patrice a matrice, která do sebe zapadne. Takže každá homosexualita, ať matrice – matrice, nebo patrice – patrice nepatří do kategorie rozmnožování, ale do egoismu, kdy já, když mám tělo ženy, se rozhodnu, že nebudu patřit k muži, ale k ženě a u muže to samé. Takže spouště lidem by pomohlo, kdyby zjistili, že homosexualita je egoismus, že si vlastně chtějí dělat potěšení jenom jakoby z toho rozhodnutí, že teď vlastně s tím pohlavím, které je vlastně i mé. Ale jinak z pohledu shůry skutečně je to egoismus. Oni vědí, že ti lidé si to musí prožít. A jeden nebo dva, tři životy si takhle prožít tenhle druh egoismu, který je, ale je to nutné. Když už to neodsuzujete, tak už to máte za sebou. Když ne, tak to ještě máte před sebou. Takže neodsuzujte homosexualitu.

Takže, bacha, nelitovat toho, jestliže mě opustí partner, zbytečně neplakat, nevyvádět, přát mu štěstí. To jsou věci, které musí být. A vy byste se dočkala opravných fází. Hodně

si prohlédněte, jestli jste skutečně odpustila, protože kdybyste neodpustila a vadily by vám zase nějaké jiné věci, to je vztah, že vám vadí, co vám ten člověk udělal, tehdy se skutečně dostanete opět do podobných vztahů. Je to stejné jako s tou ženou, jak jsem vyprávěla v Karlových Varech. Ano, pak opravujete s každým následným partnerem to, co jste nedokázali vlastně s tím původním.

Aký je váš názor na současné školstvo? Dcéra je nešťastná z toho, že tráví celý den v škole. Je tam nedostatek lásky. Nemá problém s učením, ale radšej by tvorila a venovala by sa tomu, čo ju baví, než aby sedela v lavici.

Ano, máte pravdu. Víte, jenže bohužel boží vůle je ta, že její Bůh se narodil do téhle doby a do tohohle školství. Víte, já vám trošičku, maličko odběhnu, ale zdánlivě.

Já jsem byla loni v červnu v Olomouci a tam byl úžasný chlapec. Bylo mu patnáct, jmenoval se Tomáš. Ten kluk byl božský. Pozor, byl českých rodičů a měl rysy jako Japonec. Opravdu vypadal jako Japonec a uměl suši, věnoval se i nějakým bojovým uměním, ten kluk opravdu přicházel z nějaké takové oblasti, byl kouzelný. Já jsem ho potom pozvala na oběd. My jsme tam byli ve skupině a já jsem mu řekla: „Tomáši, já ti zaplatím oběd.“ A teď jsme si povídali a on říká: „Já mám maminku, která je duchovní, ta mě vedla, různě jsme spolu jezdili na takovéhle akce. A pak mám ještě tátu a bráchu a jsou neduchovní, takže my s mámou držíme za jeden provaz.“ A to bylo nádherné, to vám musím říct, a já se ptám: „A kde máš maminku?“ A on se tak potutelně usmál a říká: „No, víš, maminka slyšela ty tvoje přednášky a řekla, že ještě není schopná milovat celý autobus. (Smích) A já ano.“ (Smích) To tedy maminka jako řekla moc hezky, ano, ano, ano. Celý autobus. Ano, my se vezeme. Takže Tomáš byl super.

A tenhle Tomáš mi po roce napsal (to bylo někdy teď v dubnu, v květnu): „Ivanko, možná se na mě pamatuješ. A já mám problém. Víš, já jsem se dostal na gymnázium, ta škola je hodně těžká. A jsou předměty, které mě baví, ty dělám lehce a to cítím, že je mým posláním, ale je tu docela dost předmětů, které mě nebaví, u kterých cítím, jak jsou zbytečné. A já jsem z toho tak rozhozený.“ A teď dobře poslouvejte, to vlastně platí i tady v tomhle. Víte, když chodím do školy a vím, že chci něco studovat a chci něco udělat, bohužel musím splňovat nějaká pravidla, protože žiji v organizaci, což je společnost. I ta pravidla mi nastolí, že něco musím udělat, nějaké zkoušky, abych se dostal dál, abych se dostal k tomu, co mám dělat. Říkám: „Jestli se některé předměty řeší samy, jdou ti, těm nemusíš věnovat až tolik intenzity. To ti jde samo, to tě baví. Věnuj se těm, které ti nejdou, abys je vytáhl aspoň na tu trojku. A aby to pro tebe bylo lehčí, tak to dělej kvůli rodičům, abys jim nedělal problémy, ale pomůže ti k tomu ta láska k rodičům, protože když jim chci udělat radost, tak se to kvůli nim naučím, když už mě to nebaví. To už je také takové odběhnutí přes to ego, takhle takovou klíčkou, ano. Ale pamatuj si dobře, nesmíš teď odmítat ty předměty, které tam jsou, protože bohužel ty je musíš překonat, ale jestli se třeba jednou dostaneš k tomu, aby ses věnoval sám školství, budeš vědět, jak nesmyslné to bylo. Ty by ses dnes tím odmítnutím zablokoval a někde by sis to odžil, takže si to pamatuj. A jednou budeš třeba ty ten, který bude vědět z vlastní praxe, co tady bylo za předměty zbytečné a co ne.“

Víte, jednou se to, co dneska dělám já bude vyučovat i ve školách – jak být dobrým člověkem, ale na to si bohužel musíme ještě nějaký čas počkat. Ono to bude. Dřív byla i v těch klasických školách, v těch starých gymnáziích, rétorika – umění mluvit. Byly tam spousty věcí, které byly velmi dobré, které potom ta totalita smetla ze stolu, protože to brala jako přežitek. Ale navíc, víte, i ta totalita byla vývojově dobrá, spousta těch nejobyčejnějších lidí, kteří se nebouřili a byli schopní přijmout i ten život, který byl, bez odporů. Ten odpor se tady vyvinul přes jinou vrstvu, která ještě bojovala, a ta to vybojovala stejně. Takže vidíte, jak se všichni vezeme v tom celku, který se jenom vyvíjí. Jenom splňujete část vrstvy lidí, kteří už jsou schopní přijmout úplně všechno. Lidé, kteří nebyli schopní někoho potopit kvůli kariéře, kteří se byli schopní smířit s tím, že nemohou nic dělat, ani podnikat ani nic, jenom třeba přežívat a byli spokojení. Nepomlouvali a nečinili druhým život trpčejší než byl. Tohle byli ti nejlepší lidé, kteří byli i vytříbeni za takzvanou železnou oponou. Ano, i to je zapotřebí prokázat. Takže vidíte, že vše je dobré, jenom stačí se na to podívat jakoby z té dobré stránky.

Ako mám prijať všetko, čo prichádza? Ako sa mám postaviť k situácii, keď mám povinne začipovať svojho psa, ale nesúhlasím s tým. Môžem ísť proti systému, podpisovať petície, alebo musím prijať všetko, čo si štát vymyslia a súhlasiť.

Víte, my tady žijeme v takovém zvláštním systému, máme volby, máme politiku. A teď se dívejte. Akáša je program planety. S tou planetou se budou dít věci, které vy vidíte z druhé strany od toho malého jedince, u té buňky, a neumíte si vysvětlit věci. Na tomto obrázku to ale uvidíte velmi jednoduše. Jestliže má být zvolený politik, tak dopředu, pozor, byť by přivedl na buben tu zemi a krach nějaké ekonomiky, což se teď děje všude po celém světě, tak každého toho jednotlivého panáčka, ve kterém přebývá to Božství napadne jiný kandidát, ale vyhraje ten, který to skutečně na ten buben přivede. Anebo, když už se má pomoci při té změně, dovede tam někoho, kdo pomůže. Tady se kopíruje vývoj celé buňky planeta. Takže vidíte, že je zbytečné sledovat tu politiku. Ano, běžte k volbám, zvolte si toho, kterého chcete, ale bez zbytečných odmítavých a kritických emocí, které by někoho posuzovaly, něco hrotily. Tohle si teď samozřejmě můžete natáhnout i na toho pejska. Jestliže ale já zvolím ten systém a žiji v tom systému, do kterého jsem se teď v tomto životě tělem narodila v této době, musím respektovat zákony této země, pokud mi to přikazuje a jsou tam nějaké sankce, budu muset tohle respektovat, asi ano. Pokud ne, je to vaše volba. Potom ale musíte přijmout i to, že bude nějaká ta sankce a musíte ji zkrátka splnit.

Já jsem teď mluvila s jednou mladou ženou, která je úžasná. Ona má za svobodna chlapce, malého Sama. Ten chlapeček je báječný, je to opravdu čistá duše. Ona s tím chlapcem žije skutečně téměř na hladině miziny, dá se říct mají minimálně peněz, ale už se to začíná trošičku měnit. A ona mi teď vyprávěla v Pardubicích, že odmítá všechno očkování. Pozor, vy nemusíte úplně všechno přijmout. Ano, i ty děti jsou dneska přeočkované, uvědomte si, co všechno se pak pohybuje vlastně v těch tělech. Nejlepší obrana je, když si neporušíte negativními emocemi síť vaší planety neboli vy jste taky planeta, pozor. A tohle je taky vlastně síť, kdy ta imunita je pak porušená, a skutečně ty buňky se nedovedou bránit. Ale tady je, prosím vás, zlatá střední cesta, jsou věci, které

by měly mít, takové to základní očkování. Vyšší už bych nedoporučovala, to tělo by si mělo vyvinout svoje. Ona mi tedy vyprávěla příběh, kdy si řekla, že chtěla odmítnout to očkování, že se o toho Sama bála a už by to bylo zbytečné to, co by dostal navíc. Jenže zkrátka věděla, že teď vyšel nějaký zákon, aspoň to tak říkala, že by vlastně musela platit, že to je povinné, že by byla stíhaná jako rodič, když by to nebylo, a že by musela zaplatit nějakou sumu, asi i nějaký trest, poplatek, nevím co, ale že by byla určitě nahlášená. A možná by i nedostala nějaké sociální dávky, tam jsou různé varianty dopadu. A ona říkala: „Já jsem věděla, že to asi blbě dopadne. A pak jsem si řekla, že to nebudu řešit. Já to nebudu řešit, až přijdu k tomu doktorovi, tak uvidím.“ Šla tam bez odporu. Načež jí ten doktor říká: „Chcete sama očkovat?“ A ona: „Pane doktore, asi ne, ale to asi nemůžu, že?“ A on jí říká: „To je přeci vaše vůle, já vás nikde nahlašovat nebudu.“ A ona říká: „A já nedostanu žádnou sankci?“ „Ne, ne, nebojte se. My bychom to asi možná hlásit měli, ale tohle je zbytečné, to je vaše věc. Je to vaše dítě a vy o tom rozhodujete. A pokud jste přesvědčená, tak zasahovat nebudeme, to bychom natropili víc zla.“ Ten doktor byl rozumný. A ona říkala: „Takže jsem odešla, žádná sankce nebyla, nemuseli jsme být očkovaní. A to očkování bylo skutečně nadstavbové, takže tam si myslím, že by to ani nepotřeboval.“

Když se s tím smíříte, možná že vám sám ten veterinář řekne, že to třeba nepůjde. Ale pozor, žádný boj. Víte, boj je vždycky zavádějící.

Já jsem vloni zažila v Jičíně zvláštní věc. Čtrnáct dní před tím, než jsem jela do Jičína, tak mi volala paní. Byla jsem na Skype, zvonil telefon, tak jsem to zvedla a ona mi hrozně brečela do telefonu. Strašně plakala a říkala, že je z nějakých takových těch aktivistů, co jsou pro ekologii a planetu, že jsou někde tamhle z Hradecka nebo z Pardubicka, nevím přesně kde. A že tam mají porazit alej stoletých lip. A ona břečela... Já říkám: „Prosím vás, za prvé se uklidněte, já vám ani nerozumím.“ Když se uklidnila, tak už jsem jí rozuměla a říkám: „Prosím vás, jestliže zachováte klid a nebudete niterně hysterčit a půjdete někam na úřad, kde můžete někomu říct, aby s tím něco udělal a nebudete na toho člověka nadávat a křičet a vyhrožovat, tak tam bude před vámi jiný Bůh, který v tom možná může něco udělat. Tehdy máte šanci. Může to být a nemusí. Ale vy pak víte, že jste pro to něco udělali a máte čisté svědomí. Vy to máte jenom zkusit, ale v klidu, tehdy to může projít.“ Hele, oni přijeli za čtrnáct dní do toho Jičína a ona přišla za mnou a děkovala mi a říkala, že z těch x lip porazili jen dvě. Ona říkala: „My jsme tam šli v klidu, rozdýchali jsme to.“ Oni jsou partneři, jsou manželé, tam to vysvětlili nějaké paní, ta paní byla zase v klidu, nikdo jí nenadával, nikdo na ni neútočil, takže její ego nepracovalo proti těm blbcům – co tady na mě řvou – to jsou většinou ty reakce, které přichází. Oni se vlastně od toho neodřízli. A pozor, já jsem potom s tím jejím partnerem mluvila a říkám: „Podívej se, ty můžeš mít dobré úmysly, ale uvědom si, že i ten strom má svůj bod B. Jestliže má odejít, tak odejde. A neuděláš s tím nic, ty to můžeš jenom zkusit. Máš to zkusit s klidem, protože když tam přijdeš neklidný, uděláš méně, než bys měl, ale ještě se zablokuješ a odžiješ si to.“

Takové postoje jsou ještě v uvozovkách válečné postoje, ale tam, kde se válčí, tam se odmítá, to je hladina egoismu. Vy to s dobrým úmyslem zkusíte, když to vyjde, dobrý,

když to nevyjde, taky dobrý, já jsem pro to udělal, co jsem mohl. Tečka. Vy smíte bojovat jen láskou. Ničím jiným, pak zdemolujete i sebe a ničeho nedosáhnete.

Môj syn sa lieči na depresiu už niekoľko rokov. Sám má s tým problém, riešením situácií a svojím konaním ubližuje sebe i nám. Ako sa máme správať a komunikovať s ním, aby sme mu pomohli? Tiež mu teraz s jeho manželkou v tehotenstve umrelo bábätko a bojíme sa, že sa to celé zhorší.

Víte, vy smíte tomu vašemu synovi domluvit, ale musíte to nechat na něm. Nikoho nemůžete natlačit do změny vědomí, když nechce. Ten člověk vidí všechno, pozor, špatně, všechno jako negativní, bojí se věcí, to znamená, že on to tvoří. Ano, to, co vidíte a prožíváte, tak to tvoříte, vy jste Bohové a nevíte o tom. To, co člověk odmítá, to si přitahuje, protože to nechce. A vaše Nadjá ví, že vy se k tomu Božství dostanete jen tím, když přijmete všechno, co odmítáte, svůj vlastní osud.

Víte, já jsem kdysi dávno mluvila s jedním mladým chlapcem, který bydlel jako první nájemník u Petrušky na Palmovce. Ten kluk byl super. Bylo mu devatenáct let, jmenoval se Tomáš. On mi říkal: „Víte, já jsem před dvěma lety zažil hrozný šok. Byly to dvě události. První událost byla, že můj otec onemocněl rakovinou žaludku. Ale on se z toho dostal, tak to ještě bylo dobré. Ale potom naši známí, my jsme spolu vyrůstali s tou holkou, měli kamarády, byli jsme stejně staří, a ona v sedmnácti letech dostala akutní leukemii a do tří měsíců tady nebyla. A to se mnou zamávalo už napořád a řekl jsem si: „Ty vole, ty nevíš, co bude! A mám dvě možnosti, buď se mi tady bude líbit anebo nebude. Ano, buď budu spokojený nebo nebudu spokojený. Tak co je pro mě lepší? No, být spokojený. A tak spokojený jsem, jednoduchá věc.“ Ano, jestliže něco odmítám, už jsem nespokojený a už se mi tady nelíbí, a už si drtíte vyšší čakry. To začíná na té jedničce, že něco vidíte špatně, a pak už fňukáte, anebo se zlobíte, anebo kritizujete. To jsou zbytečné dopady. Vy si z té situace máte vybrat to, co je pro vás dobré. A je to jednoduché.

Heleďte se, já jsem v bytě celý rok sama. A když přijede moje rodina, tak v tom bytě mám jedenáct lidí, v tři plus jedna. Ano, pozor, optimismus je, že jsem celý rok šťastná, že mám uklizeno a nebrečím, že jsem tam sama. A když přijedou, jsem šťastná, že tam jsou a nevidím, že je binec, protože ten binec je, věřte mi, když tam pak máte jedenáct postelí v bytě tři plus jedna. Je pravda, že tři z nás chodí spát k babičce, tak to se pak rozmělní v tom baráku.

Takže to jsou věci, třeba jsou lidi, kteří budou šílet, že je hodně práce – jsou uunavení a vadí jim to. Jakmile práce není, tak už se bojí, že nebudou peníze. Ne, optimismus je, když není práce, odpočívám, vychutnám si to. Když je hodně práce, budou peníze, zase super. Ano, to je žitý optimismus. Máte to na dlani každý den. Vyberte si to, co je vám příjemné a to dělejte.

Tenhle človíček vidí jenom ty nepříjemné věci, takže trpí. Tito lidé pak prožívají i tělesné bolesti, tam se uzavírá jednička. Napřed začnou nohy, pak se to zvyšuje, ale toho člověka fakt postihuje jenom ztráta, protože si ji dopředu programuje svým chováním. Nebojte se o něj. I vy byste, a jste, zapojení do tohoto systému výuky. Když

se budu jako rodič bát o své dítě, já mu nepomohu, už mu taky dávám předtvar toho, co on dělá sám, to je úplně to samé chování. Vy mu smíte poradit, vy mu smíte nějakým způsobem pomoci, ale nemůžete ovlivnit jeho psychiku v tom, aby nedělal zajeté věci, které tam jsou. Zkuste v každé chvíli, když si bude třeba někdy stěžovat, ukázat mu na to, co je pro něj v tu chvíli dobré. Někdy je to těžké. Někdy je to těžké.

Otec je po mrtvici pravej strany. Problém s hovordlami, ochrnutá pravá ruka, chôdza s barlí.

Tam byly nějaké lítosti z minulosti. A pozor, ta pravá strana má někdy i zášti. Na srdci jsou dvě varianty emocí – jedna je lítost, to je negativní emoce, kdy nesouhlasíte s tím, co se děje a hodně lidí má problém rozeznat, kdy je soucit a kdy je lítost. Lítost je nesouhlasná neboli negativní emoce, kdy nechcete, aby se to vám nebo tomu druhému člověku stalo, a to už je egoismus člověka. Soucit je, že víte, jak se cítí v té situaci, nebo potom, co mu někdo udělal, ano, tam je to s o u c í t ě n í. Tam s ním s o u c í t í t e, to se smí. Soucit ano, lítost ne, nesmíte to odmítat. Tady, pokud se to týká pravé strany, pravé ruky a i asi celé pravé strany, tak tam byla nějaká situační závada, nějaká odmítnutá situace. A je to na noze, je to na ruce a na mluvidlech, na pětce, to je celá pravá strana, tam jsou situační fáze, je tam duchovno. On se bránil buď navenek, nebo nitrem nějaké situaci. Já jsem vyprávěla, že vy vidíte všechno, že je závadné. Někdo si musí prožít takové věci, aby si začal vážit určitých věcí a prošel si. Někdo má šanci se z toho dostat.

Moje maminka měla mrtvici v srpnu dva tisíce dva a od té doby je z ní anděl. Vidíte, ono už je pak někdy zbytečné, on se ten člověk sám vyvine do určité fáze. Já jsem teď v lednu byla v Turnově, tam byla paní, u které jsem bydlela, ta dělala automatickou kresbu – ta moje maminka přišla jenom kvůli mně, jenom kvůli mně. To bylo velmi zvláštní a já to tak také cítím. Ona těch dvacet dva let, co tatínek nežije, ona měla jednu kamarádku, s tou se rozkmořila, ona fakt žije na tom světě jenom jakoby se mnou. Takže my jsme se velmi, velmi dlouho spolu obě učily, bylo to moc hezké. A teď mi udělala radost, než jsem odjížděla sem za vámi, tak seděla u mě v kuchyni. A to by v životě nikdy neřekla, říká mi: „Víš, já se na tebe vždycky tak těším, než přijedeš domů, já ti to musím říct.“ Tohle by nikdy před tím neřekla, ona byla uzavřená. Táta byl takový otevřený. Maminka nikdy neplakala, táta brečel. My jsme to měli nějaké takové jako namíchané. Táta byl samá emoce, maminka ne, maminka byla logika. Úplně obráceně to bylo. A ona byla hodně drsně vychovávaná, tam byl řád, přísnost, velká chudoba, takže to si všechno nesla jakoby břímě. A najednou tam vedle vás sedí člověk, který to nikdy neuměl a řekne vám: „Já se na tebe hrozně těším. Víš, já ti tak počítám vždycky ty večery. Zítřejí, zítra už přijede.“ Říkám: „No, mami a já ti taky musím říct, já vždycky, když pak sednu z té přednášky do toho auta nebo nějakého toho vlaku, když pak jedu, tak vím, že ty tam na mě čekáš, že je tam dušička, která se těší, až přijedu.“ Když si pak vedle ní sednu do toho křesla, tak ona se tak tetelí, tak strašně hezky. Taky to před tím nikdy nedělala. A ta láska obrovsky všem pomůže.

Keď príde nejaký pokrok, nastanú nové problémy. To ešte souvisí s tou mrtvicí?

Ano.

Poškodenie ramena, pád.

To ještě souvisí s tou mrtvicí, ano. Tam je hodně karmických věcí. Zlomenina, pád – tam je hodně plateb z minulosti. Já jsem myslela, že je to další otázka, proto jsem to nespojovala. Takže když někde vyvine pokrok, zas je tu další platba. Víte, to souvisí teď s tím březnem, a proto já prosím vlastně do minulosti, to se smí, do budoucnosti nesmíte prosit a žádat něco jiného. V současnosti je planeta v 5D a všechny platby. Dřív jste udělali nějakou karmu, čekalo to třeba i několik životů. Dneska to máte za hodinu, za týden, za měsíc nebo za rok na talíři. To je strašně rychlé, protože ta planeta má takovou vibraci, že ten čas se smršťuje, ten je zdánlivý, ten je pomyslný. Takže vaše zápisy z minulosti, když byly hodně odmítající, tak se hodně rychle vybíjejí. A tady je těch zápisů hodně. Buďte trpělivá. I pro vás je to velká zkouška, mít vedle sebe takhle nemocného otce nebo někoho, koho zkrátka milujete.

Víte, já jsem si v dětství připadala, když jsem byla tak -náctiletá, jako když jsem bezcitná. Tenkrát jsem tomu nerozuměla, protože můj táta nebyl nikdy nemocný. Moje maminka dost často, tam bylo hodně odmítajících emocí zvláště ke svému tatínkovi, k dědovi. Ale táta byl pořád zdravý, jen jednou, dvakrát do roka měl chřipku. To byla katastrofa. On oči v sloup a tak vzdychal. A mně to tak pilo krev. (*Smích*) A já jsem si připadala tak jako bezcitná. Já jsem věděla, že on to musí mít, že když to má, že si to zasloužil. Takže já jsem se o něho starala. Já jsem mu přinesla jídlo a čaj a ty herecké etudy, co tam dělalo to ego, které chtělo chlácholit, ty jsem přehlížela, protože jsem věděla, že bych to ego jenom přikrmovala, zase by chtělo někde víc. A pak jsem vždycky odešla z té místnosti a říkala jsem si: „Já jsem ho přece jen měla nějak...“ A zase, když jsem tam přišla a chtěla jsem něco udělat, tak jsem nemohla. Ty etudy byly neuvěřitelné. Takže, já jsem tam věděla, že ten člověk, který je nějakým způsobem nemocný, že on to teď musí prožít.

A sama, věřte mi, když jsem sama někdy ležela s chřipkou, poslední chřipku jsem měla před dvaadvaceti lety, třiadvacet let už to teď v lednu bude – a tu jsem skoro nepřezila. Já jsem měla čtrnáct dní čtyřicítky. Jirka mě už nosil na záchod. Já jsem vůbec nedolezla na záchod. A vždycky přes den to bylo lepší. A já jsem nějakým divným smyslem věděla, že je to moje poslední chřipka, jako kdyby se to tělo převarilo a něco se tam stalo. Pamatuji si, že poslední večer, když jsem měla ještě ty čtyřicítky, ty moje děti, ony tak stály u futra u té ložnice: „Maminko...“ už jsem jim chyběla. A teď já na sobě zábal, pozor, ještě na mě hodili i chlupatinu, abych se jó zapotila, to bylo hrozné. Teď já jsem se potila a bylo mi mizerně a už jsem byla taková apatická a fakt, kdybych bývala jsem mohla z toho těla odskočit, tak jsem si odskočila. A najednou v té hlavě, jak tak koukám na ta moje děťátka, tak se mi tak ozvalo: „Asi umřeš“. První, co bylo, tam se ozvalo: „Co bude s dětmi?“ A pak jsem si řekla: „No jo, vždyť spousta dětí tady na světě nemá rodiče, ty se mi o ně postaráš.“ Do hodiny jsem měla po teplotách. Tam byl ten pokles až do té vyčerpanosti, jestli přijmu tu svoji smrt, vidíte to, jestli to budu respektovat. Tam byl náběh nabídky, jak budu reagovat na děti, jestli je tady chudinky, sirotky nechám. Všechno jsem zvládla a v tu ránu nebylo zapotřebí, aby mi bylo blbě,

to byla moje poslední chřipka, od té doby nebylo nic. Takže prosím vás i vy, když vám něco je, byste měli někam zalézt do koutku, kde byste si to měli takzvaně odfrňukat a odležet a přijmout to všechno jako platbu a věřte, že to narovnáte. Nebraňte se, když už budete považovat tu situaci za špatnou, že teď vás něco bolí, něco vám je, už si zase děláte další bloky v budoucnosti, vždyť to je vlastně meditace, vy odmítnete nějaký okamžik vašeho života, takže kvůli tomu přijde bolest nebo nemoc a je to náprava. Jestliže je mi dneska špatně, to Nadjá mě chrání, protože ví, že kdybych byla zdravá, tak bych proklínala souseda, že padají jeho hrušky na moji zahradu... Takže vidíte to, tam je vlastně to seknutí, takže vy se pak přestanete zabývat těmi lidmi nebo situacemi, kterými byste odmítali a staráte se o ty vaše bolístky, to vás chrání. A to je ta meditace, která dochází, ano, takže vidíte, tady to jde.

Takže starat se o toho člověka, poskytnout mu potřebné, nelitovat ho. Vy mu můžete poskytnout soucit. Víte, jak se ten člověk cítí, jak je mu mizerně, tím ho nebudete zatěžovat, věřte mi. Mně teď nedávno psala ta moje dcera, která má celiakii nádhernou SMS. Škoda, že jsem ji vymazala. Až jsem byla dojatá: „Maminko, já jsem tak šťastná že jsi taková, jaká jsi, že se o mě nebojíš. Já se také o sebe nebojím. Jenom Bůh ve mně a moje DNA ví, jestli tady přežiji anebo ne. A kdyby ses o mě bála, to by pro mě bylo hodně těžké. Děkuji, ti.“ Tak, to je ono.

Dúhové, křišťálové, fialové, modré děti – proč vznikají také kolonie dětí, s čím to súvisí?

Já tady nic nepřečtu, já jsem hrozná. Prosím vás, nejen že špatně vidím, ještě i neumím přečíst, já bych byla špatný lékárník. Ode mě byste dostali úplně jiné léky na něco jiného.

Prosím vás, tyhle děti, ony už mají jiné vnímání, planeta je už v 5D, už se rodí posledních dvacet let, některé i trošku dřív. I já jsem jedno z těchto dětí (a už jsem pěkně stará tedy), my máme jiné vnímání světa. Pozor, oni v té pětce žili. Oni se sem teď rodí jako na svoji základní planetu a umí to. Taky většina těchto dětí je pro vás velkým oříškem. Ať to jsou děti nebo vnoučata, ony mají jiné reakce, které se před tím vůbec nedělaly. Pozor, také umí telepatii.

Můj nejstarší vnuk, teď mu bude čtrnáct za pár měsíců, to je mistr v telepatii. Jednou jsme šli v Paříži pro bagetu večer k večeři. Ona se tam vařila večere a byli jsme poslaní pro chleba, tak jsme šli. Když jsme šli parkem, tak on mi říká: „Zažila jsi někdy telepatii?“ Já jsem ji tedy zažila párkrát a říkám: „No, párkrát. A ty?“ On: „No, jéje.“ Teď se tak usmíval. A já říkám: „Tak už víš, proč mě máš rád, vid’?“ A on říká: „Ty v té hlavě nic špatného nemáš.“ Ano, oni cítí čistotu anebo nečistotu člověka.

Ale hlavně, vy to už také cítíte. Vzpomeňte si. Zkuste si představit, že jste někde na nějaké party nebo v nějakém klubku lidí. K nikomu nebudete cítit nějaké iritující emoce, a najednou k jednomu člověku, někdo vás bude něčím provokovat, chcete si do něj rýpnout jazykem... A nevíte, proč to děláte, k jinému člověku vás to nenapadne, jenom k tomuhle. Nenechejte se strhnout, ten člověk si totiž sám nese karmu a ta karma vás provokuje. To je zápis, takže jste k tomu člověku přitahováni, abyste tam šlehli. Vy

jsste zase blízko té odváděcí formy, takže tady se nenechte strhnout, sami byste si tím zapsali vlastní karmu. My si předáváme, to je taková hra na babu, plácnete toho druhého a on to přenesse na dalšího, nenechejte se strhnout. Takže tohle je jakoby pravá realita.

A tyhle děti jsou skutečně velmi čisté. Ony mají jiné vnímání, jsou tady pro vás. Já jsem přišla pro část lidstva, která přichází ze 3D, abych vás převedla do 5D. A teď pozor, zase v 5D budete nějaký čas, počet životů, než se budete vyvíjet. A zase tady v té 5D je fáze, kdy si musíte navolit vlastně jakoby x úrovní. A vy jste tou, která přichází zespoda, ano, budete se učit. A zase ty další vrstvy se odvíjejí. A další jde do vyšší dimenze, to je vlastně předávání štafety. Ten vývoj se pohybuje donekonečna a je velmi krásný, věřte mi. A v té Jednotě, v té 5D už je to hezké. Ano, tam je to hezké. Tyhle děti teď budou velmi prozkoušeny a teď se to děje hodně, neberte to zase jako špatné. Třeba i taková šikana na školách teď je velmi čistá. Ano, šikanují se děti, které jsou vlastně schopné se naučit, jak reagovat láskou a vzít všechno do svých rukou.

My jsme to měli u tří vnoučat. Vždycky jsem byla ráda, vždycky jsme to zvládli. Já jsem vám vyprávěla, myslím, na jedněch těch přednáškách tenkrát o tom Validovi, ten byl super, to byl prožitek jak hrom. To se narodil Rafíček, takových osm let zpátky a Lucinka vyzvedávala Giovánka ze školy, Giovánkovi byly asi čtyři, pět let. A Valid byl kluk z arabské rodiny a bály se ho úplně všechny ty děti. A Giovánek chodil domů celý zmordovaný, zablácený, vyválený, Lucka prala každý den bundu. Říkala: „Mami, představ si, já jdu dneska ze školy, a najednou, když jsem byla takových padesát, sedmdesát metrů od školy, najednou slyším – Giovanni!!!!!! Teď se otočím, malého Rafaela na ruce, stála tam maminka toho Valida a ten Valid ty ruce u té pusinky a teď volal – Giovanni!!!!!!“ Když se Giovanni otočil i s maminkou, s mojí dcerou, tak volal: „Tvoje máma je smradlavá psí noha.“ A naše Lucka: „No Valide!“ A maminka nic, maminka úplně mimo. Pozor, v těchto zemích tam mají muži SLOVO. Ten syn má větší slovo než ta matka, že ano, takže tam si může ten syn dělat, co chce. To už je nastavené vývojem v té rodině, aby se tam projevíly všechny věci odmítacích fází ve 3D. A teď pozor. Tenkrát přijel ten Giovánek, měla jsem ho na dva měsíce na prázdninách. A teď mu říkám: „Jak se těšíš do školy?“ A on tak: „Hmm.“ A to už jsem věděla, že se něco děje a říkám: „Poslyš, ty se netěšíš?“ A on: „Víš, já tam mám Valida.“ A teď spustil. Já říkám: „Giovi, podívej se. Ty musíš toho Valida milovat.“ Teď bylo takové, se otočily ty oči. A říkám: „Hele, podívej se. Ty nikdy nevíš, do jaké rodiny se ten kluk narodil. On za to nemůže. Třeba je týraný, nebo sám je nějak..., on to jinak neumí. Zkrátka, buď s ním soucitný. Víš, co? My se toho Valida naučíme milovat.“ A teď jsem se každý den nenápadně k tomu Validovi vrátila a už jsem to obracela v žert. A pamatuji si, že když odjížděli, Lucka přijela pro Giovánka, tak jak mě takhle objímal v té předsíni... a teď jsem mu chtěla říct: „Nezapomeň, že máš milovat Valida.“ a ten kluk říká: „Já vím, mám milovat Valida.“ A odjeli. Hele, Lucka třetího září večer volala, to bylo pondělí a říká: „Mami, já jsem dneska zažila takový šok. My jsme přišli do té první třídy a tam jsme zjistili že Valida dali na jinou školu. A ten Giovanni třestil oči, on věděl proč.“ Ano, pak už si ho ten kluk nevšimne, zaměří se na někoho jiného anebo, když to neumí, tak je daný pryč. A když dítě tohle zažije, už nikdy nebude útočit samo a vytvářet si další

karmu. Ono už vždycky bude pracovat jenom s láskou, s ničím jiným. Tohle je velmi, velmi důležité.

Ako si povedala včera, pred niekoľkými rokmi si nevedela, ako máš pomáhať. Viem, že mám pomáhať, ako mám vedieť ako?

Hani, víš, tohle je problém mnohých lidí. Zásadní je, že ten Otec si vás musí převzít. Jestliže já hledám, jsem zoufalý a nevím, co dělat, už to zoufalství, slyšíte to, kde nevíte, co dělat, už člověka přivede do zúžení toho kanálu a vy nerozumíte tomu Bohu, co po vás chce. Vy to máte v osudu, to znamená, že ten osud vás tam dovede. Tady je důležité být strašně spokojený s tím, co je a být v klidu. A ten osud vám skutečně dá nabídky.

Mně nabídky přišly ve velice krátké době. Sami potom seshora přišli andělé, mně se to vždycky dělo z těch horních hladin, řekli mi: „Teď budeš lidem sahat do aury.“ Já říkám: „Jak můžu sahat lidem do aury, budou mi věřit? To přijdu k někomu a řeknu – hele, můžu ti sáhnout do aury, tak na mě budou koukat jako cvoci.“ Ten anděl se otočil a říká: „Neboj se, to my zařídíme.“ Za dva dny jsem šla k paní doktorce Ludíkové pro otisky. Přijdu tam, otevřu dveře a sestřička, která tam stála a míchala otiskovací hmotu, byla taková nakrčená, tahle jako měla vtažené břicho. A já jí říkám: „Co ti je?“ Ona: „Mě tak strašně bolí žaludek.“ Já říkám: „Hele, pojď do té zadní místnosti, až to namícháš, dej to doktorce a já si něco vyzkouším. Můžu?“ A ona: „Jasně.“ Tak si říkám, musím to vyzkoušet, když mi řekli a teď mi tedy nahráli tohoto člověka, tak jsem takhle přiložila ruku... Ty, to bylo, jak když mi tu ruku někdo propíchl kudlou. Tam byla tekoucí voda a já říkám: „Hele, vydrž, já si jenom něco vyzkouším, já jsem to nikdy nedělala.“ Ona tak na mě koukala... Tak jsem to dvakrát udělala, dala jsem to do vody, pak už jsem nic necítila a říkám: „Tak jo.“ Rozloučila jsem se, vzala jsem otisky, odešla jsem. Druhý den mi volali pro práci a ona mi říká: „Ty jsi zavřela dveře, mě to přestalo bolet. Co jsi dělala?“ Já říkám: „Já taky nevím, neboj.“ Takže tady mi vlastně to Božství dalo příkaz, ze shora to přišlo, tady to může přijít. Pozor, je jedno, že to přichází ze shora, anebo přes druhého člověka. Ten Bůh vždycky promluví přes tu cestu, která je pro vás nejsnadnější. Takže tam bylo potom jakoby to poznání, které přicházelo. I já jsem kdysi váhala, protože jsem říkala: „Až budu lidem jednou říkat tyhle pravdy, budou mi věřit?“ Ten anděl říkal: „Budou, neboj. Ty máš na to uzpůsobené srdce.“ Takže vidíte, oni si nás tak připraví, aby ten, kdo má třeba roznášet nějaké informace, aby měl. Každá buňka těla.

Každá buňka těla má svůj osud připravený a neutečete mu. A nemusíte dělat vůbec nic. Buďte jenom v klidu a vyčkávejte. Buďte milí, hodní, spokojení a všechno přijde samo.

Mám postihnutú dcéru, štyridsať päť rokov. Manžel päť rokov bojoval s rakovinou, začal prostatou, neúspešne. V tomto období som podstúpila operáciu ľavého kĺbu a operáciu chrbtice. Ľavá strana. Teraz mám poruchu stability, viac pravá strana. Dcéra je dva roky v sociálnom zariadení, aby sa osamostatnila, až odídem. Na víkendy chodí domov. Mám všetko dané, alebo som pochybila? Zdenka.

Zdeni, víte tady všechno v tom, co teď konáte, ano jestliže mám postiženou dceru, tak jí musím zajistit, aby byla samostatná. Jestliže budu zdemolovaná, celý život se dívat, co s ní bude, to už jsou starosti. Ale u vás ta bederní páteř asi bude právě jakoby takovým tím vztahem, že vám vadilo, co tam bude. Ta vztahovka u toho vašeho manžela, co se týká rakoviny prostaty, tam byla skutečně nějaká vztahovka se záští. Tam jsou neodpouštění a je to v partnerství, tam jsou věci, které tomu člověku vadily. Určitě jste si prožila hodně drsný osud, ono je to někdy velmi, velmi těžké. Přestaňte se blokovat teď. Ta dcera si svůj osud prožije, protože ona ho má stanovený. Máme ho každý stanovený. A i tohle se musí zkrátka stát. To, co si odžíváte s tou stabilitou, tady je takové to vystupování směrem do budoucnosti. Pokud je to v pravé straně, tak je to vždycky – co bude. Nevykukujte z těla, co bude. Vaše osudy jsou nastavené, stačí když mechanicky tělem skutečně dáte najevo a tu dceru si teď ohlídáte a naučí se žít tak, jak jí to bude možné, dané. Ona i ta společnost se o toho člověka pak postará, kdyby opravdu neměl nikoho. Je fajn, že si ji berete na víkendy a že jsou tady věci, kdy neztratíte kontakt a můžete se o ni starat i dál v jistých chvílích. To je všechno, co vám to tělo umožní. Pokud by se u vás ta stabilita pořád jako by zhoršovala, ale zhoršovala by se tím, že byste vykukovala do budoucnosti, takže tohle ne. Ono se všechno odehraje, jak má. Vy byste si zdemolovala mozek, ta hlava je teď pro vás velmi důležitá. Buďte v klidu a řešte věci mechanicky tělem, jenom to, co vám osud dovolí.

Ako zahnať negatívne myšlienky, ako vyliečiť arytmiu srdca a cholesterol, bolesť ľavého ramena?

Když budete zahánět negativní myšlenky, tak se jich nikdy nezbavíte. Vy je máte ignorovat. Když tam přijde, není to vaše. O tom jsem dneska už mluvila. Zkrátka to tam je, ale nejste to vy. To je hladina, která se vás snaží chytit. A proto, že jsou lidé zvyklí reagovat hned, negativní myšlenka přijde a vy šlehnete ven, dejte si pár vteřin oddych. Takové to – třikrát se nadechnu, třikrát vydechnu... A pak zjistíte, že jste rádi, že jste to neřekli, že jste to nezrealizovali, to, co ten černý vás tam nutí tlačit. Tohle je docela dobrá taktika.

Arytmii srdce má teď docela dost lidí, ale pozor, je to z dobrých důvodů. My jsme to mívali asi před patnácti, dvaceti lety, protože když máte potom už krásné srdce, s těmi lidmi ze shora ti andělé skutečně pracují, oni vás připravují k odloupení se do Jednoty, protože my se spojujeme přes čtvrté čakry. Takže mě to kdysi dávno budilo tím, že když jsem usínala, tak jsem měla ucho do polštáře a tam slyšíte, jak tepe srdce a mě vzbudilo to, že to srdce najednou přestalo tlouct. Teď jsem otevřela oči, říkám: „Jsem mrtvá?“ (Smích) Fakt bylo ticho, a najednou se to srdce rychle rozeběhlo a teď to dohánělo. A zase najednou ticho. Říkám: „Týjo, co se děje?“ Ale nic mě nebolelo, nic se nedělo, takže

tohle je skutečně průběh. Já vždycky doporučuji lidem: „Zajděte si klidně k lékaři, lékař vás vyšetří, řekne, že jste v pořádku, ale už budete klidní a tím si zase stabilizujete jedničku.“ Takže klidně se běžte nechat přeměřit přístrojem. Ten cholesterol je otázkou stravování. Je důležité se zaměřit na trošku jiné stravování.

Bolest levého ramene. Tady si navalujete na vaši schránku. Vy jste Bůh, který si přišel zahrát roli vašeho těla a jména, vy nejste to tělo. A jestliže bolí levé rameno, tady mám – musím vydělat peníze – to je hmota. Musím se postarat o sebe, o druhého člověka, tak si demolujete levé rameno, takové to – beze mě to nejde, tohle musím, musím uklidit... Ne, všechno, co děláte, máte dělat rádi s tím pocitem, že to můžu udělat. Jestliže teď mám nádobí, tak je ráda umyji, jsem mu vděčná, že přes něj mohu něco uvařit a něco udělat. A když nemůžu, tak ho tam klidně nechám a umyji ho, až mi to za hodinu umožní třeba čas nebo jiná práce. Zase si to nevyčítat, že jsem to neudělala. Ale udělám to ráda. Taková ta nechuť, že já to teď musím obhospodařit a musím to udělat, bez radosti... Víte, jediný hormon, který vám otevírá čakerní systém, je endorfin. Takže máte všechno dělat rádi jako hobby. Váš život má být hobby, sakumprásk i s mytím bot, s mytím nádobí a staráním se o kohokoliv a děláním třeba i některých věcí, víte, já jsem třeba s mým tátou vybírala i senkrovnu, a ráda, já byla ráda, že jsem to měla za sebou, fakt, to byla taková blaženost. Ano, vy si musíte v tom životě fakt uvědomit, že všechno je super, ten prožitek je důležitý.

Kabala – mágia?

Ano, kabala je magie.

Ako je to s homeopatiou pre zvieratá?

Víte, zvíře také odečítá povahové vlastnosti člověka, když s ním žije. Tam se odečítají i věci, které tu jsou. Homeopatie jinak ano i pro lidi, ona teď už nezabírá alopatie, ta chemie vám rozhodí spoustu jiných věcí. Jedno napraví a další rozhodí, takže bych moc té chemie nedoporučovala. Ale třeba byliny zase ano, homeopatii taky. Ale je to všechno jakoby berlička.

Já jsem duchovní učitel, já vás učím, jak se vyléčit. Když to ještě samozřejmě jde, když ta těla nemáte zdemolovaná po dlouhých zápisech, ale jde to. A jak neonemocnět. Ano, všechny nemoci, které jsou a do teď byly tady ve 3D se doposud ještě odvíjejí, jsou narovnáváním vašich odmítnutí z minulosti prosazováním vůle člověka neboli egoismu. Jestliže je přestanete dělat, zůstanete všichni zdraví, doléčíte se a všechno se ve vašem životě vyčistí. A homeopatie je tady teď důležitá, je to to samé, jako kdybych do té aury sáhla já a ten člověk pochopil. Ale pozor, homeopatie doladí to místo, které je vlastně prázdné, tam chybí ten Bůh, protože vy jste ho tam emocí vymístili. Tam se přivřely ty brány – čakry. Ale ten člověk k tomu homeopatickému léku by měl na té čakře pracovat. To znamená, že jestliže mám žlučnickový záchvat nebo mě bolí játra a vezmu si homeopatika, tak se mi uleví. Ale za hodinu udělám odmítavou emoci a mám to tam znovu, to je donekonečna. Ne, tady by se vám ten život nezměnil, jen byste si stále jako by něco dosazovali, a to je zbytečné. Vy se máte učit. Člověk je vesměs líný tvor a začne pracovat jedině tehdy, když něco není dobře, ano, jak začne vymýšlet ty

cestičky. To je ono, taky proto se vám to děje. Takže, abychom se rozhýbali a něco se svým životem dělali, tak se musí dít věci, které se snažíme vyřešit a tím se učíme. Ano, proto tady to ego máte. A ego není špatná věc, ale dobrá věc, ono nás uvádí do těch učebních procesů a my se vyvíjíme. Zkušenosti, které z toho máme, si získáváme do dalších životů – a ty už nám nikdo nevezme.

Čo s človekom, ktorý sa do mňa zamiluje? Ako mu vysvetliť pravdu, ako reagovať? Ignorovať ho alebo s ním komunikovať. Už sa stalo, že chcel kvôli odmietnutiu ukončiť život.

Jéžiš! To je vydírání! To je prachsprosté vydírání. Ten člověk ještě nerespektuje vůli druhého člověka. Jestliže se já do tebe, Igore, zamiluji, věř mi, já tě miluji (*smích*) a ty mě nebudeš milovat, já to musím respektovat. Víte, láska je vydávání, já mám krásné pocity, už že tě budu milovat. Ale už tě nemohu donutit, to by byl můj egoismus, abych tě přinutila a svázala, někde zamkla do čtyř stěn. I když tě zamknu, tak tě nedonutím, abys mě miloval. Spíš mě budeš chtít kopnout do zadku, že jsem to udělala, a budeš moct milovat někoho venku, kdo bude za těmi stěnami. Ne, já ti odemknu dveře a řeknu ti: „Běž.“ Tím pádem mě budeš milovat aspoň jako neegoistického člověka. Aspoň takhle mě budeš milovat. To je všechno, co si mohu dovolit. Ale vyhrožovat někomu, že kvůli tomu, že mě nemiluješ, spáchám tamhle někde sebevraždu! Jéžiši!

Víte, já jsem kdysi dávno zažila v jednom malém horském městečku, že se do mě zamiloval jeden člověk. A ten to také bral jakoby tímto způsobem. A byla vedle mě jedna moje kamarádka, která to zjistila. A tam byl takový jakoby odsudek, že to byl starší člověk. Tam jsem viděla, jak v té mojí kamarádce byla ještě pýcha. On mě volal a teď mě nutil, abych se tam zastavila. Já jsem mu vysvětlovala, že se zastavit nemohu (protože jsem věděla, jaké má úmysly) a že pospíchám. A že už jsem pochopila, když jsme tam byli všichni na návštěvě, velká skupina lidí, co ode mě chtěl. Ale on mě tam chtěl dostat, takže nastalo takové to: „Ale jó...“ Já říkám: „Ne, já jsem vám řekla, že nemohu přijet.“ Načež jsem položila ten telefon a Miládka koukala, tam koukalo to ego, a říká: „Co si to vůbec dovoluje, co si o sobě myslí...“ A teď jsem řekla: „Pozor!“ Zase jsem potřebovala zkorigovat to ego kamarádky. Říkám: „Pozor, každá láska člověka a každý cítí tu lásku úplně jinak, je hodno si jí vážit, i když je to láska egoistická. A nemohu opovrhovat druhým člověkem, který mě miluje, když si myslím, že on se ke mně nehodí, nelíbí se mi. To není pravda. Toho člověka nemohu ranit. Já mu jen dám najevo, že se mnou nesmí manipulovat.“ A pozor, když vás někdo vydírá tím, že se zabije...

Já vám budu vyprávět trošku jiný příběh. Já mám kamarádku, je to sestřička od zubního doktora. A ta jednou, když jsem přišla k tomu doktorovi, tak byla taková zkroušená. Říkám: „Zlati, co ti je?“ Ona říká: „Představ si, můj syn, třiatdvacet let, holka se s ním rozešla. A teď on chodí domů, všude brečí, fňuká, teď mi začal vyhrožovat, že spáchá sebevraždu. A já nevím, co mám dělat.“ Říkám: „Zlatko, proboha, koukej ho zpražit.“ „A jak?“ „Víš, co bych udělala já? Já bych mu řekla: Hele, pojď sem, sedni si, podívej se, jsi můj syn, já tě miluji a ty mě týráš tím, že se s tebou někdo rozešel, aby ti někdo dokázal, že tě miluje, ale já jsem tvoje matka, já tě miluji. A pamatuj si, nemá

smysl mi vyhrožovat svojí sebevraždou. Jestli chceš tu sebevraždu udělat, já tě nemohu hlídat čtyřicet hodin denně. Já musím chodit do práce, umřeli bychom hladem, to nejde. Jestli chceš, tak to udělej, ale udělej to dobře. Kdybys to udělal blbě, můžeš být do konce života na vozíku a už si žádnou jinou holku nenajdeš.“ Teď ona se tak klepala a říkala: „To mu fakt mám říct?“ Říkám: „Ano, uvidíš, co se bude dít.“ Ona si dodávala pár dní odvahy. A pak jsem přišla za pár dní do té ordinace a tam byl úplně někdo jiný. Ona mi říkala: „Ono to fakt zabralo.“ Já říkám: „Co ti řekl?“ „No mami!“ (Smích) A bylo po problému. Jooo, ať si uvědomí, že tam to ego chce na někom vymámit ten soucit a lásku a ještě ji takhle týrá. Pozor, ona ho tím uchránila od zápisů, protože kdyby trpěla, tak on to potom slízne. Někdo mu tohle v budoucnosti udělá.

Jasně: hele, to je tvůj život, tak si s ním dělej, co chceš. Já tě hlídat nebudu. Tečka.

Chcem sa stravovať zdravšie, ale hlad prichádza často nečakane a prvá vec, ktorá ma napadne, je zjesť pečivo. Existuje niečo zdravšieho na rýchle zahnanie hladu?

Ano, ano... víte co? Výborné jsou takové ty, pozor, někdo tomu říká prkna. To jsou takové ty tvrdé chlebičky. Já mám ráda ty rýžové a ty se sojou, to zažene hlad, jako fakt dobré. Dají se na to dát výborné věci. Já dělám třeba z cizrny nebo z červené čočky takovou zvláštní pomazánku. To mě naučili na Rusavě. Je to výborné. To se úplně rozvaří na kašičku, dá se tam koriandr, olivový olej, přikyselí se to. Je to jako, jestli znáte arabskou kuchyni, tak hummus, ten se také dělá z cizrny. Je to výborné. Je to hodně proteinu, je to zdravé, zažene to hlad, máte obrovskou sílu a netloustne se po tom. Je to výborné. A tohle si fakt namažete tak jemně na ten chlebiček, dáte si tam rajčátko... Jéžiš, to bych se ujedla. Možná se přežerete. (Smích)

Ako lekár, keď je pacient chorý, podstúpil zákrok, povedať mu pravdu? Ako spôsobiť, že si pritiahne ešte viac chorôb, alebo ho nechať, potom podstúpiť riziko, že mu niečo bude. Neozve sa, či mu niečo bude, alebo si bude myslieť, keď som mu nič nepovedal, je OK.

Já to tak špatně čtu, že mi to ta hlava nepobrala. Podívejte se, mně teď také psala jedna paní dětská doktorka, že umí jen tuhle práci a teď neví, co dělat. Ne, prosím vás, i v lékaři je úloha, která tady je.

Pan doktor Hnízdil tohle úžasně krásně pochopil, vlastně zjistil, že s tím člověkem je zapotřebí si popovídat. Nejvíc budete léčit lidi tím, že si s nimi sednete, promluvíte. Tomu člověku se uleví, on se vyčistí. Vy mu řeknete svůj názor na tu věc, on pochopí zase trošku jinak. Je pravda, že mnoho lidí ale potřebuje podstoupit i lékařské zákroky, protože oni už ta těla mají zdemolovaná a potřebují třeba i skutečně pomoci k úlevě od bolestí. Ty bolesti jsou někdy k nepřežití, když je to tělo zdemolované. Bohužel ty léky, které zabírají proti bolestem, to není řešení příčin. Je to pouze utlumení těch center, takže se to pak někdy protahuje. Což ale vy víte, ale ten člověk v tu chvíli potřebuje pomoci. On sklízí pouze věci, které kdysi dávno jako by prožil. A navíc člověk, který by nepochopil vaši dobře míněnou radu, i kdybyste jí říkal z toho vyššího postu, tak by si i o vás mohl myslet, že jste blázen. Ano, v tom smyslu, že byste mu radil i nějaké věci,

keré takto doložil. Vy i musíte vycítit, s kým mluvíte, jakou pravdu to jeho tělo, které tady představuje tu roli, je schopno snést. V každém případě se vyplatí toho člověka zklidnit. On si trochu dorovná čakerní systém, vidí věci líp. A i jeho budou napadat jiné reakce, než by ho napadaly předtím.

Já si pamatuji, vezměte si, já jsem čtyřicet let mlčela, já jsem nesměla mluvit. Já jsem neměla nic v ruce. Jenom jsem si směla sednout k člověku, vyslechnout ho a říct: „To nic není, to bude dobré.“ Ono to zabíralo, fakt to zabíralo. Nic jiného v ruce nemáte. A já jsem nemohla nic dělat. Naštěstí byl Bůh velice milosrdný, já nevidím auru. Kdybych viděla po ulicích aury druhých lidí, tak bych byla zoufalá v tu dobu. Já vidím pouze svoji a jen za určitých podmínek. Ale teprve tehdy, když vnořím ruce do aurického těla, když mi to ten člověk dovolí a zase, musí slyšet výklad anebo nějaké moje popovídání, ve kterém mu něco vysvětlím a on přehodnotí, pak se to odevzdá, ale odevzdá mi to jeho Bůh, já to svojí vůlí Ivy nikdy neberu. To bych nikdy neudělala, nejsem tak pitomá, abych se poškodila. To bych uškodila já vám, už bych si nevěděla rady a ze shora by mi to ušmikli. Takže já bych poškodila budoucí možné lidi, kteří by mi přišli do cesty. Vidíte, a já z lásky k tomu to nikdy neudělám.

Takže pracujte klidně jako lékař, buďte především hodným člověkem. Zklidňujte je a říkejte jim skutečně věci, které, když vidíte, že je třeba něco vyvedlo do oblastí, kdy už nemůžete nic udělat, aspoň skutečně nevydělá toho člověka, zklidní ho, zmírníte jakoby jeho obavy. I to tomu člověku pomůže. To stačí.

Už dlhú dobu cítim úzkosť, pocit bezmocnosti. Niekedy sa strácam v tom, kam smerujem. Mám pocit, akoby ma ovplyvňovalo až príliš veľké množstvo faktorov, ktoré vytvárajú závoj a bráni mi vidieť a vnímať, čo chcem, čo považujem za správne.

Víte, takhle pracuje naše ego. Oni nám od roku devadesát osm, můj muž to měl o trochu dřív, já až od roku devadesát osm, nám sundávali, když přicházeli ze shora, závoje. To je to, co vy máte. To ego, to chtění toho vašeho jedince, toho člověka se jménem, toho těla, vidí věci v dualitě. To znamená, že je vidí špatné a dobré, což je iluze. Toto vidění vám zužuje pohled do světa a vy pak nevíte, co je pravda a co ne, a reagujete tak. Existuje pomocná fáze, kdy budete věci fakt vidět jako dobré. Já jsem si vždycky říkala: „Hele, je to můj život. A teď to musím vyřešit tak, aby i ti druzí byli spokojení a já taky.“ Vidíte, toho se týkaly i všechny příběhy, které jsem vám dneska říkala. Kdybych útočila, už bych to viděla jako špatné. To dělá ego. Ne. Ne, já jsem to viděla jako dobré. To znamená přijmout to, je to můj osud, je zvolený, je můj. A teď to musím ke spokojenosti všech vyřešit. Tehdy se závoje začínají ztrácet, odpadávají. Odpadávají zádrhele, Nadjá vám pomáhá, protože ví, že už jdete tou správnou cestou. Jinak vás zažene do bludiště a nebudete si vědět rady. Takže musíte vidět, že vše je dobré, tím se vám začne otevírat třetí oko, padají závoje.

Chcem sa ešte opýtať, ako spracovať, pobrať informácie, ktoré mi prišli o budúcnosti. Ako s tým žiť, keď to teraz vnímam ako nereálne.

Víte, ta planeta si ještě prožije hodně drsných věcí. A hodně lidem to přichází. Nebojte se, je to v plánu planety. A je to i ve vašem plánu, vy jste si ten osud vybrali a je váš, není čeho se bát. Na planetě je velké množství egoismu, a ona už není egoistická, její vibrace jsou 5D, takže všechno se hroutí. Hroutí se ekonomie ve všech státech světa. Všude jsou bouře, nepokoje, války, odmítání, zemětřesení – to všechno s tím souvisí. Zhrouť se systém peněz. Je to nutné, protože sám člověk by jen dosazoval, opravoval, zamazával prasklinky, k ničemu zásadnímu by nedošlo. To se musí totálně posrat, aby se to mohlo vybudovat znovu. Takže vidíte, že je to dobré. Takže, prosím vás, nedívejte se na ty věci zbytečně jako na negativní, ony jsou opravdu dobré. Lidé, kteří pak v těchto fázích odejdou do neprojeveného světa, oni žijí dál, pokračují a narodí se do fáze, kam patří. Jestli patří sem do pětky, i takoví lidé jsou, kteří už teď patří do pětky, ale mají už starší tělo, se narodí sem. Kterí ne, narodí se do 3D, ti zase budou pokračovat dál, vůbec o nic nejde, ale hlavně se vrací nahoru domů, nechají tady skafandr, věřte mi.

Já jsem nedávno vyprávěla, jak jsem před pár lety jela do Francie a já skutečně jsem tam jela úplně nadoraz svých sil za dcerou, která mě moc potřebovala. Prožívala obtížné období a potřebovala se učit na vysokou, do toho byly hrozné problémy, dělali koupelnu, vybuchli jim zedníci. No hrozné věci se děly, i v práci. A do toho bouchla sopka, takže já nemohla odletět. Tak jsem dvě noci a dva dny nespala. Přesto, ta Lucka, když jsem viděla, že mě potřebuje, já bych se tam doplazila i po břicho. Sedla jsem do auta a jela jsem. A ten Bůh mi to neuvěřitelně vrátil. Když jsem jela zpátky, to je dvanáct hodin cesty autem, tak Lucinka mě šla vyprovodit na periferii, protože jednou jsem ve dvě v noci odjížděla, tenkrát rodila první dítě, můj muž měl druhý den přiletět sem do Čech, a já jsem přešla ten výjezd. A teď jsem nevěděla, jak na té periferii, tak jsem musela objet celou Paříž, až jsem zase ujela asi šedesát kilometrů, to byla prdel. Takže ta naše Lucka si to pamatovala a říká: „Ne, ne, ne, já tě jedu vyprovodit.“ A teď najednou mi ukáže: „Tudy.“ Zamávala mi, tak jsem jí zamávala, odbočila jsem. A jak jsem vyjížděla autem na tu dálnici, najednou jsem cítila, jak se mi někdo navlékl do pravé ruky, takhle vevnitř jako do skafandru, ta ruka se chytila volant, druhá ruka také. Já si z té cesty nepamatuji nic. Ten Bůh mě sem odvezl. Vždycky to tělo občas potřebovalo čurat, tak takhle vyhodili blinkr, nechali mě vyčurat, zase jsem našla. Já jsem přijela domů v půl desáté večer, maminka na mě čekala, asi hodinu jsme si povídaly, pak jsem vlezla do postele a šla jsem spát. A tím, jak dlouho ve mně byli, tak obrovská energie, mně žhnula do rána páteř rudě. To byly tak blažené pocity. Svítla mi páteř, já jsem viděla do sebe všechno, co se tam odehrávalo. To bylo tak krásné. Tam fakt stačí už jenom děkovat za to, že i v té hmotě se dá takhle prožívat to Božství. Je to super.

Práca s kyvadlom a virgulou.

Já jsem už malinko nakousla. Ano, tady je vlastně dotazování – ano, ne. To jsou hezké věci. A hlavně, když se týkají přírody, tak je to báječné. Ale věřte mi, mnoho lidí už tu virguli ani to kyvadlo nepotřebuje. Oni je vlastně využívají ze zvyku jako berličku,

pomocnou fází. Ale jestliže už se nastavíte svým cítěním, a hlavně srdcem a dotážete se, tak pokud tu informaci máte získat, hlavně když se týká Země, zemských věcí, to znamená dejme tomu třeba geopatogenních zón, tak ty odpovědi dostanete. Ony jsou potřebné, protože teď v současné době je spousta lidí ovlivňována, ta planeta má ty vibrace vyšší, ono se to mění a naše těla reagují jinak než dřív. Takže je potřebné získat tyhle informace, ale my už to budeme umět také. Vezměte si, že tyto věci umí i zvířata. Zvíře si nikdy nelehne na místo, kde by byla geopatogenní zóna, skutečně to vycítí. A vy to v sobě už máte taky, jenom se stačí na to zaměřit, najednou budete vědět – ano, ne. Jsou věci, když si sáhnete rukou, budete vědět, co tam je, co tam má být, co tam nemá být. Tohle je velmi důležité. Samozřejmě si každý člověk vytváří svůj systém hodnot. A jestliže se něco naučíte, pak ho opouštíte. Já to sama vidím, tak jak jsem před lety dělala aurická sezení i jak se také změnila. Ano, také se mění ten vývoj. Nebo, pamatuji si, že jsem chodívávala na automatickou kresbu za Jirkou Vondrákem a za Amálkou. A také to dřív dělali jinak než teď, také už je to jiné. Všechno se vyvíjí, všechno má svůj postup. Ale to Nadjá vám to samo řekne, najednou vám ukáže nějaký jiný moment, bude to pro vás jednodušší a čistější.

Som vo vzťahu, v ktorom mám problém s komunikáciou. Partner má veľa rečí a je veľmi dobrý manipulátor. Často sa mi stáva, že mu neviem oponovať a zostanem ticho. Keď mu poviem, že sa mi niečo nepáči, hovorí, že mu vyčítam a kritizujem ho. Opakovane sa uzatvára a nekomunikuje so mnou. Neviem, ako s ním komunikovať a správne reagovať.

Víte, ta komunikace je velice důležitá. Vy tomu člověku napřed musíte říct, že ho milujete. Každý ten člověk má svůj jiný egoismus, to je síto, přes které vnímá všechny prožitky. A když tady budete mít v řadě tisíce lidí, tak když proti těm lidem vyšlete jednu větu, každý ji bude vnímat jinak, podle svého egoismu. A ono je to někdy těžké, a zvlášť když umí manipulovat takového člověka. Ten manipulátor je takový jakoby úhoř. Nicméně mu napřed mohu říct: „Podívej, mám tě ráda, nemám žádné jiné úmysly, ale musím ti říct, co se mi nelíbí. Když ti to neřeknu, nikdy se to nevyřeší a já budu nespokojená. A jestliže mě i ty miluješ, musíme k sobě najít cestu. A nevyřešíme to tím, že nebudeme mluvit.“ Ono někdy chce i trošku uhodit.

Já znám muže, který když se kdysi dávno před mnoha lety oženil, pozor, ti lidé neví, že existuje jiná komunikace, když se narodíte do rodiny a tam maminka s tatínkem nebudou mluvit, pro vás to bude normální. Když se něco řeší, teď se nemluví, nafouknou se a ticho. U nás to dělala maminka. To byla prča. Já jsem přišla domů a tam bylo takové – ten vzduch se dal krájet, to už jsem věděla, že za rohem tedy bude dusno. Přijdu tam, maminka stála u prkýnka, něco krájela a nemluvila. A já na tátú: „Co je, co jsi udělal?“ A on: „Já ne, to ty, ne?“ My jsme nevěděli ani, co jsme udělali a kdo z nás. To bylo hrozné. Takže mně bylo jasné, že tohle nikdy dělat nebudu. A pozor, tenhle člověk mi vyprávěl, že se kdysi dávno oženil, a najednou jeho žena nemluvila. On jí říká: „Prosím tě, co jsem udělal?“ A ona nic, nemluvila dál. Pozor, on byl super. Je super člověk. A on to vyřešil nádherným způsobem, doporučuji. On říká: „Prosím tě, když mi neřekneš, co jsem udělal, tak já to nemohu opravit.“ Ano, vy se musíte

domluvit, co vám vadí, abyste každý mohl přispět k tomu, abyste si dali pozor, co příště neudělat. Ale pokud si to neřeknete, jste v prdeli, ten vztah se nedá nikdy jakoby vyladit. To nejde zkrátka. Ta komunikace je důležitá. A ona pořád mlčela, mlčela a on řekl: „Tak a dost!“ Už to trvalo pár dní, tak jí řekl: „Víš, co? Buďto to řekneš, nebo se rozvedu, to nemá smysl.“ A ona otočila hlavu a říká s údivem: „Ale já jsem nevěděla, že se to dá udělat jinak.“ Víte, u nich doma se nemluvílo. Když jí něco vadilo, tak zkrátka nemluvila, byl to zvyk a myslela si, že se to tak dělá. Spouště lidem nedojde, že jde jiná varianta. Takže jim to musíte říct. Takže ona pak začala mluvit, začala komunikovat a všechno pak bylo v pořádku a měli to manželství spokojené.

Takže někdy musíte i trošku uhodit na egoismus toho člověka, aby se vzpamatoval. Říct mu: „Podívej, musíme o tom mluvit, nemá smysl se urážet. Musíme si vysvětlit, o co jde. A je blbost, myslet si, že na tebe útočím. Já tě mám ráda a chci se k tobě dostat, ale nedostanu se tím, že se mi budeš vyhýbat a uzavírat se. To to rovnou můžeme zabalit.“ Ne, ta komunikace je nejdůležitější. Víte, člověk bude umět telepatii teprve tehdy, až budete čistí. Teď se vám v 5D budou skutečně objevovat jemnohmotná vyciřování: jemnozrak, jemnohmot, jemnocit. To je záležitostí vyšších čaker. A těch čaker ještě máte v transcendentální rovině do třináctky, takže budete k druhým lidem mluvit telepaticky, tam je to důležité.

Už dva mesiace žijem sama s dieťaťom. Do života mi aj tak vstúpil muž zo vzdialeného mesta. Nie je to plnohodnotný vzťah. Podľa pani Zdenky Blechovej ma Vesmír učí byť sama so sebou. Nikoho na seba neťahat ani od seba. A keď mi bude jedno, kde sa osoba nachádza, ako budem šťastná sama so sebou, potom mi bude dopriaty život s partnerom po mojom boku. Už som si na samotu dosť zvykla.

Výborně. Ano, paní Blechová má pravdu. Teprve až začnete být spokojená sama se svým dítětem a nebude vám vadit, že jste jakoby sama, vy totiž sama nejste, máte dítě, tehdy až se naučíte být šťastná, a to ego vás hodně vyzkouší, a přijde takový ten nááááával, že byste chtěla... Ne, ignorujte to. Buďte šťastná pořád dál, tehdy si nesnížíte vibraci. Kdybyste si ji snížila, přitáhnete si k sobě stejnou vibraci a budete mít komplikované partnerství. A bude to samozřejmě vaší záležitostí, vy si všechno tvoříte. Až teprve tehdy, kdy se naučíte žít sama... – v tomhle paní Blechovou neznám, ale má pravdu.

Ale túžba zostala. Mať v blízkosti muža.

Hele, toužení je ještě přání. Koukejte si vygumovat toužení. Ne, teď tady máte jiný úkol. Ve vašem osudu je místo, kde si teď musíte toho muže a pozor, dobrého muže, zasloužit. Já mám kamarádku, no do prdele, já to nemůžu vyprávět, podívejte, co je tady za balík dotazů – jdeme dál.

Ako zistím, či som v tomto smere na dobrej ceste?

Žádné touhy, pak budete na dobré cestě. Touha vám vytvoří pocit deficitu a jste v prdeli.

Ak vraj máme žiť v budúcnosti viac-menej sami a pripustiť si partnera, keď na neho budeme mať náladu, ale nie je mi jasné, ako by ľudia utiahli nájom sami za seba.

Já tomu nerozumím, já to nepřečtu. Jo, jasně, vy tady máte úkol ještě nějaký čas zůstat sama, ale taky nefňukat a zvládat hmotu. Tak buďte spokojená. To nic není. Když budete spokojená, tak skutečně ta pomoc přijde. Nejenom nájem, přijde vám i další pomoc, a nakonec přijde i nějaký ten muž. Pozor, jako byste tohle neslyšela, když budete činit spokojenost takovou tu třesoucí, jako z vypočítavosti: už aby tedy přišel – tak to není ono. Ne, fakt vám to musí být úplně buřt. Tohle je stav, na který čeká vaše Nadjá, pak to přijde. Už se mi tam zase dere ta historka s tou kámoškou, ale my nemáme čas.

Ako si navodiť pocit prijatia, lásky a pokory aj v tých nejnegatívnejších okamihoch. Čo so zlým trávením?

To trávení, prosím vás, je záležitostí trojky, vy nepřijímáte situace takové, jaké jsou. Vy odmítáte takhle na té trojce, pak už to samozřejmě postihne i jedničku, protože jednička je spojená s trojkou. Vy berete něco jako horší, což pro Boha znamená jako špatné. Víte, už jsem se tady dneska navyprávěla dost silnou historku anebo víc historek, abyste viděli, že vše je dobré. Nereagujte, prosím vás bez pokory. Ta pokora je velmi důležitá. Zkuste si tam dosadit – má mi to být jedno. To znamená: ano, je to tak, jak to je, je to můj osud, beru ho – tohle je stabilita na každém schodu. Tím se stabilizujete a všechno se vyřeší. Všechno zmizí. Někdy to trvá pár měsíců. Každá ta zkouška skutečně trvala tři až pět měsíců, ale stálo to za to. Věřte mi, Bůh pak přijde a pomůže. Je to krásné. Škoda že vám nemohu vyprávět celý můj osud. To fakt nejde.

Môže byť duša duchovného učiteľa vtelená aj do psa? (Smích)

Vy jste kouzelní.

Mám veľmi silnú dvojročnú skúsenosť s vlastným psom, učiteľom nepodmienennej lásky. Ďakujem, Kamil.

Ano. Takhle, pozor, zvířata nemají ego, tam to funguje jinak, tam jsou pudy. A pozor, ona totiž i zvířata se vyvíjejí, to jste zjistili. Někdy to vypadá, jako když vedle sebe máte psa, a my jsme měli sousedy a ti měli fenu vlčáka, to byl člověk. Já jsem nezažila takového psa, to bylo kouzelné stvoření, já vám opravdu věřím. My jsme měli v tu dobu Betku, to byla taková šňafna, malinká a bála se. Ty malí psi hodně štěkají, protože se bojí, tak pouští hrůzu. A ona když ji viděla za plotem, my jsme sousedili, strašně na ni řvala. Tam dělala hrdinu, naježila se. A pozor, my bydlíme ve svahu a jednou jsme šli s mým partnerem takhle dolů, vzadu máme háječek a Betyňka běhala bez vodítka. A tou naší ulicí se vracel majitel téhle feny. Ty dvě feny se nesnášely. Ale tahle, ta vlčice, to byl opravdu člověk, ta byla dokonalá. Ten pes by neublížil, přestože tedy zuřil za tím plotem. Obě dvě byly zuřivé. A v okamžiku, kdy se takhle na rohu ta naše Betka setkala s tou vlčicí a obě byly bez vodítka, a teď najednou se zastavila, teď se zastavily takhle deset centimetrů od sebe a teď ta Betka najednou viděla, že je takhle mrňavá a tam

nebyl plot, že ano. A teď ona začala útočit. Ona se obrovsky bála o život a začala tak řvát. A ten pes, ten velký pes ji přitápl na zem a jenom na mě tak omluvně koukal... (Smích) Ten náš pes se tam svíjel v takové křeči, řval jako když mu jde opravdu o život, to bylo – už, už umírám. A ona se mi omlouvala, ten pes na mě jen omluvně koukal a já říkám: „Pesi, jsi hodná, pusť ji.“ Takhle zvedla tu tlapku, a pozor, od toho našeho rohu byla zaparkovaná auta až k našemu baráku, my jsme třetí barák od rohu, ta naše malá Betka zase věděla, že je to velký pes a ona zase místo aby běžela po chodníku, tak podlézala ta auta (smích), abychom k ní nemohli. Fakt tam tedy prokázali úžasné věci. My jsme brečeli smíchy všichni – i ten souseď, i my dva, to bylo kouzelné. Ale tahle fena byla neuvěřitelná a když zemřela, ta souseďka Helena mi říkala: „Nám chybí normálně fakt člověk, ona byla chytřejší než souseďi naproti.“ (Smích) Fakt, tak to bylo, to bylo úžasné. Oni si pak pořídili jiného vlčáka a tenkrát ji oslovil nějaký pán a říká: „Prosím vás, řekněte mi, jak jste toho psa vychovala?“ A ona říká: „Já ne, on se takový narodil. A teď jsem si sáhla do blbého hnízda. Teď máme psa vola.“ (Smích) Ano, víte oni říkají, že třeba ten majitel psa potrestá nebo mu nařeže, odejde do práce, přijde domů a ten pes ho vítá s radostí. Ano, to je ono. To zvíře žije v přítomnosti, protože ono přijímá, nemá ty emoce, emotivní poryvy toho odmítnutí. Ale pozor, to je pouze iluzorní strana. Ti, co by zvíře považovali za lepší, než je člověk, tak to není. My jsme vývojově blíž Bohu, protože to ego je potřebné k tomu, abyste vědomě s rozumem odložili tyhle stránky a dobrovolně. Na to si musíte přijít.

Som profesionálny rodič, pracujem s deťmi nula až sedem rokov. Ako viesť, pracovať s deťmi, keď v danej chvíli vidím, že potrebujú rozvinúť nejakú vlastnosť, činnosť, napríklad kreslenie, prácu rúk, rozvoj reči, správna výslovnosť, aby som nevstupovali svojou vôľou, príkazy či zákazy do života, ktorý si zvolili prežiť na Zemi. Stačí ich len odovzdávať? Je vôbec potrebné tieto deti akýmkoľvek spôsobom viesť? Stačí byť iba prijímajúci?

Poslyšte, vy máte být jejich předtvar. U těch dětí, když jich máte víc, tady je důležité, abyste jim předváděla tu morálku, kterou sama už v sobě máte. Oni potřebují vidět žitou praxi. Ano, to je velmi důležité. Navíc, každé to dítě má v DNA jiné povahové vlastnosti od těch rodičů, které získaly. A vy jste ty rodiče mnohokrát neviděli, ani se s nimi nikdy neseťkáte, někdy ani nejsou dohledatelní. Takže můžete předpokládat, že jsou u těchto dětí některé vlastnosti hodně, hodně nepříznivé..., řekneme to tímto způsobem. Tehdy ale byste jim měla ukazovat, že jde o soucit. Místo agresivity a útoků ukazovat jiné varianty fází, kdy tady můžete udělat velmi, velmi mnoho. To je docela veliký úkol. A pro vás je to zase obrovská trpělivost, kterou jste si zvolila, to je hodně těžké. To je hodně těžké, ano, to je velmi náročná práce. Taky těm dětem smíte nabídnout, co si chtějí přijmout, někdy vám to odmítnou a musíte to respektovat. Po čase to můžete zkusit znovu, ale netlačit. Někdy to tomu človíčkovi dojde v pozdějším věku, on je zralý na nějaké věci v pozdějším programovém čase toho těla. Takže zkusit to zase, když ne, respektovat. To nejde. Ano, oni mají svůj osud, velmi tlačit na pilu se nevyplácí, protože když byste tlačili vlastně na ten program toho těla, tak by ty děti pak

na vás byly agresivní, oni by vás braly jako nepřítele. To už jste si mohla určitě někdy ověřit. Stačí vám to takto?

Áno, v podstate ja viem.

Ano, ano... výborně.

Čo mi to hovorí, keď sa pozriem na mobil, vždy je tam: 11:11, 2:22, 3:33, zhodná čísla. Ďakujem, Otýlie.

Mně se to vždycky stávalo v noci. Já jsem třeba chodila spát ve 22:22 nebo v 01:01 jsem se vzbudila. Berte to jenom jako žert Pánaboha, to stačí. Já jsem to měla fakt noční buzení, kdy jsem se začala budit v přesnou minutu a bylo to velmi podivné. Ono to po čase přestane, nebojte se, tady je někdy člověk na to zaměřený.

Já si pamatuji, jako holka, tam jsem asi někdy v minulosti měla ještě nějaký vstup do takových stejných situací, kdy podléháte procesům, které se sdělují zvenku. Kdysi dávno jedna moje kamarádka měla v takovém bloku zapsané takové to: 2-2, když je na autech, je neštěstí; 3-3, 4-4 a 5-5, tam nevím, co to bylo; 6-6, neštěstí a dopis a já nevím co. Pozor, pak jsme jen čuměly po autech, jen jsme odečítaly ty věci, ale ony se jen tak děly. Až pak si ale uvědomíte, že je to zbytečné. A trvalo nám dlouho, než jsme se toho zbavily. Takže jenom to brát jako úsměvnou záležitost. Ten egoismus vás někdy chce chytit třeba na nějakém rituálu, který pak začnete projíždět.

Teď jsem si vzpomněla na historku, která se týká datumů, abyste věděli, co všechno tady existuje a neexistuje, co náhoda je, a co není. V Ústí je žena, je strašně fajn, je jí dneska asi třicet šest, asi před osmi lety u mě byla na výkladu. Tohle vám povyprávím jenom jako takovou perličku, takovou třešničku na dortu. V osmnácti letech tahle žena koukala z okna do zahrady, bylo jí hrozně dobře, a najednou si vzpomněla, že umí vypočítat z data narození datum úmrtí. Všechno bylo založené jenom na Božské trojici, to věděla. Ona byla tak udivená, najednou ta vzpomínka přišla. Tím, jak koukala do zahrady se jí to najednou otevřelo. A teď pozor, to byla obrovská zkouška. Ona měla velikou knihovnu, to bylo jejich rodičů, a tam měli takový ten almanach slavných osobností a ona si to tam šla ověřit. A skutečně, všechno pracovalo, každý datum narození souhlasil při tom výpočtu s datem úmrtí. V tu chvíli ji napadlo, že si vypočte svoje úmrtí. Otočila se, že půjde pro papír a pro blok, a najednou zazvonil telefon. Tak šla, zvedla telefon... a tam bylo ticho, tak ten telefon položila. A už si nevzpomněla. Tam jí jenom Nadjá ukázalo věci, které existují, aby si připomněla věci, které jsou a nejsou. Ale vidíte, ona by je zneužila. Pozor, v pozdějších letech už si vzpomněla. A dneska už by nikdy nic nepočítala, víte, už to nezneužijete k nějakému důvodu.

K tým číslam, či môžem, Doreen Virtue má na svojich stránkach význam týchto čísel. A ona akože vidí anjelov a tam je to a čo to znamená. Také tie pozitívne afirmácie.

Víte, já ani afirmace nepovažuji ještě za úplně čistou věc, protože to je svým způsobem také ještě v uvozovkách přání. Je to takové okecávání toho Pánaboha. Vy víte, vaší vůlí je to, co máte. To je váš osud. A tehdy se dostanete k šoférování úplně všeho. Pozor, bez

úmyslu, když tohle nebudete chtít. Vy musíte to ego úplně totálně zlikvidovat. Pak jste Bohové, pak máte všechno. Tam je splynutí se Svatým grálem. Jinak jste ještě stále ve fázi magie. Nenechejte se nachytat.

Čo je to akáša? Aký zmysel má chodiť do kostola?

Akáša je program historie planety. Je to vývojová fáze, tak jako i vy máte vývoj stanovený. A má to i vaše tělo. Zkuste si vzpomenout, vznik nového vesmíru je splynutí spermie s buňkou. Co se pak děje? Pak je velký třesk. To je tedy fakt darda. Během pár dnů se vytvoří celý malý človíček. Každá buňka ví, kam se má vchlípit, kde má ustoupit. A pozor, i když je někdo postižený, v osudu to má, že to postižení přijde. Už je přesně program toho vchlípení, kde nemá být, a kde se naopak něco vytvořit navíc, a něco méně. Tohle samé je vytvořeno. A teď je to patnáct, dvacet let, v Indii se našel starý rukopis, který byl kdysi dávno napsaný pro tuhle dobu. A v tom rukopisu, který je starý přes tři tisíce let, bylo zapsáno velké množství lidí, kteří byli v naší historii, a pozor, je tam větší procento lidí, kteří se ještě ani nenarodili, má to velký historický posun. Tam je narození lidí, jak se jmenují, co udělají a kdy zemřou. Ti lidé se opravdu narodili, v tu dobu zemřeli a stejně se jmenovali. Tam jenom bylo pro tuhle dobu, aby si lidé mohli ověřit, že tyto věci pamatují. Pozor, nesmíte tam vstupovat záměrně vlastní vůlí. Čisté duše se tam dostávají tím, že Nadjá jim ukáže věci, které jsou, teď je mohou vědět. Je to někdy i prozkoušení, aby je třeba nezneužili. I to je také téma zkoušky.

Palmové listy, to jsi myslela?

Ne, ne, ne, tohle je skutečně kronika zápisů akášické kroniky.

Jaký smysl má chodit do kostela? – nijaký, víte, dřív se to považovalo a ta církev toho skutečně zneužila. Pozor, je to zase dobře, kdybych je kritizovala, bylo by to špatně. Ne, bylo to dobře, ve 3D musel být systém organizací, které bojují. Jednou se narodíte budhistou, jednou budete třeba dejme tomu člověk z jakoby nějakého agresivnějšího náboženského prostředí, pak můžete být křesťané, jsou různé varianty, dohadují se o smyslu bible, to jsou všechno pitomosti, Bůh je jen jeden. Teď se to všechno zlikviduje, už to nastává přes vysoké hodnostáře církve, kteří znají skutečnou pravdu stovky let. Když se uzavrou na krátký čas před volbou nového papeže, přichází někdo shůry a řekne jim a určí, kdo z nich bude papežem, protože je stanoveno, kdo a jak to povede. A existuje kniha, kterou má vždycky jen papež a smí se dívat jen do určité fáze listů, jak se koukne dál, nepřežije. To se taky stalo, jednou. A teď vidíte, přišel obrovsky čistý člověk, který to sám rozbourá, protože ta historie je už skutečně nastavená. On sám řekl vlastně ve Vatikánu, že budou osvícení úplně všichni. Tady nezáleží na tom, jestli jste člen. Váš nejčistější kostel je vaše srdce, vaše nitro. Každý jste kostelem a chrámem Boha. Vždyť je to vaše schránka, váš domeček. A věřte mi, nemusíte jít do kostela a tam se za někoho modlit, když na každého člověka ve svém niterném kostele myslíte s láskou. Já jsem vídávala jako dítě, sice rodičů, kteří byli křtění, já sama v tomto životě tělo křtěné nemám, ale já jsem křtěná duchem, já jsem si křest přinesla už z minulosti. Moje desátá čakra je otevřená, takže přináším Kristovství. A vy všichni, pokud tohle učiníte, otevřete ten plot nad sebou, tu díru tam zkrátka otevřete, Duch svatý bude ve

vás. To je vzkříšení, to je systém Svatého grálu. A tehdy jste Igor Kristus, Lýdie Kristus, Jan Kristus, všichni jste. Kristus znamená, že máte ukřižované ego, že jste si otevřeli přístup toho Boha do sebe. Jste pokorní, přesně všechno to, co nás on přišel naučit. A tuto jedinou praxi vám přináším. Vy jste Bůh. Neoddělujte se do duality – já a anděl, prosbami a drmolním. Přijímejte osud pokorně takový, jaký je a řešte jen tělem všechny věci, které jdou, to stačí. Váš kostel je vaše srdce. Byli lidé, kteří se uměli drmolit, zpovídat, znali bibli nazpaměť, ale pak – žárlili, vyhodili svoje dítě z domu, pomlouvali souseda, objeli auto druhému korunou. Ne, ne, tohle není víra. Víru člověk musí žít a nemusí se umět modlit, tohle je skutečně věřící člověk. A když už jsme u toho, budu vám vyprávět příběh. Jen jeden, ano.

Já jsem kdysi dávno jela na Plzeňsko, kde jsem dělala výklad jedné starší paní, která vůbec nemohla chodit – první čakra. Tato paní ale už byla tak zdemolovaná, že už tam nebyla jakákoliv záchrana. A ještě tam byly i srdeční záležitosti, tam byly hrozné lítosti. Nadjá mi řeklo, že ta žena potřebuje tyhle věci. Byla jsem požádaná, přijela jsem, výklad jsem udělala. A když jsem dojízděla tu devátou hodinu, tak už jsem se dostala ke komunikaci. A vykládám jí láskyplně, co všechno u té čakry je a jak se tam máme chovat a co tam nemáme dělat, co se roztáčí při zvýraznění a co při ztlumení činnosti čakry. A říkám, jste všechno, takže na kohokoliv promluvíte, mluvíte na Boha. Nesmíte útočit ani myšlenkou, máte být láskyplná – on je vy a vy jste on, takže mluvíte sama k sobě. Pozor, ona ta paní a kvůli tomu jsem tam jela, ona byla fanatickou katoličkou, ale fakt fanatickou. Pan farář byl Bůh a to, co řekl pan farář, bylo svaté. A protože nemohla chodit, tak on sedm kilometrů z farnosti, kde byl kostel, pro ni každý víkend jezdil, aby mohla na to kázání. Což bylo hezké, ale on si každý ten víkend na těch čtrnáct kilometrů (sedm a sedm) bral stovku. Je to důchodkyně, takže jsou to pro ni vlastně velké peníze. A že ji nedávno pan farář vezl domů a jak tak jel těmi serpentinami, tak si začal stěžovat, jak je ten benzín strašně drahý a jak mu to auto v těch serpentinách strašně žere. Říkala: „On po mně chtěl víc peněz! A navíc, teď jak jste říkala s tím povídáním, s tou komunikací – tuhle ke mně přijel a na násvi tam se proháněli dva kluci na takových těch malých motorkách, mopedech. A teď tam jezdili a byli šťastní, teď to tam túrovali a on tam přijel, zastavil na parkovišti a jak jsem šla otevřít a vyhlédla ven, on tak opovrzhlivě říkal – to jsou ale idioti, co! To by neměl, že ano?“ Já říkám: „To jste řekla hezky, to by neměl.“ Když potom měla to pochopení, tak mi říkala: „Aha, teď jsem něco pochopila. Víte, vy jste nekněz – kněz, a ten náš pan farář je kněz – nekněz.“ Já jsem tam přišla zmírnit fanatismus vůči té církvi, kde ona viděla, že když je někdo farář, ještě je člověk a nemusí být skutečně věřícím člověkem. A člověk, který se neumí modlit, tak může žít. Proto bylo velmi důležité, aby to prožila. To bylo všechno.

Mám alergiu na slniečko, vyrážky. Čo mám robiť, aby sa mi to každý rok neopakovalo, čo mám zmeniť?

Víte, slunce je v téhle fázi, v tomhle čase na planetě velmi nebezpečné, ale velmi. Bude vám stačit, když budete pouze čtvrt hodiny na slunci, abyste měli to, co potřebujete mít. Vyhýbejte se slunci. Já slunce velmi miluji, ale pokud je to možné, pohybuji se jen ve stínu. Opravdu se před sluncem chraňte, berte si na sebe oblečení. Je velmi nebezpečné, protože planeta je teď otevřená a slunce teď prožívá velmi intenzivní

obrat. Na slunci jsou teď velikánské magnetické bouře, které mají různé náboje, plus a mínus, to vytváří právě ty výboje a za osm minut jsou ty výboje u nás. Ve vašich tělech si schováváte nečistoty do tukových buněk. Ano, tělo, aby nebylo překyselené, tak si ukládá všechny nečistoty do tukových buněk, aby neutralizovalo tyhle věci. A tohle elektromagnetické vysílání, které teď přichází z magnetických bouří, způsobuje, že ty vaše tukové buňky v těle praskají. Pozor, tuková buňka může být i centimetr velká, i milimetr, tam jsou různé varianty. A teď se vám ty nečistoty otevírají a jsou v tělech. Tady je zapotřebí pít čistící bylinné čaje, vyhýbat se těm slunečním jakoby náporům, minimalizovat to. Slunce je potřebné a je skutečně naším spojencem, ale jen do určité míry. Navíc zrovna my tady nad tou střední Evropou máme teď tak velikou ozonovou díru, že nejsme chráněni ani tím. Ta planeta si pomůže sama. Ukázali nám, že jak se teď vlastně zvedá teplota, tím tají ledy, ona se samozřejmě zvýší ta voda, o tom už jsem mluvila, ale mohli jste si už všimnout, že teď vnímáte teploty jinak než dřív, protože je vyšší procento vlhkosti vzduchu. Takže dřív třeba bylo dvacet pět stupňů Celsia příjemných. Dneska už při dvaceti pěti stupních to slunce kouše, protože se vás ta vlhkost dotýká, dotýká se to té kůže. A naopak, když je zima, tak vám připadá větší zima než dřív v těch samých stupních, to zase také dělá ta vlhkost, ten prožitek je pro vás intenzivní. A ta vlhkost způsobí, že kolem planety bude docela dlouho, říkali, že asi zhruba dvě stě let bychom měli mít kolem planety takový mlžný opar, který nám vlastně pomůže chránit se před tou velkou, zvýšenou intenzitou slunce – to, co se tam děje. Sice bohužel nevidíte to slunce tak jako jste viděli dřív, ale budete chráněni. V těch chvílích toho oparu bude líp, ono se to děje kvůli tomu, aby vám to pomohlo, žádné fňukání.

Aký význam má kóma? Kde je duša?

Víte, váš program těla ví, kdy máte odejít a kdy ne. A někdy je důležité si to kóma prožít, abyste zjistili, že něco existuje. A ti, co si to pamatují, výborně. Ti, co ne – tak ne, tam už to bylo jen k tomu odskočení. Ano, to kóma a potom ten vědomý návrat, co se potom děje, je důležitý. Někteří lidé se z toho kómatu nedostanou. Je to také nastavené ve vývojové fázi. Ten člověk třeba může být i dlouhá léta takhle jakoby na té druhé straně. Tady ti lidé se snaží jenom udržovat tělo.

Teď se řešil obrovský případ v Itálii. A tam byla veliká aféra, vezměte si, je tam křesťanství, to katolické, tak až fanaticky vyhrocené. A teď se tam řešil neuvěřitelný případ. Malá holčička kdysi dávno spadla z houpačky a upadla do kómatu. A teď, je to asi dva roky zpátky, uplynulo dvacet let a pořád v tom kómatu byla. A teď se rozhodovalo. Ti rodiče už si sami přáli, aby ji odpojili. A v itálii je báječný zpěvák, je to super človíček, jmenuje se Pója a on právě zpíval písničku na toto téma, protože se tam zvedla obrovská vlna takové agresivity vůči těm rodičům, a on tam vlastně mluvil za ty rodiče. A v té písni těmi slovy překrásně to charakterizoval z pohledu té holky, zpíval: Vždyť já jsem si chtěla hrát, chtěla jsem běhat, chtěla jsem honit motýly po louce a chtěla jsem se stulit do náruče svých rodičů. Mezitím mi tělo vyrostlo a nikdy jsem ho nepoužívala. K čemu? Já se chci vrátit do náruče svého vlastního Božství... A pozor, tím se uvrhl, tedy před tou katolickou církví, ten chlapec, ten zpěvák do takového světla, kdy na něho bylo poukazováno. Nicméně ti, kteří mají trošku rozum v hlavě a i v srdci,

by věděli, a i ti rodiče věděli, že už to nechtějí, že ji chtějí propustit. Ono to tak nakonec dopadlo, vyřešilo se to a byla to velká věc. A třeba tahle holka v kómatu, vidíte, jak to vyřešilo věci i v té společnosti. I tohle byl stav, kdy se ta duše k tomu uvolí. Nebojte se, to tělo je pouze schránka, v tom kómatu si ta duše odskočí a žije si svůj život někde jinde, přestože tu hmotu má tady. Tam je povolená taková volnější fáze, tam jste potom vyvedeni na šňůře.

Čo znamená strata pigmentu kože.

Ano, tady ta nemoc, tu měl přece Michael Jackson, tam je útočení. Tam ta kůže skutečně prožívá ataky. Ty buňky pak, to se rozlézá a ztrácí se vlastně původní ochrana té kůže. Je to velice nepříjemné. To se všechno změní, teď je to víc, protože ten egoismus vybíjí své činy z minulosti. Ta kůže je vždycky známkou oddělenosti. To je konec, kde jste ohraničení, kdy si připadáte jako jedinec oddělený od zbytku světa. Kůže je velmi problematická věc. Ona je vlastně obrovským orgánem, to si vůbec neuvědomujete. Je to veliké procento vašeho těla. A člověk by neměl být oddělenou bytostí, to už nitrem cítíte. Tyhle všechny věci se vyřeší. Tady jsou i různé karmické náběry, to je docela těžké tohle onemocnění.

Čo bude potom, až všetci dosiahnu vrchol vývoja.(Smích)

Pamatujte si, vývoj nikdy nekončí. Vývoj nikdy nekončí a jedna smyčka, která by byla jakoby pomyslným koncem, trvá čtyři a půl miliardy let. To je takzvaný jeden eon. A pak to začne znovu. Tak se netěšte. Nemá smysl o tom uvažovat.

Prečo si niekto nevie odopriet sladké, čo si tým vynahrádza?

Ano, většinou lidé, kteří mají nějaký určitý stres. Vy některý ten stres ani neumíte identifikovat. Třeba pro vás může být stres, že nechcete přijmout nějakou situaci. Ale neumíte si to uvědomit, vy většinou koukáte do toho vnějšího světa, cítíte se najednou divně, nevíte, co vám je. Ale když byste si v tu chvíli zavřeli oči, tak ucítíte přesně v tom těle napětí u té které čakry. Tak tam si vlezte a tam si řekněte: „Vždyť to je tak, jak to je, já to přijímám, je to můj život, moje rozhodnutí.“ A zmizí to, okamžitě to napětí zmizí. Nikdy by nezmizelo, kdybyste zůstali koukat do toho vnějšího světa a nevěděli byste si rady. Lidé si myslí, že ten útok přichází zvnějšku. Ne, on přichází zevnitř s tím odmítnutím něčeho. A stresy většinou potom způsobuje, že ten člověk, to tělo hodně pracuje, ono zabírá, že se něčemu brání, takže vy pak musíte dodávat cukr do krve. Ano. Taky si uvědomte, že když budete mít hyperaktivní dítě a budete mu dávat cukr, tak se z něj zblázníte. Bude dvakrát tak hyperaktivní, ještě hyperaktivnější, než bylo původně. Ale když mu ty cukry zregulujete, tak se trochu zklidní. Ono je to skutečně ve stádiu té energie.

Prečo je veľmi rozšírená rakovina prsníka?

Ano. Ano, je. Tam je nenávist spojená s lítostí. Většinou je to v partnerství. Hodně žen má rakovinu prsu při prožitku, že partner tvořil něco, co neměl. A je to hlavně mezi věkem čtyřicet až padesát roků, to je vlastně největší vrstva, kdy v této době ženy a muži

prožívají takzvanou druhou mízu. Kdy si muž najednou začne připadat, že by měl popadnout druhý dech, ještě si připadá docela silný a najde si tam nějakou jinou partnerku. Takže ta původní žena začne toho manžela nenávidět nebo tu další partnerku a dojde tam k rozchodu. Pozor, tihle lidé to mají nastavené v osudu, protože to v minulosti nepřijali. Tohle je také fáze, takže jste si to zvolili prožít, abyste tohle jednou konečně přijali. Ta následná emoce zášti způsobí rakovinu, to je předtvar pro buňky, aby se požíraly. Když nenávidíte člověka, tak ho chcete zlikvidovat, zničit, utopit, rozčtvrtit, zdemolovat, všechno zkrátka negativní. Takže učíte buňky, aby požíraly jedna druhou. To je systém rakoviny. Je to hormonální nastavení. A hlavně u ženy je to napřed z lítosti, pak přichází zášť, která se projevuje tím, že se tady Bůh uzavře, cesta k Bohu se uzavře a do rukou, které vedou u ženy přes prsa, se dostává tahle informace. Tohle je důvodem rakoviny prsu. Stačí jen milovat, milovat muže, že si našel jinou. (*Smích*) Věřte jde to, jde to. Bůh vás nikdy neopustí, ani ho to nenapadne, ale musíte to dokázat.

Takže, já vám přeji, abyste se sjednotili. Už víte, jak na to. A věřte mi, že vše je dobré. To nejsou jenom plané řeči. Je to všechno postavené tak, abyste se mohli vyvinout a najít sami sebe a každého, který tady existuje, protože i on je vy. A moc vám to přeji, protože jakmile se dostanete do tohoto stavu, už je skutečně vše dobré a neexistuje jediná špatná věc. Není čeho se bát, smrt neexistuje, utrpení neexistuje, je jenom Jednota. Tento stav je překrásný a přála bych ho každému člověku na planetě. A protože vím, že to nejde a jenom vám smím nabídnout vždycky tu malou ošatku těch informací, ze které si každý z vás vezme podle své schopnosti, co pojme a co udrží v sobě. Tak vám přeji, abyste si dneska z toho odnesli, co nejvíc jste schopní odnést a abyste to dokázali užítkovat. Stojí to zato. Mám vás ráda.